

ספר

חשבונות הגאולה

עפ"י ספר דניאל וכתבי הגר"א והאריז"ל
ופרקים על תאריכי הבריאה

מאת

חיים שבילי בן ר' ירמיהו

(מחבר ספר „חזון החיים“)

פותר את כל חשבונות הגאולה שבספר דניאל
ובכתבי הגר"א והאריז"ל עם כל התאריכים המדויקים
בשלבי גאולתנו: שתי המלחמות העולמיות שעברו.
הצהרת בלפור. הקמת מדינת ישראל בתש"ח. התחלת
תקופת „אחרית הימים“ בתשכ"ד—תשכ"ו. מאורעות
גדולים בשנים תשכ"ז—תשכ"ט. המלחמה האטומית
הבאה, כבוש הארץ ומלחמת גוג ומגוג בירושלים
העברית. מלכות משיח צדקנו. בנין המקדש. וגמר כל
דרגות הגאולה בשנים תש"ל—תש"ן 1970—1990.
ועוד ידיעות חשובות. פרקים נבחרים על תאריכי
הבריאה. והטעות שנפלה בלוח העברי. גלויים מדעיים
נפלאים מספר הזוהר והקבלה ועוד.

לזכר הורי היקרים ברוסיה
אבי הר"ר ירמיהו חאחיא—שבילי זצ"ל נ' י"ג ניסן תש"ך
אמי אביגיל ז"ל שמתה על קדוש השם, ה' פבת תרפ"ט

מקדש
לכל שוחרי הגאולה השלמה הנכספים והמתגעגעים
למלכות החמישית של משיח צדקנו.

כל הזכויות שמורות למחבר
All Rights Reserved
נדפס במדינת ישראל
Printed in Israel, 1964
דפוס „המערב“, ירושלים

בכל הענינים לפנות אל המחבר עפ"י הכתובת :

חיים שבילי, קטמון, רח' החי"ש 11, ירושלים

Address of Author :

CHAIM SHVILLY, Katamon, 11 Hahish str. Jerusalem, Israel

תוכן הענינים

- א.
1. הקדמה.
  2. פתח דבר.
  3. ששת החשבונות בדניאל.
  4. טענות המלומדים נגד ס' דניאל.
  5. הוכחות שבית שני עמד שש מאות שנה ולא ת"ך שנה.
  6. טעות של 190 שנה בתאריך הלוח העברי.
- ב.
7. תוכן הפרקים הראשונים של ספר דניאל בקצרה.
  8. סדר מלכי פרס.
  9. פרק ז' בספר דניאל, תרגומו לעברית.
  10. פתרון חשבון עידן ועידגין וחצי על הצהרת בלפור, גרוש התור-כים מא"י והתחלת העליה.
  11. חשבון „זמן ועידן" יגיע לשנת תשכ"ח, מלחמת העולם האטומית בשנת תשכ"ח—תש"ל?
  12. דניאל פרק ח', חשבון אלפים ושלוש מאות מהו? יגיע לשנת תשכ"ז 1967.
  13. דניאל פרק ט', פתרון חשבון השבועים שבעים.
  14. דניאל סוף פרק י"א ופרק י"ב על מלחמת המזרח והמערב?
  15. חשבון מועדים וחצי.
  16. חשבון ימים 1335 יגיע לשנים תש"ל—תשל"ג 73—1970.
- ג.
17. חשבון הגר"א והאריז"ל על שנת תש"ח—תש"ט כהתחלת הגאולה.
  18. הקמת המדינה והכרת האומות במדינת ישראל.
  19. דברים נפלאים של הקבלה על השעה השישית של האלף השישי המתחיל בשנת תש"ח ומסתיים בשנת תש"ן.
- ד.
19. חזון ארבע חיות של דניאל וגלגוליהן היום ב„ארבעת הגדו-לים": אמריקה, רוסיה, בריטניה וצרפת.
  20. כבוש ירושלים העתיקה והגדה המערבית של הירדן, אחריה מלחמת גוג ומגוג על ישראל.
  21. מי הוא גוג ומגוג — חקירה מקיפה.
  22. הוכחות מס' יחזקאל ל"ח—ל"ט שגוג ומגוג היא רוסיה וגרוריה.
  23. רעידת האדמה הגדולה בירושלים במלחמת גוג ותוצאותיה: חורבן העיר העתיקה ומקומותיה הקדו-שים, ושנויים גאוגרפיים.
  24. כבוש ירושלים על ידי האויב ומפלתו ע"י משיח צדקנו.
  25. המלכות החמישית של משיח צדקנו, אישיותו ומתי עלול להתגלות, שלטונו העולמי וגמר כל דרגות הגאולה עד שנת תש"ן, לאחריה תקון העולם ותחית המתים.
  26. רפוי המחלות הקשות בבית-המקדש.
  27. פסוקים מהנביאים על המלחמה האטומית.
- ה.
28. זמן בריאת העולם לפי התורה והמדע. דעת הזוהר, הקבלה והמדרש על כך. דעות התורה והמדע תואמות בענין זה. הוכחות.
  29. האם היו משה רבנו ויוסף מתושבי אטלנטיס הקדומה?
  30. גלויים מדעיים מודרניים מספר הזוהר.
  31. גלוי מדעי נפלא מתורת הקבלה פעם ראשונה לקהל הרחב, ועוד.

ה ק ד מ ה

בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים (תהלים)

בשנת תרצ"ה הוצאתי לאור בירושלים את ספרי „חזון החיים“ — פרוש על ספר דניאל — שבו הודעתי מראש על המאורעות הגדולים שהיו עומדים להתרחש בעולם: מלחמת חבש-איטליה, המהומות בא"י בשנת תרצ"ו, המלחמה העולמית האחרונה, מפלת איטליה ועוד. בדף 85 בספרי הנ"ל, שהופץ באלפי אכסמפלרים, הדגשתי והכרזתי במפורש — עוד אז לפני שלשים שנה — על שנות תש"ח ותש"ט כעל שנות התחלת הגאולה. הכרזת האומות המאוחדות על הקמת מדינה עברית בא"י בשנת תש"ח מוכיחה שבאורי לפי חשבונות ספר דניאל וחשבון הגר"א ז"ל מוילנה כווננו אל האמת.

לאחר טבח ששה מליון יהודים באירופה, ידענו כבר שגאולתנו הנוכחית איננה גאולה של „אחישנה“ אלא גאולה „בעתה“, גאולה שהגיע זמנה, גאולה שחוקיה קבועים וזמניה קצובים מראש, כדוגמת גאולת מצרים. שנועדה להצלת שארית ישראל מכליון גמור.

הסכמת האומות לחלוקת א"י והקמת המדינה אינה עדיין גאולה שלמה, רבים מוכנים כבר לותר על משיח צדקנו אם הגוים יתנו לנו רשות לבקר בכותל המערבי ובמקומות הקדושים. חלק מבני עמנו אינם מבינים שמדינה יהודית קטנה לא תוכל להחזיק מעמד לאורך ימים בים של עמים שכנים אויבים. בפרט בימי מלחמה עולמית גדולה, עלולה להחרב בין-לילה בעד כל שגיאה קטנה, וגורלה תמיד יהיה נתון על כף המאזנים בידי הממלכות האדירות שישחקו בה כרצונם, כמו בימי קדם — כאשר היתה נקלעת תמיד בין אשור ומצרים. בין יוון ורומא. משום כך רק גאולה נסיית, גאולה המלווה במאורעות שמימיים גדולים יכלה להיות ערובה בטוחה לקיומה הנצחי של מדינת ישראל הגדולה כפי שנבאו לנו הנביאים הגדולים.

מלחמת העולם השלישית האטומית מתקרבת. היא בלתי נמנעת. מדינת ישראל תהיה אחת ממוקדי מרכזי המוקד שלה, ומאורעות כבירים יתחוללו בה. בחוברת זו כונתי לפרט בתאריכים יותר מדויקים מה שעתיד לקרות ומתי תתחיל להגלות אור הגאולה השלמה, הגאולה השמימית.

רצוני להוכיח מספר דניאל, מכתבי האריז"ל, ומדברי הגאון הגדול ר' אליהו ז"ל מוילנא (הגר"א) — שהיה מגדולי הדורות האחרונים שכל רז וסוד לא נעלם ממנו — שהגאולה אשר החלה עם הקמת המדינה בשנת תש"ח עלולה

להסתיים משנת תש"ל 1970 בהקמת מדינה ישראלית גדולה עד נהר פרת, קבוץ גלויות ובנין המקדש.

ספר זה מכיל חלק משופר מהמהדורה הראשונה שנדפסה בשנת תש"ט ונוספו בו חלקים מעניינים מאד על התאריך העברי, על זמן בריאת העולם לפי התורה והמדע וגלויים מדעיים מספר הזוהר והקבלה בפעם ראשונה לקהל הרחב. הקורא הנכבד יעבור על הספר מדף לדף ללא דלוגים בכדי לתפוס את הקשר שבין הפרקים השונים וחשבונותיהם ולמען יקבל מושג שלם וברור מחשבונות הגאולה שבתוכו.

המחבר

פה בירושלם עיה"ק, שכונת קטמון.

ניסן תשכ"ד

פתח דבר

ההיסטוריה חוזרת על אכסניה שלה. דברי נביאי ישראל הקדמונים אשר נבאו בכח ה' על עמים וארצות רבות באו כבר, דבר לא נפל ארצה. והנה מתקרבים אנו לעת „אחרית הימים" אשר הרבו לדבר עליה כל הנביאים כהתכלית האחרונה של כל הצרות הנוראות והנסיונות הגדולים שעברו על העולם בכלל ועל עם ישראל בפרט במשך אלפי שנים, כי תולדות תקופה חדשה וגשגבה יכתבו בקרוב לאנושיות עלי אדמות לנצח.

דניאל, ממשפחת מלכות בית דוד, לא הגיע אמנם למעלת נביא אך גם במדרגת חוזה התחבב ביותר על העם העברי בכל תפוצותיו. בכל הדורות הזמנים ניסו החכמים ואנשי סגולה לפענח את חשבונותיו על ימי הגאולה העתידה וכל אחד מהם השתדל לבארם באופן שהקץ היה צריך להגיע בימיו. מעולם לא עלה על דעתם של מחשבי הקץ שגלותנו תארך עד שנת תש"ח ותש"ט, ואף דניאל עצמו לא ידע על הזמן המדויק של הגאולה, ועל הפצרתו למלאך נבריא לבוש הבדים להודיע לו דברים ברורים, ענה לו: „סתומים וחתומים הדברים עד עת קץ. לך דניאל ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין".

בסך הכל ישנם בדניאל ששה חשבונות, חלק מהם מבוטא באופן סתמי וחלק מהם בנקיבת מספר ימים מדויק. לאחר עיון ארוך ומעמיק בספר דניאל ובכל המקורות באתי לידי מסקנא שרק שלשה מהם מתיחסים לדורנו — דור הגאולה, ויתר השלשה מתיחסים לימי החשמונאים וגם חנוכה שגם אז עמד העם העברי בסימן שאלה: להיות או לחדול, וגאולת החשמונאים היתה חשובה בעיני המלאך גבריאל ובעיני דניאל עד כדי כך שהקדיש להם פרקים שלמים וחשבונות ברורים ומדויקים.

ששת החשבונות האלו הם:

(א) חשבון עידן ועידנין ופלג עידן וכן חשבון „זמן ועידן“ בפרק ז' המתיחסים לדורנו.

(ב) חשבון שבועים שבועים בפרק ט' המתיחס לימי הבית השני.

(ג) חשבון אלפים ושלוש מאות בפרק ח' המתיחס לגס חנוכה והחשמונאים.

(ד) חשבון מועדים וחצי בפרק י"ב המתיחס להצהרת בלפור והתחלת העליה.

(ה) חשבון ימים אלף ומאתים ותשעים בסוף הספר המתיחס לימי החורבן.

(ו) חשבון ימים אלף ושלוש מאות ושלושים וחמשה בסוף הספר המתיחס לגאולתנו האחרונה.

טבעי הדבר שרוב הפרשנים ניסו לבאר את כל החשבונות על ימי הקץ האחרון, אולם, בשום פנים אין זה מתאים אל האמת מאחר שהפסוקים והפרקים המתיחסים לשלשת החשבונות: ב', ג', ה' מדברים בפירוש על ימי הסבל וחלולי בית המקדש בימי החשמונאים וימי החורבן, כפי שאוכיח זאת הלאה בעונה"י.

טענות המלומדים נגד ספר דניאל

החוקרים והמלומדים החופשים בדורנו הציגו שאלות רבות נגד ספר דניאל וניסו להוכיח — כדרכם נגד כל ספרי התנ"ך — שספר דניאל איננו ספר קדום ועתיק כפי שמאמינים בו, אלא, נתחבר בימי החשמונאים לצורך השעה כדי לעודד את רוח העם. הם הביאו נמוקים שונים להוכיח את טענותיהם, אולם נמוקים אלו עלולים להשפיע רק על אנשים שאין ידיעתם רבה בהיסטוריה התנ"כית ובספרות הדתית העברית. לאחר התבוננות בתוכן הספר ועיון יפה בו מאבדים נמוקיהם של מבקרי המקרא את ערכם, ואפסותם מתבלטת. חוברת זאת נועדה להמון העם ואין ברצוני להכניס את הקורא בחקירות מעייפות, כל המעוניין בכך יקרא בספרי „חזון החיים“ שבו פרטתי את טענות מבקרי המקרא והתשובות הנגדיות שבהן הוכחתי את טעותם. כאן אציין רק שתיים מהטענות החזקות של המבקרים:

א. בחפירות הארכיולוגיות שנעשו בבבל ובפרס בדורות האחרונים הועלו מעמקי האדמה עתיקות ואוצרות מלכי בבל ופרס ובלוחות דברי הימים לא נזכר ולא הוכח שהמלך האחרון לבבל היה שמו בלשאצר כפי שמסופר בדניאל פרק ה' אלא היה שמו נבונד או נבונדוס. באחד הלוחות מספר כורש מלך פרס ומתפאר שכבש את בבל ואת מלכו נבונד בשלישי למרחשון ושם בלשאצר לא נזכר ולא נפקד. אך, ההיסטוריון הפרופסור דובנוב העיר על זה בכתביו והביא גם ראיות שנבונדוס היה מלך זקן וכסיל, מלך לא יוצלח, ולכן המליך את בלשאצר בנו בחייו לנהל את המלוכה בפועל אף

שלהלכה היה גבונידוס המלך הרשמי של בבל. ואמנם, בלוחות הארכיולוגיות הג'ל מסופר שבן המלך נהרג בלילה, מה שמתאים מלה במלה לדברי דניאל האומר: „בִּיה בְּלִילִיא קְטִיל בְּלִשְׂאֲצַר” (סוף פרק ה'). הוכחה נוספת על כך יכלה להיות העובדה שהמלך ובנו נקראים על שם שני האלילים העיקריים של בבל, מאחר שהמלך הזקן נקרא נבור-גיד על שם האליל נְבוּ הרי בנו נקרא בל־שֶׂאֲצַר על שם האליל השני בל ופרושו בשפה הבלית: בל—שר—אוצורו, לאמר: „בל ישמור המלך”. ועל אחד הלוחות רשומה תפילתו של גבוניד לשלום בנו בלשֶׂאֲצַר.

ב. הטענה השניה של מבקרי המקרא נגד דניאל היא, שבפרק ח' פסוק ב' מספר דניאל שבשנת שלש לבלשֶׂאֲצַר מלך בבל ראה בחזון את עצמו שהיה עומד בשושן הבירה: ואראה בחזון ויהי בראותי ואני בשושן הבירה אשר בעילם המדינה. ואז בשנת שלש לבלשֶׂאֲצַר עדיין לא היתה שושן בירת פרס כי אז היתה בבל המושלת על פרס והעיר שושן נהפכה לבירה בימי אחשורוש, כשבעים שנה אחרי החזון הזה. השאלה הזאת גרמה אפילו לפרשן גדול כהמלבי"ם ז"ל להכנס בדחוקים, אבל, אחרי הסתכלות במלים הפשוטות והנכונות של דניאל סרה השאלה הזאת כליל וכבודו וצדקתו של ספר דניאל נשאר בתפארתו. מי שקרא קצת בספרי ההיסטוריא של הזמן העתיק יודע שבדרום הים הכספי היתה קיימת לפניו מדינת עילם וכורש הפרסי הכניעה ועשאה חלק ממדינת פרס, למדינה הזאת היתה עיר בירה ושמה שושן ובתפירות הארכיולוגיות בדורנו הוכח ונזכר שם העיר שושן כבירתה של עילם שנכבשה בידי כורש והדברים האלו הם כה מדויקים ומתאימים לדברי דניאל האומר: „ואני הייתי בשושן הבירה אשר בעילם המדינה”. אינו אומר שראה את עצמו בחזונו. בשושן הבירה של ארץ פרס אלא של „עילם המדינה” כי אז עדיין לא היתה בירת פרס. המלים הפשוטות האלו מטפחות על פניהם של מבקרי המקרא אשר מרוב בהלתם למצוא זיופים וטעויות בספר דניאל לא מרדקקים אפילו להסתכל יפה בפסוקים.

הוכחות שבית שני עמד שש מאות שנה ולא ת"ך שנה

לאחר שסולקו טענות המבקרים נגד ספר דניאל הגה נשאר עוד מכשול אחד גדול בהבנתם של חשבונות ספר דניאל בפרט, ובידיעתם של תאריכים היסטוריים של ימי בית שני בכלל. מכשול זה היא האמונה הנפוצה בעם העברי כי בית שני עמד ארבע מאות ועשרים שנה ולאמיתו של דבר עמד כשש מאות שנה, הבדל זה של מאתיים שנה בין האמת והמציאות כפי שהיתה ובין הדעה המוטעית הקיימת גם כיום בין המוני העם גורם לבלבולים בכל מיני חשבונות וכל חישוב המיוסד על החשבון המוטעה הזה סופו להתבדות. פרשנים רבים

וגם הפרשן הגדול המלבי"ם ז"ל יסדו את חישוביהם על ההנחה המוטעית הזאת ולכן אין פלא שלא יצאו מדויקים, כי אם הבסיס רעוע גם הבנין שבונים עליו אינו מוצק. כמעט כל גדולי הדורות בימי הבינים נמשכו אחר החשבון המוטעה הזה ולא חקרו עליו. אפי' שני המאורות הגדולים רש"י ז"ל והרמב"ם ז"ל לא הרהרו אחריו, והפרשן הגדול והעממי בעל „הטורים" ז"ל מזכיר פעמים רבות בפרושו על התורה את המספר ת"ך שנה של בית שני כעל דבר שאין לפקפק בו, וכל זה נסמך רק על גמטריא פשוטה בלבד של הפסוק בפרשת „בהעלותך" שמן זית זך כתית למאור. המלה „כתית" נחלקת לשני חצאים שתי האותיות הראשונות כ"ת הם ארבע מאות ועשרים שנה לזמן שעמד בית המקדש השני ושתי האותיות האחרונות — י"ת הם ארבע מאות ועשר שנים זמן שעמד בית המקדש הראשון. אלו הבקיאים בהיסטוריא, בדורנו, יודעים שהדברים אינם מציאותיים לא ביחס לבית הראשון ולא ביחס לבית השני. הבית הראשון עמד קרוב לארבע מאות ושלושים שנה והסימן לזה שהנביא יחזקאל נצטוה לשכב על צדו השמאלי במשך שלש מאות ותשעים יום כנגד עונותיהם של עשרת השבטים מחלוקת השבטים עד החורבן ועוד ארבעים יום על צדו הימני כנגד עונות שבט יהודה, ביחד ארבע מאות ושלושים שנה של ימי בית ראשון (יחזקאל ד'). ביחס לימי הבית השני היה להם לגדולי הדורות בימי הבינים יסוד להסמך עליו ולכן לא ניסו לפקפק על אמיתותו, גם רש"י והרמב"ם ז"ל סמכו על אילן גדול מגדולי התנאים והאמוראים הוא רבי יוסי שמאמר המיוחס אליו הוא המשען העקרי של החשבון ת"ך שנה, זהו המאמר המפורסם המובא ב„סדר-עולם" ובמסכת עבודה-זרה פ"א. האומר: מלכות פרס בפני הבית ל"ד שנה, מלכות יונים ש"פ שנה, וכו'.

הנה לפי המאמר הזה שמיוחס לר' יוסי נמשכה מלכות פרס בימי בית שני ארבע ושלושים שנה. דעה זאת מלבד שאינה מתישבת עם ההיסטוריא הידועה היטב שמלכות פרס עמדה יותר ממאתים שנה, הנה הוא גם סותר לדברים מפורשים בנחמיה ובספר דברי הימים וסותר גם את דבריהם של יוספוס (יוסף בן מתתיהו) ופילון האלכסנדרוני וחבריהם שהיו עוד בימי הבית ומומחים לדברי ימיה והם כתבו במפורש שהבית השני נחרב לאחר שעמד כשש מאות שנה.

ולא עוד אלא שדעת ר' יוסי דעת יחיד הוא וכנגדו דעת הרבים של כל החכמים, דעת תנא סתימאה, האומר: „כל שני מלכי פרס ומדי חמשים ומאתים שנה". (סדר-עולם ל'), ומכיון שידוע הוא ומפורסם שמעת שכבש אלכסנדר מוקדון את ירושלים עד החורבן עברו ארבע מאות שנה בדיוק הרי אם נצרף עוד מאתים שנה של מלכות פרס בימי בית המקדש השני מכורש עד אלכסנדר הרי יעלה ביחד לסך שש מאות שנה שעמד הבית,

והמאמר של ר' יוסי כיון שהובא בתלמוד (מסכת ע"ז ט') הספיק להתפשט בישראל ונתקבל כדבר מוסמך. על כגון זה אמרו חכמינו ז"ל:
מיום שנגנז ספר יוחסין תשש כחן של ת"ח וכהה מאור עיניהם (פסחים פ"ב). עפ"י חשבון מוטעה זה יצא לו להרמב"ם ז"ל דבר מוזר, שמהנביא חגי עד שמעון בן שטח עברו ארבעים שנה, איך יתכן שהשפה העברית של חגי הנביא שפת הנביאים התפתחה לשפת הסגנון של המשנה במשך תקופה קצרה של ארבעים שנה, והנכון הוא שמהנביא חגי עד התנא שמעון בן שטח עברו כארבע מאות שנה. להלן אני מביא הוכחות על אי-דיוקו של המספר ת"ך שנה, אך בכדי לקיים דעת חכמים של ר' יוסי, הגני סבור שהמעתיקים הקדמונים השמיטו שלא במתכוין אות אחת ממאמרו של ר' יוסי, את האות ר', ובמקום: ל, ד שנה, צריך להיות דל"ד שנה ומספר זה יהיה כמעט מדויק למספר השנים שעברו מהתחלת מלכותו של כורש בפרס עד אלכסנדר מוקדון.

ר' עזריה מן האדומים בספרו, "מאור עינים" הרבה להביא הוכחות נגד ת"ך שנה של בית שני. אני אסתפק להביא כאן רק את ההוכחות החזקות ביותר שאיש לא יוכל לסותרן או להכחישן בכל מיני פלפולים חריפים. ואלו הן:

1. בספר נחמיה אנו מוצאים רשימה של שלשלת הכהנים הגדולים מימי יהושע בן יהוצדק שעלה עם זרובבל ברשיון כרש, וישוע הוליד את יויקים ויויקים את אלישיב ואלישיב הוליד את יודע ויודע הוליד את יונתן ויונתן הוליד את ידוע" (נחמיה י"ב, י'). כל אדם יודה כי אי אפשר לששה או לשבעה דורות של כהנים גדולים להוליד ולשמש בכהונה במשך 34 שנה, ובפרט שיש לנו מסרת שהכהנים בימי פרס האריכו ימים (עד שמעון הצדיק).

2. אם נחלק 34 על שש יהיה לנו 6—5 שנים בעד כל כהן, ואף אם נאמר שיהושע בן יהוצדק זכה לראות דור שלישי בימיו גם אז לא יספיק הזמן הזה. ובפרט שלפי הדין כהן פסול לכהונה אם אין לו זקן ואם אין לו 20 שנה.

3. אנו מוצאים שיהושע בן יהוצדק הכהן הגדול הוא שהקריב קרבנות כאשר נבנה הבית בימי דריוש אחר בטולו במשך שבע עשרה (17) שנה, כמו שמסופר בעזרא פרק ה': "והתנבי חגי נביאה... באדין קמו זרובבל ויהושע הכהן הגדול ושריו למבנא בית אלהא, ביה זמנא אתא עליהון תתני פחת נהרא"... מפסוקים אלו רואים כי זרובבל ויהושע כהן גדול התחילו לבנות הבית בלי רשיון אחר שנתבטל ע"י קמביו בן כרש, ותתני הפחה הודיע הדבר לדריוש שעלה אז על הכסא, והוא שלח פקודה לא לבטלם מהעבודה, מכאן אנו רואים שיהושע שמש בכהונה בימי דריוש, ואם גם נעלים עין ונאמר שהוא מת באותן השנים (על צד האמת הנביאים הבטיחו לו אריכות

ימים בכהונה ופילון אומר ששמש בכהונה 56 שנים) אז יצא שהוא כבר לקח בכהונתו קרוב לעשרים שנה, שבע עשרה שנים שהיה בטל הבנין עד דריוש ועוד איזה שלש שנים בימי דריוש. ואם נחסיר מהל"ד שנה של ר' יוסי עשרים שנה ישארו לנו רק (14) ארבע עשרה שנה בשביל חמשה דורות של כהנים גדולים, היתכן כדבר הזה? ובפרט שלפי הדין כהן אסור בעבודה בפחות מבן עשרים שנה.

4. בספר נחמיה, מספר נחמיה עצמו, שעלה בשנת עשרים (20) לארתחששתא ואז היה לכהן גדול אלישיב שהוא הדור השלישי ליהושע בן יהוצדק, ונחמיה מספר שסדר ובנה החומה, ובשנת ל"ב (32) לארתחששתא המלך חזר לפרס, ומקץ ימים לסוף שנים אחדות, גשאל מן המלך וחזר עוד פעם לא"י ומצא שאלישיב הכהן הגדול סדר בביהמ"ק לשכה מיוחדת בשביל טוביה חתנו העמוני, ובכן רואים אנו שאלישיב זה כבר לקח זמן של 14 או 15 שנים שנשארו לר' יוסי — משנת עשרים לארתחששתא ומכיון שעשרים שנה הראשונות כהן יהושע זקנו, הרי כבר נגמרו הל"ד שנים של ר' יוסי, כי בלי ספק מציין נחמיה במה שאומר: „ומקץ ימים נשאלתי מן המלך“ (נחמיה יג, ו), שחזר לאחר שנים אחדות, ומכיון ששני הכהנים האלו לקחו את כל הל"ד שנים, ובכן, מתי ואיפוא כהנו שאר ארבעת הדורות הכהנים: יויקים, יידע, יונתן וידוע.

5. מדברי נחמיה האומר, כי בשנת ל"ב (32) לארתחששתא המלך חזר לפרס ולקץ ימים גשאל ממנו עוד פעם. רואים ברור, שרק מלך אחד ממלכי פרס העסיק בזמנו את הל"ד שנים של ר' יוסי, א"כ מתי היו ומתי מלכו שאר מלכי פרס?

6. מהספרים עזרא ונחמיה מתברר, כי בימיו של כל כהן גדול מששת הדורות הנ"ל, היו כהנים וראשי משמרות אחרים ובפירוש הוא מדגיש ואומר כי „בימי זרובבל ויהושע היו כהנים אלו ואלו ובימי הכהן יויקים היו משמרות כהנים אלו ואלו... (נחמיה י, כ"ו). מה שמראה כי הדורות ההם היו דורות שלמים שהיה רווח גדול של שלשים שנה בערך ביניהם.

7. בדור האחרון נתגלו פפירוסים כתובים ארמית, במצרים, והכתב כתב ידם של אבותינו הקדמונים שהיו בעיר יב בתור גדוד חיילים יהודים, ואחד מהם הוא מכתב השלוח ליוחנן „כהנא רבא די בירושלם“ בשנת שבע עשרה „לדריהוש מלכא“, ובכן רואים שמלך פרסי ששמו דריוש כבר עבר שבע עשרה שנים, ומכיון שארתחששתא של נחמיה עבר ל"ד שנים, ובמגילת אסתר יש לנו עוד מלך ששמו אחשורוש שעבר שלש עשרה שנים ואם נצורף לזאת את כרש וימי מלכותו ואת דריוש האחרון שנכבש ע"י אלכסנדר אשר מלך רק (6) שש שנים — יצא לנו אם נסכם אותם, כפלים מהל"ד שנים של ר' יוסי

וגם שלש פעמים ויותר למלכי פרס, אפילו מתוך מקורותינו אנו ומספרינו הקדושים עצמם.

8. ידידיה האלכסנדרוני מספר לנו שמבנין הבית עד אלכסנדר עברו 190 שנה, והוא מונה את הכהנים הגדולים והנשיאים מבית דוד ואת ימי כהונתם ומשרתם אחת לאחת, ואין ספק שעליו יש לסמוך בזה כי היה קרוב.

9. אמנם בתלמוד הרגישו בדוחק הגדול בענין ספירות ימי הבית השני וע"כ בכדי לקיים את המאמר המיוחס לר' יוסי, הוכרחו קצת מהחכמים לומר „שהוא כרש הוא דריוש הוא אחשורוש“, אך, אם נפתח את הספרים עזרא ונחמיה ונקרא בהם נראה ברור, כי הדעה הנ"ל דחויה היא, כי אם לא נרצה לעקם הכתובים ולסרסם נראה ששלשה מלכים הם ולא אחד, כי הלא כך כותב עזרא בפרק ד': „ויהי עם הארץ מרפים את ידי עם יהודה ומבלהים אותם לבנות וסוכרים עליהם יועצים להפר עצתם כל ימי כורש מלך פרס ועד דריוש מלך פרס ובמלכות אחשורוש בתחילת מלכותו כתבו שטנה על יושבי ירושלם, ובימי ארתחששתא כתב בשלם, מתרדת, אל ארתחששתא“ (עזרא ד, ד), מהפסוקים האלו רואים בעליל, ששלשה מלכים היו, כי הרי מדגיש ואומר: „מכורש — ועד דריוש“ המלה „ועד“ בהחלט מציינת שכורש אחר ודריוש אחר, ואחשורוש אחר.

ובדניאל בפרק יא, ב, אומר המלאך: הנה עוד שלשה מלכים עומדים לפרס והרביעי יעשיר עושר גדול וזה מלבד הדריוש שבימיו נאמר לו חזון זה, ובכך מדניאל עצמו יש לנו כבר חמשה מלכים לפרס מלבד כורש.

נסכם בקצור: לא יתכן כלל שבית שני עמד ת"ך שנה מפני שארבע מאות שנה מימי הבית עברו מאלכסנדר היווני עד החורבן ואז ישארו רק עשרים שנה למלכות פרס, וידוע שהאימפריה הפרסית — שנוסדה ע"י כורש אשר נתן רשות ליהודים לחזור לא"י ולבנות המקדש — התקיימה למעלה ממאתים שנה ומלכו בה 11 מלכים, ביחד יעלו ימי המקדש השני לשש מאות שנה. מלך אחד ממלכי פרס הוא ארתחששתא של ספר נחמיה הספיק כבר למלוך כארבעים שנה אם כן לא נשאר זמן למלכותם של שאר 10 מלכי פרס לפי הדעה הזאת, משום כך היא מוטעית ודחויה ושום גמטריא אינה יכולה לקיים אותה ובפרט שכל ספרי הכתובים האחרונים מכחישים אותה ודעת רוב התנאים הגדולים כנגדה.

טעות גדולה נפלה בתאריך העברי!

התאריך שאנו מונים עתה לבריאה חסר ומפגר קרוב למאתים

שנה!

שנת התשכ"ד צריכה להיות למעשה שנת התתק"י!

לאסף השביעי חסרים עוד רק תשעים שנה!

כיצד?

התאריך שאנו היהודים מונים לבריאת העולם מיוסד על הטעות הגדולה שנפלה במנין ימי בית שני שלפיה היה בית המקדש השני קיים ת"ך (420) שנה בלבד ולאמיתו של דבר התקיים שש מאות שנה. 206 שנה של מלכות פרס, 400 שנה ממלכות יון עד החורבן ובסך הכל 606 שנה; כפי שהוכחתי היטב בפרק הקודם וכפי שכתב המצביא וההיסטוריון היהודי בימי החורבן יוסף בן מתתיהו (יוסיפוס פלויוס) בספרו „מלחמות היהודים“. וכן מוכח מספרי הפילוסוף היהודי פילון ידידיה מאלכסנדריה שחי 50 שנה לפני החורבן, ולפי ספרי ההיסטוריה החדשים והישנים.

התאריך הזה של הלוח העברי סודר ונערך בימי הנשיא ר' יהודה נשיאה כארבע מאות שנה אחרי החורבן (ויש מייחסים זאת לאמוראים הלל השני ורב אדא) לפני אלף ושש מאות שנה בערך.

עד אז מנו היהודים לפי תאריך שנקרא „מנין שטרות“. מנין זה החל בימי שלטונו של המצביא היווני סילוקוס אשר שלט במזרח הקרוב כולל את ארץ ישראל אחרי מותו של אלכסנדר הגדול. זה היה שלוש מאות ושמונים שנה לפני החורבן (310 לפנה"ס). מנין זה נמשך כשבע מאות שנה. והתאריך של בריאת העולם לא היה ידוע עד אז. כשראו חכמי הדור שעלולים לחול טעויות בחישובי השנים ומולדות הלבנה וימי החגים והמועדים, קמו וסדרו חשבון חדש לעיבורי השנים שמיוסד על תאריך בריאת העולם. אולם החכמים שערכו את הלוח הזה ביססו את חשבונותיהם על הטעות הגדולה שלפיה התקיים בית שני רק ת"ך (420) שנה בלבד מימי כורש מלך פרס עד החורבן, והם סמכו על דעתו של ר' יוסי המוזכר בתלמוד כנ"ל בפרק הקודם „מלכות פרס בפני הבית ל"ד שנה מלכות יונים ש"פ שנה“, שלפיו יוצא שלמעשה התקיימה מלכות פרס רק 14 שנים, מכיוון שמפורסם בהיסטוריה כי מלכות יון החלה עם אלכסנדר הגדול 400 שנה לפני החורבן, 330 לפנה"ס. וכנגד דעת יחיד של ר' יוסי ישנה דעת רוב החכמים: (סדר-עולם) שמלכות פרס התקיימה 205 שנה כפי האמת ההיסטורית ודעת ר' יוסי נתפשט בעם מפני שנדפס בתלמוד בבלי.

ועתה קורא יקרי!

בין החשבון המוטעה ובין החשבון הנכון יש הבדל של 190 שנה. יוצא, איפוא, שהתאריך העברי אשר בידנו היום, מפגר במאה תשעים שנה, ושנת התשכ"ד צריכה היתה להיות שנת התתק"י — 5910 לבריאה*, לבריאת אדם הראשון.

ז"א שרק תשעים שנה חסרים עוד לאלף השביעי לפי החשבון הנכון. ההשוואה הבאה תוכיח!

* בקשר לגיל בריאת העולם ראה פרק שלם בסוף הספר.

אין חולק על זאת שיציאת מצרים היתה בשנת ב' אלפים תמ"ח —
2448 שנים לבריאה, לפי זה יהיה המצב בשנת התשכ"ד:

לפי החשבון הנכון שבית שני עמד 606 שנה	לפי החשבון המוטעה שבית שני התקיים 420 (ת"ך) שנה
מהבריאה עד יצי"מ 2448 ש'	מבריאת אדם הראשון עד יציאת מצרים 2448 ש'
מיצי"מ על מקדש שלמה 480 ש'	מיצי"מ עד בנין המקדש של שלמה 480 ש'
בית ראשון עמד 430 ש'	מקדש שלמה התקיים 430 ש'
גלות בבל 52 ש'	גלות בבל (70 שנה מגלות יכניה) 52 ש'
בית שני עמד 606 ש'	בית שני 420 ש'
מהחורבן עד שנת התשכ"ד 1894 ש'	מתורבן הבית עד שנת התשכ"ד 1894 ש'
שנת התתק"י 5910 ש'	שנת התשכ"ד 5724 ש'

במלים אחרות: לפי החשבון המוטעה עברו מכורש מלך פרס שכבש את בבל והרשה ליהודים לבנות המקדש, עד היום שנת התשכ"ד, כסה"כ (2314) אלפים שלוש מאות וארבע עשרה (420+1894) שנים. ואילו לפי החשבון הנכון עברו מאז 2500 שנה (606+1894). וכל העולם התרבותי חוגג את התאריך הזה. ואם נצרף לסך זה 3410 שנים שעברו מתאריך הבריאה עד כורש מלך פרס הרי יתקבל התאריך 5910 שנים, שנת התתק"י לבריאה.

יוצא, איפוא, שאנו היהודים עם חכם ונבון היודע את כל ההיסטוריות של כל העמים בדיוק רב, דוקא אצלנו גשתבשה ההיסטוריה במאתיים שנה וכל החישובים של שמיטות ויובלות שעושים היום אין להם שום יסוד.

אבל יש להדגיש כי ההשגחה העליונה מנהלת את עניני הגאולה שלנו דוקא לפי התאריכים המקובלים בינינו אפילו שהם משובשים, הכל לפי האמונה הנפוצה בעם, וכשיבא משיח צדקנו יתכן שיתקן את השבוש הזה בלוח העברי.

תכן הפרקים הראשונים של דניאל בקצרה

פרק א' שבספר דניאל אינו אלא הקדמה כללית, ובו מסופר שדניאל הנביא מישאל ועזריה אשר היו מורע המלוכה, הובאו מירושלם בבלה אחר

כבוש יהויקים ונבוכדנצר צוה לאשפנז הסרים, להביא אותם בין שאר בני המלוכה מארצות אחרות — אל היכל המלכים, וללמדם ספר ולשון כשדים במשך שלש שנים. דניאל וחביריו לא אבו לאכל מפת-בג המלך אלא הסתפקו בזרעונים לבד ובכל זאת היו ארבעתם בריאים ויפים משאר הילדים דבר שהפליא את המפקח אשפנז וגם הפחידהו קצת, שמא יודע הדבר למלך, „וחיב את ראשו“, אך פחדו של המפקח היה לשוא, כי הם היו הבריאים ביותר והפקחים והחכמים משאר בני גילם עד שנבוכדנצר נדהם מהבנתם בכל דבר חכמה, ולבסוף מסיים פרק א': „ויהי דניאל עד שנת אחת לכרש המלך“.

תכן פרק ב': בשנת שתיים למלכותו הכללית, אחר שכבש כל העולם חלם נבוכדנצר חלום זר ומשונה שאפילו מלכים אינם רגילים לשכמותו, והמלך שכח החלום לפנות בקר ונעלם מזכרונו. על כן צוה לאסוף אליו את כל החרטומים והמכשפים וחוזי הכוכבים למען יזכירו לו החלום ויפתרוהו. אך, כולם ענו פה אחד שאין כל בריה יכולה לעשות כדבר הזה, ונבוכדנצר, שלפעמים היתה תוקפתו מרה שחורה ורוגז עצבים, צוה לאריוך התלין להרוג את כל חכמי בבל. וכאשר הגיע אריוך לדניאל וחבריו ונתבקשו גם הם לדין המלכות — הודיע דניאל למלך כי „יש אלקים בשמים היכול לגלות סוד זה“, ומיד הלך דניאל והציל את חכמי בבל ואח"כ הלך עם חבריו לבקש רחמים מהקב"ה ובלילה גלו בחלום לדניאל, את חלום נבוכדנצר ופתרונו. לפנות בוקר בא דניאל ועמד לפני המלך ואמר: אתה המלך, הקב"ה נתן לך ממשלה על כל העולם ובלילה כאשר עלית על משכבך הציק לך רעיון אחד, והוא: מי ימלך אחריך ומה יקרה לעולם אחרי מותך, והנה מה שהודיעו לך מן השמים: אתה המלך ראית והנה צלם גדול עומד לפניך. ראשו של זהב, חזהו וזרועותיו כסף, מעיו וירכותיו נחשת, ושתי שוקיו ברזל, וברגליו עשר אצבעות קצתן ברזל וקצתן חרס יוצר, והנה, פתאם נגזרה מן ההר אבן מעצמה ומחתה והדיקה את הצלם על מתכותיו ונפזרו לכל עבר ונעלמו, והאבן אשר מחתה את הצלם גהיתה להר גדול ומלאה את כל הארץ, וכך פתרונו: ראש הזהב של הצלם מסמל אותך בתור מושל בכפה, ואחריך תקום מלכות אחרת שגם היא תמשול בכפה אך לא באותו הכח והאון כאשר אתה, כשם שהכסף נופל בערכו מהזהב, (הכונה למלכות פרס), ואחרי המלכות ההיא תקום בעולם מלכות אחרת מושלת וחזקה, והיא מלכות יון וסמלה הנחשת המציין תקף וחסן, ואחרי המלכות ההיא תקום מלכות רביעית היא רומא, ותהיה כברזל המרוצץ והמהדק הכל והמחריב וההורס והבועט ברגליו רגלי ברזל, ושתי השוקים מציינות שהיא המלכות הדי' תהיה „מלכות פליגא“, מלכות חלוקה לשתיים (רמוז לרומא ולביצנץ או לנצרות ולאיסלם). ומה שראית שהרגלים יש בהם ברזל ויש בהם חרס: מורה כי פעם יגבר הצד האחד והשוק השני יהיה חלש על פי הסדר כמו שראית, ומה שראית שהברזל היה מעורב בחרס, מראה שהמלכים ההם של המלכות הרביעית יתחתנו

זה בזה והחזק יעזור לחלש, אך לא בלב שלם רק לטובת עצמו, כשם שאין הברזל יכול להתערב ולהתמזג מזיגה גמורה עם החרס, ומה שראית אצבעות מהם ברזל ומהם חרס, באותו הסדר תתנהל הממלכה הרביעית, ובימיהם של עשר ממלכות אלו שיקומו לבסוף מהתיה הרביעית — רומא, יושיע ה' את המלכות החמשית שהוא מלך המשיח, וכלם יעבדוהו וישתחוו לו ויצייתו לפקודתו, ומלכות זו תהיה עולמית אוניברסלית אשר לא יחרב לנצח. עשר הממלכות הן: צרפת, גרמניא, איטליא, אמריקה, רומניא, ספרד, פולין, אוסטריא, אנגליא, ותורכיא, כל אלו הממלכות יצאו כידוע מהתמזגות הברברים הגרמנים עם הרומאים הנכבשים, זולת תורכיא.

אחר ששמע נבוכדנצר את החלום ופתרונו, נפל והשתחזה לדניאל ורצה לנסך לו נסכים, אך דניאל מנעהו מזה באמרו: לא מחכמתי ידעתי כל זאת רק האלהים שבשמים אלהי ישראל גלה לי את כל זאת. ודניאל נתמנה למושל על בבל.

פרק ג': נבוכדנצר, ברצותו לבטל את החלום והוראותיו שמלכות אחרת תקום אחרי בבל, צוה להציג בבקעת דורא צלם ענקי של זהב, ששים אמות גבהו, וכל העמים והשרים נצטוו לכרוע ולהשתחוות לצלם בשמעם את קול כלי הזמר, הפקודה נתמלאה. מלבד דניאל וחבריו שנפקד מקומם בצרמוניא הזאת, ושונאי ישראל שהיו מלאים קנאה על המיניסטרים היהודים חנניא מישאל ועזריה, באו והלשינום אל המלך, ולפי פקודתו הושלכו שלשתם לתוך כבשן אש בוערת, אך געשה להם נס, בא מלאך וצנן את הכבשן. וכאשר ראה נבוכדנצר כך, פתח פיו בהלל ושבח להקב"ה.

פרק ד': מסופר בו חלום אחר של נבוכדנצר אשר ראה: עץ גדול וענפיו רחבים ותחתיו שכנו כל צפור וחיה וירד מלאך מן השמים וצעק: „קצצו האילן ויתפזרו כל החיות והעופות משם, רק את השרשים תעזבו באדמה ובכבלי ברזל ונחשת, בעשב האדמה ובטל השדה יטבל ועם החיות תלקו". דניאל פתר לנבוכדנצר כי החלום מורה: שנגזר עליו מן השמים להשתגע למשך שבעה עידין ולאכל עשב כחית הארץ, בתור עונש על גאותו וטפשותו, וכך היה, ולבסוף כאשר נרפא נבוכדנצר, שלח הודעה לכל העמים, כי אלהי השמים הוא האל המוריד מלכים וכל אשר ירצה יעשה.

פרק ח': המלך בלשצר שהיה בנו של נבוניד, ובן בנו של נבוכדנצר היתה לו מלחמה עם פרס, וברצותו להחניף לשריו ולחייליו ולעודדם, ערך להם משתה שמן, וכטוב לבו ביין צוה להביא את כלי ביהמ"ק שנלקחו ע"י נבוכדנצר מירושלם ולשתות בהם, ופתאם באמצע ההלולא והחניגא, יצאה פס יד מהתקרה וכתבה על הקיר את המלים: „מנה מנה תקל ופרסין", ואחר שלא נמצא אדם שיכל לפתור את המלים, נקרא דניאל. כאשר הציע לו בלשצר שכר-קריאה, ענה דניאל באומץ לב: אין לי צורך בשכר, תגהו לאחרים,

אקראהו חנם... וזה פתרונו: **מנה**: מנה אלקים מלכותך והשלימו. **תקיל**: שקל אלקים מלכותך ונמצאת חסר. **ופרסין**: פרס אלקים מלכותך ממך ונתנו לפרס, וכל זה כעונש על שחללת כלי ביהמ"ק ולא לקחת מוסר מאביך אשר הכיר בגדולתו של אלקי השמים. ובו בלילה נהרג בלשאצר.

סדר מלכי פרס

לפני שאגש לבאר החשבונות והקצים, אסדר כאן את סדר מלכי פרס וימיהם, למען יקל לקוראים הנכבדים להבין את החשבונות אשר אני רוצה לבארם בדניאל.

לקחתי אותם מספרי הימים המדוייקים של הזמן האחרון אחר החפירות הארכיולוגיות בפרס, וביחוד מספרי ההיסטוריון הדתי זאב יעבץ ז"ל

(1)	כרש הראשון כבש בבל 3222 לבה"ע	606	לפני חרבן בית שני
(2)	קמביזס בנו (קנבוזי ארתחששתא)	599	" "
(3)	דריוש הפרסי (בונה הבית)	591	" "
(4)	אחשורוש (של אסתר)	555	" "
(5)	ארתחששתא הגדול (של עזרא ונחמיה)	535	" "
(6)	אחשורוש (השיארש) מלך רק חדש וחצי	—	" "
(7)	דריוש ב' נוטוס (של דניאל) לבריאה	494	3337
(8)	ארתחששתא מנימון	475	" "
(9)	ארתחששתא אוחו	429	" "
(10)	אחשורוש ארסיס	407	" "
(11)	דריוש קדומנוס האחרון שנצח ע"י אלכסנדר'	406—400	" "

ד נ י א ל פ ר ק ז'

בשנת חדה לבלאשצר מלך בבל דניאל חלם חזה וחזוי ראשה על-משכבה באדין חלמא כתב ראש מלין אמר: (ב) ענה דניאל ואמר חזה הוית בחזוי עם ליליא וארו ארבע רוחי שמיא מגיחן לימא רבא: (ג) וארבע חיון רברבן סלקן מן-ימא שנין דא מן דא: (ד) קדמיתא כאריה וגפין די-נשר לה חזה הוית עד די-מריטו גפיה ונטילת מן ארעא ועל רגלין כאנש הקימת ולבב אנש יהיב לה: (ה) וארו חיוה אחרי תנינה דמיה לדב ולשטר חד הקימת ותלת עלעין בפמה בין שניה וכן אמרין לה קומי אכלי בשר שגיא: (ו) באתר דנה חזה הוית וארו אחרי כנמר ולה גפין ארבע די עוף על גביה וארבעה ראשין לחיותא ושלטן יהיב לה: (ז) באתר דנה חזה הוית בחזוי ליליא וארו חיוה רביעיא דחילה ואימתני ותקיפא יתירה ושנין די פרזל לה רברבן אכלה ומדקה ושאר אברגליה

רפסה והיא משניה מן כל חיותא די קדמיה וקרנין עשר לה: (ח) משתכל הוית בקרניא ואלו קרן אחרי זעירה סלקת ביניהון ותלת מן קרניא קדמיתא אתעקרו מן קדמיה ואלו עינין כעיני אנשא בקרנא דא ופם ממלל רברבן: (ט) חזה הוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב לבושה כתלג חור ושער ראשה כעמר נקא כרסיה שביבין די נור גלגלוהי נור דלק: (י) נהר די נור נגד ונפק מן קדמוהי אלף אלפים ישמשונה ורבו רבון קדמוהי יקומון דינא יתב וספרין פתיחו: (יא) חזה הוית באדין מן קל מליא רברבתא די קרנא ממללא חזה הוית עד די קטילת חיותא והובד גשמה ויהיבת ליקדת אשא: (יב) ושאר חיותא העדיו שלטנהון וארכה בחיין יהיבת להון עד זמן ועידן: (יג) חזה הוית בחזוי ליליא וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתא הוא ועד עתיק יומיא מטא וקדמוהי הקרבוהי: (יד) ולה יהב שלטן ויקר ומלכו וכל עממיא אמיא ולשניא לה יפלחון שלטנה שלטן עלם די לא יעדה ומלכותה די לא תתחבל: (טו) אתכרית רוחי אנה דניאל בגו נדנה וחזוי ראשי יבהלנני: (טז) קרבת על חד מן קאמיא ויצבא אבעא מנה על כל דנה ואמר לי ופשר מליא יהודענני: (יז) אלין חיותא רברבתא די אנין ארבע ארבעה מלכין יקומון מן ארעא: (יח) ויקבלו מלכותא קדישי עליונין ויחסנון מלכותא עד עלמא ועד עלם עלמיא: (יט) אדין צבית ליצבא על חיותא רביעיתא די הות שניה מן כלהון דחילה יתירה שניה די פרזל וטפריה די נחש אכלה מדקה ושארה ברגליה רפסה: (כ) ועל קרניא עשר די בראשה ואחרי די סלקת ונפלו מן קדמיה תלת וקרנא דכן ועינין לה ופם ממלל רברבן וחזוה רב מן חברתה: (כא) חזה הוית וקרנא דכן עבדא קרב עם קדישין ויכלה להון: (כב) עד די אתה עתיק יומיא ודינא יהב לקדישי עליונין וזמנא מטה ומלכותא החסנו קדישין: (כג) כן אמר חיותא רביעיתא מלכו רביעיה תהוה בארעא די תשנה מן כל מלכותא ותאכל כל ארעא ותדשנה ותדקנה: (כד) וקרניא עשר מנה מלכותא עשרה מלכין יקמון ואחרן יקום אחריהן והוא ישנא מן קדמיה ותלתה מלכין יהשפל: (כה) ומלין לצד עליא ימלל ולקדישי עליונין יבלא ויסבר להשניה זמנין ודת ויתיהבון בידה עד עדן ועדנין ופלג עדן: (כו) ודינא יתב ושלטנה יעודון להשמדה ולהובדה עד סופא: (כז) ומלכותא ושלטנא ורבותא די מלכות תחות כל שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה מלכות עלם וכל שלטניא לה יפלחון וישתמעון: (כח) עד כה סופא די מלתא אנה דניאל שגיא רעיוני יבהלנני וזיוי ישתנון עלי ומלתא בלבי נטרתי:

תרגום פרק ז' לעברית ובאורו

חשבון עידן ועידנין

הצהרת בלפור וגירוש התורכים מא"י

הפסוק הראשון של הפרק ז' אינו אלא הקדמה מאנשי כנסת הגדולה שסדרו הספר, ובו מודיעים לנו, שדניאל בהתעוררו משנתו כתב בבקר את החזון בראש מילין, ז"א, בקצור ולא באריכות.

מתחיל דניאל ואומר: **חזה הוית הייתי רואה בלילה במחזה, והנה ארבע רוחות השמים נושבות בים הגדול.** כי החיות הממלכות שראה דניאל הן כלן ארצות היושבות מסביב לים התכון. והנה ארבע חיות גדולות עולות מן הים התיכון ושוונות אשה מרעותה החיה הראשונה דמתה לאריה. זוהי בבל. וכנפי נשר לה ראיתי והנה נמרטו ממנה הכנפים. כי הגיעה שעת בבל לרדת מן הבמה העולמית כמושלח בכפה. ועל רגלים כאנוש עמדה ולב אדם נתן לה. בבל התחילה להחלש כחולשת לב אדם ולא היתה עוד מטילה אימתה ופחדה על העמים כי הגיע קצה.

ואח"כ הופיעה חיה שניה הדומה לדב. זוהי פרס שאוכלים ושותים כדב ועל צד אחד עמדה... כי פרס שעבדה גם את מדי, והמלכות היתה בעיקר פרסית. ושלוש צלעות היו בין שיניה... והיתה מרכבת משלש ממלכות: פרס, בבל ומצרים. והיו אומרים לה קומי אכלי בשר הרבה. אח"כ ראיתי והנה עלתה חיה אחרת שדמתה לנמר וארבע כנפים לה וארבעה ראשים לחיה ושלטון רב ניתן לה. זוהי יון שאחר אלכסנדר נתחלקה ממלכתו לארבע ממלכות גדולות. אח"כ הייתי רואה במחזה הלילה כי הלילה הוא סמל הגלות הארוכה שבאה ע"י רומא החיה הרביעית והנה חיה רביעית מפחידה בצורתה ומעוררת אימה ותקיפה וחזקה מאד ושני ברזל היו לה אכלה הרבה והדיקה הכל ואת השאר רמסה ברגליה. והיתה משונה מכל שאר חיות ולכן לא יכל דניאל לדמותה לאיזו חיה, כי דמתה למפלצת, ומה שאמר שהיתה משונה מרמז ששנתה את דתה האלילית בדת הנוצרית ובראשה היו עשר קרנים. עשר ממלכות שמשלו עליה הרומאים. הייתי מסתכל בקרנים והנה קרן אחרת קטנה וזעירה צצה ועלתה בין הקרנים ושלוש מהקרנים הראשונות נפלו ונעקרו מפניה והנה עינים כעיני איש בקרן זאת ופה מדבר גדולות. אחר שרומא התפשטה על עשר ממלכות שהכילו את העולם התרבותי, הופיע מחמד ואתו האישלם שקודם היה קטן ובלתי חשוב, ואח"כ התפשט בעולם, ודניאל מדגיש כי הקרן הזאת היתה "אחרת" כלומר: גזע אחר ובעל דת

אחרת, לא כמו שאר הקרנים שהם רוב ארצות אירופא, שהם מבני יפת. ונפלו מפני האישלום שלש ממלכות שהיו שייכות לרומא והן: מצרים, בבל ופרס, סוריא—ארץ־ישראל ועבר הירדן והיו בה בקרן הזאת עינים „כעיני איש” זה מציין שהקרן הזאת דמתה באיזה דבר לעם ישראל שנקראים „איש” וזה האמונה באל אחד המסומל בעינים המסתכלות לשמים ומתפללות לאל אחד כמו ישראל, והיה לה פה מדבר גדולות ידוע הפתגם המפורסם השגור בפי הערבים אין אלאה מבלעדי אלאה. שבו מיחסים למחמד נביאם שליחות שמימית. הייתי רואה עד שנהפכו הכסאות והושלכו ועתיק הימים יושב ולבושו כשלג לבן ושער ראשו כצמר נקי כסאו רשפי אש, גלגליו אש בוורת ונהר אש נמשך ויוצא מלפניו אלף אלפים היו משרתים אותו ורבואות היו קמים מלפניו, הדין ערוך והספרים פתוחים וראיתי אח”כ שמקול הדבורים העזים של הקרן, נהרגה החיה והובד גופה וניתנה לשרפת אש. התאור הזה שנותן דניאל על סופה של אותה החיה שקמה מהקרן ועירא, שהכסאות הושלכו ונהר אש יוצא מלפני הקב”ה, אינו אלא תאור המלחמה העולמית הראשונה שפרצה בתרע”ד שאז נהפכו כסאות המלכים ונפלו מהם, והדין היה יושב ודן את החיה למיתה, זוהי החיה התורכית שקבלה את דת הקרן ועירא של מחמד, שגם התורכים הם ישמעאלים בדתם כידוע, ודניאל אומר לנו, שמעוזת פניהם של הישמעאלים בא קץ הכליפות התורכית והובד גשמה הגשם פה מציין בלי ספק את ארצות האימפריא התורכית והקולוניות והמושבות שלה שנאבדו ממנה במלחמה העולמית. וניתנה למאכלת אש דהיינו במלחמה קשה וסוערת, ודניאל מדייק בזה שאומר כי נאבד גשמה רק הגשם, הגוף של החיה התורכית נאבדה, הקולוניות והארצות, אבל „הראש” נשאר לה, כי הלא תורכיה עדיין קיימת כממלכה קטנה ועצמאית שאין מתחשבים עמה ביותר, ומה נפלא הדבר שהדברים האלו נתקיימו לעינינו. ושאר החיות הסירו את מלכיהם וארכה בחיים ניתן להם עד זמן ועידן. פה מציין דניאל שאותן שבע הקרנים של החיה הרביעית היא רומא, נהפכו במשך הזמן כל אחת לחיה שלמה, והמלכים שלהם הוסרו, דבר זה ג”כ נתקיים לעינינו, שכידוע רוב מלכי אירופא נפלו אתרי המלחמה העולמית. וזמן ניתן להם לאותן הממשלות שנפלו מלכיהם, להנהיג מלכותם באופן רפובליקאי עד זמן ועידן.

הייתי רואה במראה הלילה והנה עם ענני שמים היה בא כבן אדם, המשיח, ועד הקב”ה הגיע, ולפניו הקריבוהו, ולו ניתן השלטון והיקר וכל המלכיות והאומות והלשונות לו יעבדון שלטונו שלטון עולם שלא יסור, ומלכותו לעולם לא תתחבל, דניאל מרמו כאן שאחרי שנהרגה החיה התורכית עדיין נמשכה הגלות אף שהגאולה התחילה בהצהרת בלפור אחר מפלת תורכיא ועדין היה רואה בחזוי ליליא שעדיין היה

חשך, ואחרי שנפלו גם שאר החיות שניתן להם ארכה בחיים, הופיע המלך המשיח והגיע עד הקב"ה והקריבוהו לפניו, וענני שמים כאן מציינים כנראה שמתוך הצרות והיסורין של העם העברי הופיע הגואל כמו: „כי החשך יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה" (ישעיה).

ורוחי קצרה בתוך גופי וחזונות ראשי הבהילוני, נגשתי אל אחד מהעומדים שמה ובאור אמת בקשתי ממנו על כל מה שראיתי ועשה רצוני ופשר המלים הודיעני וכך אמר לי: מה שראית ארבע חיות גדולות, ארבע מלכויות יקומון בעולם ויקבלו אח"כ עם ישראל הקדושים ויחזיקו במלכות עד העולם, אח"כ רציתי להודע על אודות החיה הרביעית שהיתה משונה מכלם נוראה מאד שיני ברזל היו לה וצפרני נחשת אכלה והדיקה והשאר רמסה ברגליה, ועל העשר קרנים שבראשה ועל הקרן הקטנה שצמחה ביניהן ונפלו מפניה שלש והעינים כעיני איש שהיו לה ופה מדבר גדולות ומראה גדולה מחברותיה, ראיתי שהקרן ההיא עשתה מלחמה עם קדושי עליונים ויכלה להם, הכונה כאן על המלחמות שנגלחם מחמד עם יהודי ערב ותימן הרבים, ואשר השמיד אותם כמעט אחר נצחונותיו, ואת השאר הכריחם לקבל עליהם את דתו החדשה, עד שבא עתיק הימים ודין ניתן לישראל והמלכות תפשו עם ישראל הקדושים, כך אמר לי: חיה רביעית תקום בעולם ותהיה שונה מכל שקדמו לה ותאכל כל הארץ ותדוש ותדוק, ומאותה חיה יקומו עשר ממלכות ואח"כ יקום „אחר" שיהיה שונה משאר הקרנות, הכונה כאן שהוא גזע אחר גזע שמי, ושלשה מלכויות ישפיל ומלים לצד שמים ידבר ולקדושי עליונים ישראל יהרג ויחשב לשנות הזמנים והדת. „הזמנים" כאן אין כונתו מועדים וחגים כי הלא גם המועדים בכלל „דת" הם. אלא כונתו שיתחילו מאמיניו לספור את שנותיהם מזמן הגירתו לעיר „מדינה" כידוע, וישנה בזה את סדר הזמנים וספירתם המקובלים בעולם, וימסרו בידו עד עידן ועידנין וחצי עידן והמלכות והממלה והגדולה שתחת כל השמים ינתן לעם ישראל וכל העמים לו יעבדו ויצייטו, עד כה סוף דבר, אני דניאל מחשבות הרב המאד הבהילוני וזיו פני השתנה והדבר שמרתי בלבי.

אמר המלאך לדניאל, מהמלכות הרביעית היא רומא יקומו עשר ממלכות ומלכות אחרת תקום אחריהן וישפיל שלש ממלכות שהיו שייכות לרומא, ויחשב לשנות הזמנים והדת, ויהרג מישראל, וימסרו בידו עד עידן ועידנין ופלג עידן.

להבין הענינים נתן לנו דניאל סימנים שעל פיהם נוכל להכיר למי

הדברים מכונים:

1. שהמלכות הרביעית היא רומא תתפשט על עשר ארצות וממלכות.
  2. אחר שתשלוט על עשר ארצות תקום כנגדה מלכות "אחרת" דהיינו: גוץ אחר בלתי אירופי, ובעל דת אחרת, השונה מכלם.
  3. שהקרון הזאת היתה קטנה מתחילתה, צמחה ועלתה למעלה והכניעה שלש ממלכות גדולות מהעשר ממלכות שרומא משלה עליהן.
  4. שהקרון הזאת היו בה סימנים הדומים בהם לעם ישראל, היו בה "עינים כעיני איש", המציין הבנה והסתכלות הדומה להבנתם והסתכלותם של ישראל.
  5. שהקרון הזאת תרדף את היהודים תהרגם ותנסה להעבירם על דתם ולקבל את דת הקרון החדשה.
  6. שהקרון הזאת שנתה "הזמנים".
  7. שהקרון הזאת נהפכה לחיה שלמה ונהרגה החיה במלחמה ואבדה את "גופה" באש, שאז התחילה הגאולה של היהודים.
- אם נסתכל על כל שבעת הסימנים הללו נראה שהם באו לידי בטוי גמור ומדויק מאד באיסלם שהיו לה שני ענפים: הערבים והתורכים שקודם היתה הקרון ערבית גמורה, ואח"כ נהפכה לחיה תורכית גדולה ואדירה. ולכן נשתדל לבאר את העידנין על יסוד הדבר הזה.
- מי שיסתכל היטב בדניאל ימצא כי המלה "עידן" מוזכר בה בפרק ד' פסוק כ' כ"ב בענין חלום נבוכדנצר אשר חלם שישתגע כאשר הכריז המלאך שנבוכדנצר ישתגע "ושבעה עידנין יחלופו עליו", והעידן הזה במלה ארמית מציין שנה אחת, והשבעה עידנין הם שבע שנים שנבוכדנצר היה מטורף כחית השדה, ואין ספק שגם העידנין שלנו כאן מציינת שנה כל אחת. אבל לא שנה של ימים כי אם שנה של שנים דהיינו: כל עידן מציין: **שלש מאות וששים וחמש שנים**, כמספר ימות השנה, כמו שהשבועים שבעים המפורסמים שבדניאל, מציין לא שבועים של ימים כי אם שבועים של שנים. במקומות רבים בתורה מתרגם אונקולוס וקורא לשנה "עידן" כמו למשל בענין שכינת עמוד הענן על המשכן במדבר: ויש אשר ישכון הענן ימים מספר על המשכן על פי ה' יצנו ועל פי ה' יסעו, או ימים או חדש או ימים (בהעלותך ט' כ"ב) הנה תרגם בארמית את המלה "ימים" המציינת בעברית שנה — "עידן".
- כל המבארים השתדלו למצא את התחלת החשבון הזה מזמנים שונים. כמו מזמן התורבן ואילך, ויש שרצו להתחילו מזמן שדבר עמו המלאך החזון הזה, ורבים חשבוהו מהחורבן הראשון, אך אני הצעיר לא הלכתי בשטתם, כי אם נסתכל היטב בפסוקים הללו נראה ברור שהעידנין האלו מתחילות מהופעת הקרון הזעירה, כי ברור ומפורש אומר המלאך: **"ויתהבון בידיה עד עידן ועידנין ופלג עידן"** וכו', כלומר: מזמן הופעתו תספור שלשה עידנין וחצי שאז תגמר ממשלתו וכל הסימנים שמנה דניאל בקרון זאת נמצאים בדיוק בהופעת האיסלאם

דהיינו: שהיו בו „עינים כעיני איש“ המסמל שגם הישמעאלים האמינו כמו בני ישראל באל אחד ויחיד שהעינים מביטות ומסתכלות אליו למרום ומתפללות אליו. גם הסימנים האחרים נמצאים בה, הלא כלם יודעים שמחמד היה קודם קטן ובלתי חשוב, ולאט לאט רמה קרנו ורדף והרג כמעט את כל שבטי היהודים המרובים שהיו בערב ובתימן ובמדינה, וטבח אותם בלי חמלה, ואת השארית הכריח לקבל עליהם את דתו החדשה — האיסלאם, ואין צורך להרבות בדברים שגם בהמשך הזמן רדפו הכליפים הקנאים את היהודים וגם הרמב"ם ז"ל נמלט למצרים מחמת רדיפות דתיות, וגם הסימן ששינה „הזמנים“ נמצא בה, כי הלא מאמיני מחמד התחילו מונים את שנותיהם להגירא דהיינו: מזמן הגירתו לעיר מדינה ואין הכונה כאן במלה „זמנים“ מועדים וחגים, כי הלא גם מועדים וחגים בכלל „דת“ הם, אלא הכונה זמנים ממש, דהיינו הלוח הערבי ששונה מכל הלוחות שבעולם.

כידוע שעומר יורש מחמד כבש את א"י בשנת ד' אלפים שצ"ז ואת ירושלים בשנת ד"א שצ"ח לבריאה. 638 אחה"ס הנוצרית. ואם נחשב כפי שאמרתי את העידן סך 365 שנים כמספר ימות השנה אז שלשה עידנין יעלו לסך אלף ותשעים וחמש שנים. $3 \times 365 = 1095$ ועוד חצי עידן יעלה לסך (183) מאה שמונים ושלש שנים, $183 = 2 : 365$, ביחד יגיעו לסך: אלף מאתים ושבעים ושמונה שנים (1278) והדבר יגיע בדיוק נמרץ עד שנת תרע"ז 1917 שאז נכבשה רוב א"י מהתורכים והתחילה גאולתנו ואז ניתן לנו הצהרת בלפור, ובשנת תרע"ח ערב חנוכה חג הגאולה מאנטיכוס נגאלה ירושלים מהתורכים, ובכך העידנין האלו אינם אלא התקופה הגדולה שמן כבוש ישמעאל את א"י מידי ביצנץ הנוצרית — עד גירוש ישמעאל התורכי מא"י ע"י אנגליא בעזרת הגדודים העברים, שמאז התחלנו לשוב לארץ.

חשבון זמן ועידן יגיע לשנת תשכ"ח—תשכ"ט

מלחמת העולם השלישית ?

ושאר החיות ניתן להם זמן... חלק ממלכי אירופה נפלו מכסאותיהם בשנת 1918 לאחר המלחמה העולמית הראשונה, המלך הרוסי, הגרמני, האוסטרי, התורכי ועוד. כאן מודיע המלאך כי גם שאר המלכים והשליטים של המלכות הרביעית — רומא ואירופה שגשגו על כסאותיהם וניתן להם עוד זמן לחיות — יפלו גם הם לאחר זמן ועידן.

אני חושב שגם הזמן ועידן הכתובים כאן הם חשבון ידוע, כי אם לא כן,

מה היה לו למלאך לכפול זמן ועידן. אשר על כן אני חושב שהוא מכון לזמן התפרצות המלחמה השלישית האטומית.

מהו ה"זמן" הזה ?

בימי דניאל היה ידוע רק זמן תנכ"י אחד קבוע והוא היובל שהוא סך 50 שנה ואם נוסיף עליו את ה"עידן" שהיא שנה אחת (כאן שנה אחת רגילה כי העידן כאן טפל ל"זמן") ביחד יעלו לסך חמישים ואחת 51 שנים. אם נספור עוד 51 שנים משנת תרע"ח—1918 שאז נפלה הממלכה התורכית העותומנית האדירה ונפתחה העליה לא"י — אז יגיע החשבון לשנת תשכ"ח—תשכ"ט—1968. אלו הן השנים שבהן תסתיים — לפי החשבון הקבלי המובא בפרקים הבאים — מחצית השעה השישית של יום השישי שהוא האלף השישי ורומז למאורעות גדולים בעולם (עיין בפרקים הבאים). הזמן יראה אם כוונתי בפרושי זה אל האמת.

חושבני שבזה נפתרה שאלת חשבון העידנים שכל הדורות והפרשנים הגדולים טרחו ועמלו למצואו.

ה ע ר ה : המלכים ז"ל נסה לבאר את העידן כמספר ימי בית ראשון 410 שנה, ומלבד שהפרוש לא נתקיים, הלא ידוע הדבר שבענין ימי בית ראשון ג"כ יש סבוכים בחשבונות המלכים, כי לפי מנין שנות מלכי יהודה יצא 410 ארבע מאות ועשר שנים ולפי מנין שנות מלכי ישראל יצא 420 ארבע מאות ועשרים שנה. וחז"ל כנראה תפסו את המועט שאין הספק נופל בו, אבל רבים מהפרשנים העלוהו עד ת"ל שנה וזה קרוב לאמת, כי הלא יחזקאל (ד') נצטוה לשכוב על צדו השמאלי 390 יום בשביל השנים שעברו מחלוקת השבטים עד החורבן וארבעים יום נצטוה לשכב על צדו הימני בשביל שבט יהודה כנגד 40 שנה וביחד יעלו תכ"ו—ת"ל שנה דהיינו קרוב לשלשים ארבע מאות שנה כמספר שישבו אבותינו במצרים.

ד נ י א ל פ ר ק ח'

בשנת שלוש למלכות בלשאצר המלך חזון נראה אלי אני דניאל אחרי הנראה אלי בתחלה: (ב) ואראה בחזון ויהי בראתי ואני בשושן הבירה אשר בעילם המדינה ואראה בחזון ואני הייתי על אוכל אולי: (ג) ואשא עיני ואראה והנה איל אחד עמד לפני האבל ולו קרנים והקרנים גבהות והאחת גבהה מן השנית והגבהה עלה באחרונה: (ד) ראיתי את האיל מנגח ימה וצפונה ונגבה וכל חיות לא יעמדו לפניו ואין מציל מידו ועשה כרצונו והגדיל:

פרק ח' עוסק בעיקר בענין אנטיוכוס הרשע וגזרותיו, בשנת שלש לבלשאצר נראה אליו החזון הזה, כבאור וכהוספה על החזון שלפני הפרק הזה וראה דניאל את עצמו עומד „בשושן הבירה אשר בעילם המדינה“.

ראה דניאל בחזון שתיה עומד על יד נהר „אולי“, והנה מופיע לפניו איל בעל שתי קרנים, רמז לפרס ומדי, והגבוה עולה באחרונה קודם משלה מדי על פרס אך אח"כ כבשה פרס את כובשיה והיא הקרן הגבוהה שעלתה באחרונה והיתה מנגחת לצפון דרום ומערב ונצחה את כולם.

(ה) ואני הייתי מבין והנה צפיר העזים בא מן המערב על פני כל הארץ ואין נוגע בארץ והצפיר קרן חזות בין עיניו: (ו) ויבא עד האיל בעל הקרנים אשר ראיתי עמד לפני האבל וירץ אליו בחמת כחו: (ז) וראיתיו מגיע אצל האיל ויתמרמר אליו ויך את האיל וישבר את שתי קרניו ולא היה כח באיל לעמד לפניו וישליכהו ארצה וירמסהו ולא היה מציל לאיל מידו:

אחר האיל הופיע צפיר עזים מצד מערב „ואין נוגע בארץ“ זוהי מלכות אלכסנדר היוני שהיה דומה בכבושיו המהירים כאלו עף ואינו נוגע לארץ, והצפיר היה בו קרן-חזות בין עיניו: רמז לפקחותו והבנתו השכלית הגדולה של אלכסנדר בפרט ומלכות יון הפלוסופית בכלל, „והצפיר הגיע עד האיל וירמסהו“ אלכסנדר כבש את פרס ואת כל ארצותיה ושום כח לא הועיל לפרס לעמוד לפני הצפיר הוא אלכסנדר.

(ח) וצפיר העזים הגדיל עד מאד וכעצמו נשברה הקרן הגדלה ותעלנה חזות ארבע תחתיה לארבע רוחות השמים: (ט) ומן האחת מהם יצא קרן אחת מצעירה ותגדל יתר אל הנגב ואל המזרח ואל הצבי: (י) ותגדל עד צבא השמים ותפל ארצה ומן הכוכבים ותרמסם: (יא) ועד שר הצבא הגדיל וממנו הרם התמיד והשלך מכון מקדשו: (יב) וצבאו תנתן על התמיד בפשע ותשלך אמת ארצה ועשתה והצליחה:

אמר דניאל: כאשר הקרן הגדולה עצמה וחזקה נשברה מהר ועלו במקומה ארבע קרנים: כאשר מת אלכסנדר חלקו יורשיו את המלוכה לארבעה חלקים גדולים שהם: אסיה הקטנה, סוריה-א"י בבל-פרס, מצרים ומקדוניה, ומן האחת מהם: מן אחת מהקרנות האלו שירשו את מלכות אלכסנדר, יצאה קרן אחת קטנה — הוא אנטיוכוס אפיפנוס הרשע „והגדיל יתר“: התחזק ומשל ביותר „אל הנגב — היא מצרים לדרום א"י, „ואל המזרח“ — היא פרס. „ואל הצבי“ זו ארץ ישראל שנקראת ארץ צבי. ואנטיוכוס זה גדל עד „צבא השמים“ אלו המון עם ישראל ותפל מהם ארצה והרגה אותם, „ומן הכוכבים ותרמסם“ הכוכבים הם הכהנים הגדולים והחסידיים הקדושים שנהרגו על ידו. „ועד שר הצבא הגדיל“ אנטיוכוס העיז להכנס לקדש הקדשים ששם משכן כבוד ה' הנקרא

שר הצבא, דהיינו מלך עם ישראל ואלוהו, „וממנו הורם התמיד והושלך מכון מקדשו“ וע”י אנטיוכוס הרשע בטל התמיד והושלך מהמזבח שהוא מכון מקדשו: מקום מקדשו של התמיד, וכאילו היה כתוב ממכון מקדשו, וההכרח לנו לבאר כך, כי אם לא כן — אז אין טעם לבטוי הזה „והושלך מכון מקדשו“ כי המלה „מכון“ בעברית חציין: מקום, כמו: „מכון לשבתך עולמים“ (מלכים) ואת „המקום“ אי אפשר להשליך, כי איננו דבר המטלטל מיד ליד והשלכה תצדק על דבר המטלטל דוקא. על המזבח, ואין כונתו על המקדש עצמו, כפי שבאר רש”י ז”ל על טיטוס, כי טיטוס היה רומאי מהחיה הרביעית וכאן מדבר על מלך מיורשי אלכסנדר היווני וצאצאיו שהוא החיה השלישית.

וצבא תנתן על התמיד וכו’. זמן קצוב על התמיד להיות מסולק ובמקומו „הפשע“ השקוף של אנטיוכוס, והתורה הנקראת „אמת“ הושלכה גם היא ארצה, והצליחה הקרן בכל מעשיה.

(יג) ואשמעה אחד קדוש מדבר ויאמר אחד קדוש לפלמוני המדבר עד מתי החזון התמיד והפשע שומם תת וקדש וצבא מרמס: (יד) ויאמר אלי עד ערב בקר אלפים ושלוש מאות ונצדק קדש: (טו) ויהי בראותי אני דניאל את החזון ואבקשה בינה והנה עמד לנגדי כמראה גבר: (טז) ואשמע קול אדם בין אולי ויקרא ויאמר גבריאל הבן להלז את המראה: (יז) ויבא אל עמדי ובבאו נבעתי ואפלה על פני ויאמר אלי הבן בן-אדם כי לעת קץ החזון: (יח) ובדברו עמי נרדמתי על פני ארצה ויגע בי ויעמדני על-עמדי: (יט) ויאמר הנני מודיעך את אשר יהיה באחרית הזעם כי למועד קץ: (כ) האיל אשר ראית בעל הקרנים מלכי מדי ופרס: (כא) והצפיר השעיר מלך יון והקרן הגדולה אשר בין עיניו הוא המלך הראשון: (כב) והנשברת ותעמדנה ארבע תחתיה ארבע מלכיות מגוי יעמדנה ולא בכחו: (כג) ובאחרית מלכותם כהתם הפושעים יעמד מלך עז פנים ומבין חידות: (כד) ועצם כחו ולא בכחו ונפלאות ישחית והצליח ועשה והשחית עצומים ועם קדשים: (כה) ועל שכלו והצליח מרמה בידו ובלבבו יגדיל ובשלוה ישחית רבים ועל שר שרים יעמד ובאפס יד ישבר: (כו) ומראה הערב והבקר אשר נאמר אמת הוא ואתה סתם החזון כי לימים רבים: (כז) ואני דניאל נהייתי ונחליתי ימים ואקום ואעשה את מלאכת המלך ואשתומם על המראה ואין מבין:

שמע דניאל שמלאך אחד שאל למלאך שני, עד מתי יהיה החזון הזה, שעל התמיד להיות מסולק מהמזבח ובמקומו יתנו את השקוף שומם — את תועבת אנטיוכוס — את זאוס האליל. וקדש וצבא וביהמ”ק ועם ישראל יהיו נתונים

למרמס? ע"ז באה תשובת המלאך: עד „ערב בקר אלפים ושלוש מאות ונצדק קדש“. אחרי ערב בקר 2300 יטהרו את ביהמ"ק.

חשבון אלפים ושלוש מאות מהו?

החשבון הזה של פרק ח' בדניאל ג"כ היה נושא לפתרון בפי כל הפרשנים כל אחד פרשהו כדרכו, והמלבי"ם ז"ל התאמץ לפרשו על קץ הגאולה האחרונה והדברים ידועים שכבר עבר הזמן לפי פרושו של הפרשן הגדול זיע"א. הקורא יעבור על הפרק הזה אחת ושתים ויבין בברור, כי החשבון הזה של 2300 אינו מוסב על הגאולה האחרונה, אלא הוא קץ של זמן אנטיוכוס הרשע. כי הלא הקץ הזה בא כתשובה על השאלה: עד מתי התמיד יתבטל והאליל יעמוד במקומו והכונה על העמדת שקוץ אנטיוכוס בהיכל לפי פקודתו, כי איך אפשר לבאר קץ זה על ימות המשיח, איך אפשר לערב את בטול התמיד והעמדת צלם בהיכל בזמן אנטיוכוס — עם ימי גלותנו הארוכה, והלא אחרי נצחון המכבים באה תקופה גדולה של זוהר לישראל שלא היתה דוגמתה — קרוב למאה שנה. ואיך אפשר לערבב את ימי הגבורה הנ"ל עם הגלות הארוכה הזאת ולהתחיל החשבון מאז, מאותן התקופות הקדומות, והלא אחרי נצחון החשמונאים עוד לא היה „קדש וצבא מרמס“, להיפך היונים גורשו כליל מא"י. מבין אנכי את הדבר שהכריח את הפרשנים הגדולים לבאר חשבון זה על ימות המשיח, זהו הפסוק י"ז שבפרק זה האומר: **הבן בן אדם כי לעת קץ החזון. המלים „לעת קץ“ הכריחם לפרש כך, וחשבו כי זהו קץ גלותנו, ולא היא.**

המלים „לעת קץ“ מוסבות לקץ אנטיוכוס הרשע וגזרות השמד שלו, וגם בפרק י"א פסוק ל"א מדבר על הקץ הזה שהוא קץ „מועד“ אחד של אנטיוכוס הרשע ועיין עוד שם.

הסימן המובהק שקץ זה אינו ימות המשיח הוא, שהמלאך עצמו באר לו את זאת בפסוק י"ט, אמר לו המלאך: „הנני מודיעך את אשר יהיה באחרית הזעם“ לא אמר לו „באחרית הימים“, אלא באחרית הזעם — זהו אחרית הזעם והגזירות והשמדות של אנטיוכוס הרשע, ובסוף הפרק ג"כ הדגיש לו המלאך „ואתה סתום החזון כי לימים רבים“. לימים רבים — כן, לימות המשיח — לא.

אם לא יקובל הפירוש האומר, 2300 ימים שלמים שהם שש שנים שהציק אנטיוכוס לישראל אז הפרוש הנכון הוא „שהערב והבקר“ מציינות את הקרבת התמיד שהיה קרב בערב ובבקר פעמים ביום, ואלפיים ושלוש מאות מחולק לשתיים יהיו 1150 אלף ומאה וחמשים יום בערך, שהאליל זאס עמד במקום התמיד. ובאמת יש לסמוך על ספרי החשמונאים האומרים כי הצלם הועמד

בט"ו בכסלו בשנת ג"א תקצ"ב לבריאה, ואם נמנה את הימים עד כ"ה כסלו שנת ג"א תקצ"ה שאז היה נס חנוכה, יעלה החשבון קרוב לנכון. כיצד? בשנת ג"א תקצ"ב בחצי הראשון של כסלו הועמד הצלם, שלש שנים לפי 365 וחצי יום לשנה יעלו 1100 אלף ומאה יום, נוסיף לסך הזה עוד חצי כסלו חמשה עשר יום, ונוסיף לו עוד (30) שלשים יום של חדש אדר ב' של שנה מעוברת, יעלו בס"ה בקרוב חצי מאלפים ושלוש מאות דהיינו 1145 אלף ומאה וארבעים וחמשה ימים.

לפי זה גם השנה הראשונה שבטל בה התמיד היתה שנה מעוברת. לפי ג'ו'ח'א'ד'ז'ט'.

יש כאן חסרון של חמשה ימים ואין זה חשוב כנגד מספר 2300 שהוא מספר מעוגל.

זהו החשבון שבלבל מוחות גדולים אשר חשבוהו לקץ משית.

ואם היה חשבון זה של אלפים ושלוש מאות חשבון של שנים כי אז לא היה מגיע לימינו. כי אם הוא מתחיל מיום החזון הזה שהיה שש מאות שנה לפני חורבן הבית השני אז הם כבר נסתיימו לפני מאתיים שנה בשנת ה' אלפים תקט"ו כי אנו עומדים עכשיו (בשנת תשכ"ד) אלף ושמונה מאות ותשעים וארבע (1894) שנים אחר החורבן, והחזון הזה נאמר לו בשנת שלש לבלשאצר, שנה ראשונה לכורש, ומכורש עד חורבן הבית עברו שש מאות ושש שנים, ביחד סך של אלפים וחמש מאות (2500) שנים שכבר עברו מיום החזון הזה, יוצא שאלפים ושלוש מאות כבר נסתיימו לפני מאתיים שנה. ואם החשבון הזה מתחיל מימי גזרות אנטיוכוס שהיו מאתיים ושלושים ושמונה (238) שנים לפני החורבן אז יסתיים החשבון הזה בעוד מאתיים שנה בערך ודבר כזה אין השכל סובלתו, כי הרי עומדים אנו כיום בתשכ"ד בתוך הגאולה ממש. ואל ימצא אדם, שיחשוב שהחשבון הזה אולי יש בו גמטריות ורמזים, לא ולא! חזונות דניאל ובפרט המלאך גבריאל אינם עוסקים בגמטריות כי אם בחשבונות מדויקים של שנים או ימים, ומי שעינים לו לראות ויעיין היטב בפרק זה יראה כי החשבון הזה אין לו שייכות לגאולה אחרונה אלא לימי החשמונאים, כפי שבארתי. אך אם בכל זאת אני טועה והחשבון הזה מכוון לאחרית הימים אז בהכרח שהוא מתחיל מזמן הופעת החיה השלישית שהיא מלכות יון ומאחר שאלכסנדר מוקדון היוני הופיע בארבע מאות ושלוש שנים לפני חורבן הבית אז יסתיימו השנים הללו בשנת תשכ"ז 1967 בעוד שלש שנים בערך.

חזר המלאך ואמר לדניאל כי החשבון 2300 שנאמר לו „אמת הוא“, שאין צורך לבארו כי הוא חשבון פשוט. ובקשהו לסתום ולכתוב החזון בדברים סתמים כי לימים רבים הוא וכאשר ישמעו ישראל שעוד נכוננו להם צרות ר"ל יצטערו.

ואני דניאל כאשר שמעתי הדברים נדכאתי ונחליתי מאד והתאמצתי לעשות את עבודת המלך.

ד נ י א ל פ ר ק ט'

בשנת אחת לדריוש בן-אחשורוש מזרע מדי אשר המלך על מלכות כשדים: (ב) בשנת אחת למלכו אני דניאל בינתי בספרים מספר השנים אשר היה דבר יהוה אל ירמיה הנביא למלאות לחרבות ירושלים שבעים שנה: (ג) ואתנה את-פני אל אדני האלהים לבקש תפלה ותחנונים בצום ושק ואפר (ד) ואתפללה ליהוה אלהי ואתודה ואמרה אנא אדני האל הגדול והנורא שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו: (ה) חטאנו ועוינו והרשענו ומרדנו וסור ממצותיך וממשפטיך:

(ז) אדני ככל צדקתיך ישב נא אפך וחמתך מעירך ירושלים הר קדשך כי בחטאינו ובעונות אבתינו ירושלים ועמך לחרפה לכל סביבתינו (י) ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו והאר פניך על מקדשך השמם למען אדני: (יח) הטה אלהי אזנך ושמע פקח עיניך וראה שממתינו והעיר אשר נקרא שמך עליה כי לא על צדקתינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים: (יט) אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר למענך אלהי כי שמך נקרא על עירך ועל עמך: (כ) ועוד אני מדבר ומתפלל ומתודה חטאתי וחטאת עמי ישראל ומפיל תחנתי לפני יהוה אלהי על הר קדש אלהי: (כא) ועוד אני מדבר בתפלה והאיש גבריאל אשר ראיתי בחזון בתחלה מעף ביעף נגע אלי כעת מנחת ערב: (כב) ויבן וידבר עמי ויאמר דניאל עתה יצאתי להשכילך בינה: (כג) בתחלת תחנוניך יצא דבר ואני באתי להגיד כי חמודות אתה ובין בדבר והבן במראה: (כד) שבועים שבעים נחתך על עמך ועל עיר קדשך לכלא הפשע ולהתם חטאות ולכפר עון ולהביא צדק עלמים ולחתם חזון ונביא ולמשח קדש קדשים: (כה) ותדע ותשכל מן מוצא דבר להשיב ולבנות ירושלים עד משיח נגיד שבעים שבעה ושבועים ששים ושנים תשוב ונבנתה רחוב וחרוץ ובצוק העתים: (כו) ואחרי השבעים ששים ושנים יכרת משיח ואין לו והעיר והקדש ישחית עם נגיד הבא וקצו בשטף ועד קץ מלחמה נחרצת שממות: (כז) והגביר ברית לרבים שבוע אחד וחצי השבוע ישבית זבח

ומנחה ועל כנף שקוצים משמם ועד כלה ונחרצה תתך על שומם:

בשנת אחת לדריוש וכו' כבר הזכרנו בסקירה שנתנו למעלה, כי דריוש זה בן אחשורוש מזרע מדי של חזון זה, אינו איזה דריוש שמלך לפני כורש, רק זהו אותו המלך דריוש גוטוס, "הפסול" שמלך (424 לפה"ס) וכבש הממלכה בחזקה, כי הוא היה מזרע מדי ומשמלך כורש נפסלו מלכים מזרע מדי ולכן נאלץ לתפוס את המלוכה בחזקה.

לפי החשבון המדוקדק עלה דריוש המדי על כסאו בשנת 3337 לבריאה שהיא שנת המאה וחמש עשרה לכבוש בבל ע"י כורש בשנת 3222, ודניאל הגלה בשנת ארבע ליויקים שהיא שנת 67 לפני כבוש כורש, ואם נאמר שדניאל היה בן 13 או חמש עשרה בשנת גלותו, ובכן היה דניאל בשעת כבוש כורש בן 80 או 82 שנה, ואם נוסיף על זה עוד 115 שנים שעברו מכבוש כורש עד דריוש המדי הלא יהיה דניאל אז בן 195 ביום עלות דריוש על כסאו, מלבד השנים שחי אח"כ ודבר כזה אינו מתקבל על הדעת הצלולה, ע"כ יכונו דברי הכתוב "ויהי דניאל עד שנת אחת לכורש המלך" (דניאל א' כ"א) לאמר: עד בא כורש עמד בגדולתו, כי זקנה כזאת מצויה היא, ועתה אם אומרים אנו שדניאל אשר גלה בימי יויקים, מת בימי כורש לפי הפסוק הנ"ל. על כרחנו יהיה דניאל הנזכר בימי דריוש המדי איש אחר, מבניו או מבני בניו של דניאל הראשון, כי שם דניאל היה מצוי אז (נחמיה ז') עזרא (ח' ב') כי דניאל וחנניה, מישאל ועזריה לא היו סריסים ממש ולא נתחבלו בגופם ובכל הספורים אנו לא מוצאים אותם בבית הנשים כי אם רק בבית המלך, וגם דעת ר' חנינא כך (סנהדר' צ"ג), ובכן דניאל א' היה עד בלשאצר, ודניאל ב' היה בימי הששי למלכי פרס.

דבר זה אפשר להוכיח מתפילתו של דניאל "על המקדש השמם". מראה שהיה כבר קיים בימיו המקדש רק שהיה שמם. גם הבטוי לאיש יהודה וירושלים אשר מעלו בך אי אפשר להתבאר אם לא נאמר שדניאל שני הוא, כי בשנה ראשונה לכורש לא היו עדיין יושבים ביהודה וירושלם וגם לא חטאו במאומה, והכונה כאן על חטא הנשים הנכריות שנתגלה בימי עזרא. שהוא דניאל שני — מוכח מזה הכתוב עצמו: ודניאל דנה הצלח וכו' (ו' ד' ו' כ"ט) כלומר: דניאל זה. להבדילו מדניאל שני כי בטוי כזה לא נמצא בשום מקום.

חשבון השבעים שבעים

כבר הרבינו להדגיש כי בית שני עמד הרבה יותר מהת"ך שנה הידוע, ות"ך שנה זה יצא מפרוש מוטעה של הפסוק המפורסם בדניאל ה', שבעים שבעים" שהתחילו לחשבו מחורבן ראשון, אבל כבר הראב"ע ז"ל הדגיש את

הזרות שבדבר, לכלול את ימי הגלות של בבל ואת ימי המקדש השני בחשבון אחד, חורבן וגאולה בקץ אחד, והרבה מפרשים הביעו את דעתם על החשבון הזה אבל כולם לא היו בטוחים בפרושם, והיום ברור הדבר היטב שהמקדש השני עמד קרוב לתק"ץ (590) שנה משנת ב' לדריוש הפרסי שהרשה לבנותו עד החורבן, ואנכי העליתי מתוך ספר דניאל עצמו את ימי המקדש השני בחשבון ברור, עיין פרק י"א. גם לא יכלו המפרשים השונים לבאר את הפסוק „עוד שלשה מלכים עומדים לפרס" (פרק י"א).

ולפי באורנו החשבונות יעלו בדיוק, כי דריוש זה הוא דריוש גוטוס השני שאחריו מלכו באמת ארבעה מלכים כדברי המלאך והם: ארתחששתא מגימון, ארתחששתא אוחו, אחשורוש ארסיס, ודריוש קדומנוס האחרון.

אומר דניאל: בשנת אחת לדריוש המדי **בינתי בספרים**, הסתכלתי בספרים לראות ולהבין, מה הבטיחו לנו הנביאים כעבור זמן של שבעים שנה של גלות בבל אשר נבא ירמיהו שתבא הגאולה, כי דניאל ראה בזמנו את מצב העם נורא, המקדש שהיה בנוי היה „שמים" והכותים השומרונים והערבים הוסיפו להתנפל וגזלו וחמסו את ישראל ויציגוהו ככלי ריק עד שברחו רבים מירושלים **ועמך לחרפה לכל סביבותינו**. ולכן השתדל דניאל להבין ולדעת מהספרים הקדושים לראות אולי היתה הבנה מוטעית בדברי הנביאים והקב"ה לא הבטיח אחר גלות בבל גאולה שלמה כי אם גאולה עראית עם צרות ושעבודים, ולכן נתן פניו לצום ולהתודות לפני ה' שיגלו לו מן השמים פשר דבר.

אחר הוידוי ראה דניאל את המלאך גבריאל עף אליו ואמר לו: **בתחילת תחנוניך יצא דבר**. עוד מיום שהתחלת להתודות נגזרה הגזירה כמה זמן על המקדש להיות קיים ובאיזה מצב עליו להיות קיים.

שבעים שמיטות מהיום נחתך ונגזר על המקדש להיות קיים ואח"כ להחרב, בכדי לכפר עון ולכלא פשע של כל הדורות הקודמים ולהביא אחר הגלות צדק עולמים ולחתום חזון ונביא, כלומר: לאשר ולקיים ולמלא את דברי הנביאים שנבאו על העתיד שימשח קודש קדשים של המקדש השלישי שיבנה בב"א.

ותדע ותשכל מן מוצא דבר עד משיח נגיד שבעים שבעה. תדע ותבין שמאותו הזמן שאמרתי לך מקודם בתחילת תחנוניך **„יצא דבר"** מאותו הזמן תבנה ירושלים השוממה והחרבה ע"י השומרונים, לאט לאט במשך שבע שמיטות, במשך חמשים שנה תתרחב ותתגדל **„עד משיח נגיד"** עד שיקום איזה כהן גדול משיח וגם מושל על העם וזה יהיה בהתחלת **השבועים ששים ושתיים**, והוא הכהן המשיח שיהיה איש חרוץ, יבנה מסביב לירושלם חומות ויעשה תעלות וישכלל את העיר, ובמשך השבועים ששים ושתיים עצמם תשוב ירושלים וחומותיה להחרב ולהבנות חליפות כפי צוק העתים ולפי מצב המלחמות והנצחונות, ואחר **הששים ושתיים שמיטות יהרג משיח**, יהרג יונתן כהן גדול ע"י הסיקריקים, ואת ירושלם והמקדש יחריב עם נגיד הבא, — הרומאים.

וקצו של המקדש יהיה „בשטף” ע”י שטף הצבא הרומאי ועד קץ מלחמה נחרצת שוממות. ועד קץ המלחמה העולמית בשנת התרע”ח נגזר על ירושלים להשאיר שוממה, (בשנת תרפ”א התחילה ירושלים להבנות). ארבע המלים: קץ מלחמה נחרצת שוממות עולים בחשבון לסך 1853 והוא בדיוק מספר השנים שעברו מהחורבן עד שנת תרפ”א כשהתחילה ירושלים להבנות.

ועל כנף שקוצים משומם. אחר החורבן יעמיד אדרינוס את השקוף הרומאי קפיטולינוס ועל השקוף יהיה שקוף אחר בדמות הנשר הרומאי עם כנפיו הארוכות אשר היה חרות על דגלי צבא רומא, ואשר גרם להתקוממות היהודים לפני החורבן כאשר הדביקו על שערי בית המקדש גשר רומאי, ועד כלה ונחרצה תתך על שומם וגם על המחריבים הרומאים תתך הכליון והחריצה והחורבן ע”י הברברים הגרמנים.

והגביר ברית לרבים שבוע אחד: זוהי התקופה של שבע שנים שמן הריגת יונתן כהן גדול שהיה 483 שנים אחר החזון הזה, שהיה 494 לפחב”ש. עד התחלת המלחמה השתדלה רומא במשך שבע שנים אלו להגביר ברית עם רודפי השלום שבין היהודים וכפרט עם אגריפס עבד הרומאים, וחצי השבוע ישבית זבח ומנחה. זוהי התקופה של שלש שנים שנמשכה המלחמה אשר על ידה בטלו הקרבנות ולא היו נקרבים בסדר הראוי.

אמר המחבר: מאת השנים הראשונות של מלכות פרס היו חשובים ביותר בדברי ימי ישראל ולכן נשתמרו לנו זכרונות בדמות ספרי עזרא ונחמיה, ומאת השנים האחרונות, מזמן דריוש של דניאל ואילך, לא נשארו לנו כל רשימות, וחוקרי ההיסטוריא משתוממים על הדבר הזה שתקופה של מאה שנים שלמות בדברי ימינו לוטה בערפל, ואם הגיעו לנו איזה הדים קלים, לא דרך צנורות ישראליים הגיעו, בלי ספק קרו מאורעות רבים באותה התקופה ונעלמו מאתנו, מפני שהספרים הדנים במאורעות הימים ההם נשמדו ונשרפו בימי גזרות אנטיוכוס כמסופר בחשמונאים ב'. והנה המשיח-נגיד הנזכר כאן בפרק זה, יכל להיות שהוא כהן גדול ממש, ואולי זהו הכהן יונתן הנ”ל שהיה בימי המלך ארתחששתא אוכוס 359 לפה”ס (לפחב”ש 430) והכהן הזה יכל להיות שהוא הוא המשיח נגיד שבנה את ירושלים ושכלל את חומותיה. ומהדברים הללו למדים אנו, שהכותים התנפלו פעם שלישית והחריבו את העיר והחומות אחר שנבנתה על ידי נחמיה, ואחרי מותו של נחמיה בכבל אזרו עוו והחריבו עמלו, וזהו מה שדניאל מתאונן על „המקדש השמם והעם לחרפה לכל סביבותינו”.

החזון הזה נאמר בשנת אחת לדריוש המדי 494 לפחב”ש, 424 לפה”ס. בסך זה שבעים שמיטות ועוד חצי שמיטה, שבע שמיטות עד משיח-נגיד ועוד ששים ושתים שמיטות שאחריו נהרג יונתן כהן גדול — יעלו בס”ה 483 שנים, כי באמת נהרג אחרי הזמן הזה, ז”א עשר (10) שנים לפני החורבן, יונתן כהן

גדול המפורסם שנסע לרומא להתאונן על אכזריות נציביה, וכאשר חזר מרומא, עשה הנציב פליקס שהיה אז בירושלם — חוזה חשאי עם הסיקריקים ורצחוהו גפשי, כי פליקס חשבהו לשונא הרומאים והסיקריקים חשבוהו לידיד הרומאים. אמנם גם אחר יונתן עמדו כהנים, אבל הם היו כולם בלתי חוקיים ורובם היו הדיוטים שלא ידעו אפילו לקרוא בספר וקנו בכסף את הכהונה, (בתלמוד בזכר שאנשים אחרים היו קוראים בספר דניאל לפני הכהנים האלו שהיו לפני החורבן, וכנראה היו קוראים בדניאל פרק ט', שמוכיר את מפלת רומא.) ודניאל עצמו כותב: "יכרת משיח ואין לו, המלים, ואין לו" מציינות שלא יקחו יורשיו של יונתן הנרצח את הכהונה, רק אנשים זרים הדיוטים. ואחרי רצח יונתן עברו עוד 10 שנים עד החורבן לסך 494 שנים בדיוק. בפרוש זה חושבני גפתרה שאלת חשבון השבועים שאפילו החוקרים החדשים התחבטו בפתרונו, ורבים מהם השתדלו לבארו על זמן אנטיוכוס באופן מגוחך ומצחיק, אבל הפסוקים מדברים בפרוש על זמן החורבן, והמלים משיח-נגיד אינן מציינות יותר משלטון פשוט, ובטעות בארוהו על כורש ועל נחמיה ועזרא, כי חזון וחשבון זה היה זמן רב אחריהם והמבין יבין.

ד נ י א ל ס ו ף פ ר ק י " א

מלחמת רוסיה אנגליה?

(מ) ובעת קץ יתנגח עמו מלך הנגב וישתער עליו מלך הצפון ברכב ובפרשים ובאניות רבות ובא בארצות ושטף ועבר: (מא) ובא בארץ הצבי ורבות יכשלו ואלה ימלטו מידו אדום ומואב וראשית בני עמון: (מב) וישלח ידו בארצות וארץ מצרים לא תהיה לפליטה: (מג) ומשל במכמני הזהב והכסף ובכל חמדות מצרים ולבים וכשים במצעדיו: (מד) ושמעות יבהלהו ממזרח ומצפון ויצא בחמה גדלה להשמיד ולהחרים רבים: (מה) ויטע אהלי אפדנו בין ימים להר צבי קדש ובא עד קצו ואין עוזר לו:

ד נ י א ל פ ר ק י " ב

ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הגדול העמד על בני עמך והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר: (ב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם:

(ג) והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד:

ובעת קץ יתנגח עמו מלך הנגב. בספרי „חזון החיים“ בארתי את הפרק הזה על מלחמת איטליה—אנגליה במלחמת העולם השניה שנסתיימה במפלתה של רומא ובפרט שמזכיר כאן במפורש לובים וכושים במצעדיו רמו שאיטליה משלה על לוב ועל כוש היא חבש, אולם דברי הנביאים הם כפטיש יפוצץ סלע המתין נצוצות רבים וכוונות רבות צפונות בכל פסוק של חזון ונבואה, אשר לכן היא יכולה להתבאר גם על העתיד לבא במלחמה עולמית שלישית. הפסוקים האלו יכלים להתפרש גם על ההתנגשות העתידה הבלתי נמנעת בין רוסיה הקומוניסטית ואנגליה האימפריאליסטית, ומלך הנגב בדניאל מכונה אותה האימפריה השולטת במצרים ובדרכים האיסטרטגיות שמסביבה, כי מצרים הנמצאת בדרום הנגב הישראלי נקראת גם היא בשם נגב, ומלך הצפון מציין כאן אימפריה אירופית השולטת והמשפיעה העיקרית באירופה, כיום זוהי רוסיה האדירה שהיא פשוט נמצאת בצפון העולם וגם בצפון אירופה, אשר על כן יכלו לבאר את הפסוקים ובעת קץ יתנגח מלך הנגב בעת קץ כשיגיע הזמן האמיתי של הגאולה השלימה בערב הופעתו וגלוייו של המשיח יתנגח מלך הנגב, ז"א, בריטניה ובנות בריתה נגד רוסיה, ויסתער עליו מלך הצפון, רוסיה גם היא לא תטמון ידיה בצלחת ותשיב מכה לתוקפיה ברכב ובפרשים ובאניות רבות ובא בארצות ושטף ועבר וגם ארץ הצבי היא א"י באה תחת השפעתה באופן זמני והפלא הוא שימלטו מידו אדום ומואב וראשית בני עמון שהם הטריטוריות של עבר הירדן מזרחה. ושמועות יבהלוהו וסוף סוף יבא קצו, תונחת לה מהלומה בקרבת גבולות ארץ ישראל בין ימים להר צבי קדש בין שני ימים — הם ים התיכון וים-סוף מצד אחד ובין הר צבי קדש היא א"י, ז"א: במשולש סיני-סואץ-א"י תבוא מפלה כבדה למלך הצפון לאחר שהצלחה האירה לה פנים בראשונה וכבשה את המורח התיכון כלו ואז בעת הזאת שמלחמה איומה תתחולל בסביבת א"י, תהיה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא, עת צרה לכל העמים והאנשים, עת מלחמה בפצצות אטום, גזים וחידקים ר"ל, ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר, כל איש מישראל שנמצא כתוב בספר החיים ימלט ואז גם יתקיימו כל היעודים הטובים והנחמות והגאולות שנמצאו כתובים בספרים הקדושים. ולאחר הגאולה, תקופה מסוימת לאחר הגאולה, רבים מישני אדמת עפר יקיצו בתחית המתים כל האנשים שנהרגו על קדוש השם, על הגנת העם והארץ לחיי עולם. (ראה עוד להלן הפרק הדין על גוג ומגוג ושם הבאתי מהקבלה רמזים שתחית המתים יהיה לאחר שנת תש"ן בסוף השעה השישית של היום השישי הוא אלף השישי).

חשבון מועד מועדים וחצי

(ד) ואתה דניאל סתם הדברים וחתם הספר עד עת קץ ישטטו רבים ותרבה הדעת: (ה) וראיתי אני דניאל והנה שנים אחרים עמדים אחד הנה לשפת היאר וכו': (ו) ויאמר לאיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר עד מתי קץ הפלאות: (ז) ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר וירם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה: (ח) ואני שמעתי ולא אבין ואמרה אדני מה אחרית אלה: (ט) ויאמר לך דניאל כי סתמים וחתמים הדברים עד עת קץ: (י) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים ולא יבינו כל רשעים והמשכילים יבינו: (יא) ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אלף מאתים ותשעים: (יב) אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה: (יג) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין:

אמר דניאל שראה עוד שני שרים „אחרים” עומדים על שפת החדקל ואחד מהם שאל למלאך גבריאל לבוש הבדים: עד מתי קץ הפלאות? והמלאך השיב בהרמת ידים ובשבועה חמורה, שכאשר יגמרו שלשה מועדים וחצי תכלינה כל אלה.

כבר בארתי בספרי זה למעלה, כי „המועד” הוא תקופה של שלש מאות וששים וחמש (365) שנים כמספר ימות השנה ונא לעיין עוד בפרק י"א ששם בענין אנטיוכוס ומפלתו נזכר „מועד” פעמים אחדות, וזהו סך 365 שנים שעברו מהתחלת בנין המקדש עד נס חנוכה (לפי ההיסטוריונים עברו 370 שנה).

כמו כן בארתי את חשבון העידנין באופן זה, והדברים הכתובים כאן מוכיחים שצדקתי בזה, כיצד?

אחר שדבר מענין מלחמת מלך הנגב כנגד מלך הצפון שהם מלכי אירופא ומגזע צפוני, ראה „שני אחרים” עומדים על שפת החדקל. שהדברים מוסבים על ישמעאל יראו הסימנים שדניאל גותן כאן:

1. שהשנים השרים שעמדו שם על החדקל היו „אחרים”, ז"א מגזע אחר ובעלי דת אחרת, כי הלא החיה הרביעית היא רומא הנוצרית-אירופית, ו„האחרים” פה מציין שהם שמיים, לא אירופיים, וזהו ישמעאל.

2. דניאל מדגיש שראה אותם על שפת החדקל, אחד מצד זה ואחד מצד השני, והיאור כאן הוא חדקל ששם נראה לו החזון כנזכר בהתחלת פרק ט', והחדקל-היאור, זהו סמל הערביות וסמל האיסלאם. עירק ובבל הן הארצות המסמלות את הכבוש הערבי יותר מכל הארצות, כי למרות כל המלחמות שעברו

עליה, נשארה עיראק ארץ ערבית ישמעאלית טהורה, ולא לחנם נקראת בגדד „עיר-הכליפים“.

3. הנה מדגיש דניאל שראה כי היו „שנים אחרים“ ורק אחד מהם שאל: מתי קץ הפלאות? והשאלה והתשובה הספיקה לשניהם כי השני לא שאל, זה מראה שהוא מינו של השואל. ובכן איזו היא האומה בעולם שהיא, שנים שהם אחד? הוהו אומר: זוהי האומה הישמעאלית המורכבת משני אומות וגזעים שונים: הערבים והתורכים שהם בעלי דת אחת, ששתיהן מוסלמיות ושתייהן משלו על ארץ ישראל. וכנראה רצה השר לדעת מתי קץ הפלאות, מפני שידע כי אז יבא קצו ויגורש מא״י, וישראל ישובו לארצם, ולכן התענין לדעת מתי קץ הפלאות, וכאשר השיב המלאך הספיקה התשובה לשניהם כי כאשר יפול האחד העוזר, ונפל גם השני העוזר.

הדברים האלו והסימנים האלו מתאימים בהחלט לפרק ז' בדניאל, שגם שם ראה את החיה הרביעית, היא רומא, ואחר שהשתלטה רומא על עשר ממלכות גדולות ראה דניאל שצמח „קרן אחרי“ ועירא, ושם הבחנו בשמונה סימנים שנתן דניאל להבין על מי הדברים מכוונים, שבקרן היו „עינים כעיני איש“ ורדפה רדיפות דתיות את ישראל וגמסרו בידה עד עידן ועידנין וחצי גם שם מדגיש דניאל שהקרן היתה „אחרת“ ז״א גזע אחר בלתי אירופי ובעל דת אחרת, ורדפה והרגה יהודים, ואיזו היא האומה בעלת דת אחרת וגזע אחר שהופיעה בעולם בימי הביניים? זוהי ישמעאל! והעינים כעיני איש שראה בקרן, מציין שהם מאמינים באל אחד ומתפללים ונושאים עיניהם למרום לאל אחד כמו ישראל הנקראים „איש“, והפה מדבר גדולות שהזכיר עוד שם כתכונתה של קרן זו, מרמז על הקריאות הדתיות ההמוניות של הערבים כמו לא אלא אלא אללה וכו' אין אלהים מבלעדי אלהים וכו'. ובכן השנים „אחרים“ הנזכרים כאן במועד מועדים וחצי הוא הוא הקרן „אחרי“ שגזכר שם בפרק ז' בעידן ועידנין וחצי, שהוא מלכות ישמעאל המרכב משנים: ערבים ותורכים שהם שונים ואחרים ג״כ זה מזה בגזע, אבל בעלי דת מחמד.

וכאשר התענין שר ישמעאל להודע על קץ הפלאות שאז יסתלק מא״י — באה התשובה ע״י המלאך גבריאל שהרים שתי ידיו כנגד שני השרים ונשבע שבועה חמורה בה, שכעבור שלשה מועדים וחצי תכלה מלכות ישמעאל בתור מושלת עולמית אימפריאליסטית, וישראל ישובו לארצם ותתחיל גאולתם ע״י הצהרת בלפור יחד עם מפלתם של השרים.

החשבון כבר כתבנו בעידנין ובארנו שהמועד היא תקופה של שנה אחת דהיינו: שלש מאות וששים וחמש שנים וכבר הבאנו למעלה ראייה שגם בתורה מציין מועד שנה אחת כמו: „למועד אשוב אליך כעת חיה לשרה בן“ (בראשית וירא) והמועד שהוא בעברית תרגום מדויק הוא של המלה הארמית „עידן“ ומכיון שישמעאל הופיע וכבש את א״י בשנת ד״א שצ״ח לבריאה 638 אחת״ס הנוצרית,

ונחשוב מאז שלשה פעמים כפול המועד: $365 \times 3 = 1095$ ועוד חצי מועד יעלה $365 : 2 = 183$, בס"ה יעלו אלף ומאתים ושבעים ושמונה (1278) שנים, שיגמרו בשנת התרע"ז, שאז נכבשה א"י, 1917. ובשנת התרע"ח נכבשה ירושלים והוכרזה הצהרת כורש המודרני.

ומפליא מאד הדבר שגם כבוש א"י ע"י הערבים נמשך ארבע שנים באותם המספרים כמו המלחמה העולמית שאז נכבשה א"י ע"י האנגלים, דהיינו משנת 634—638 אחה"ס, כי בשנת 634 הכו הערבים בראשות עומר, את חיל הרקליוס קיסר ביצנץ ע"י נהר הירמוק בעבר הירדן, ובמשך ארבע שנים כבשו את כל א"י, ובשנת 638 כבשו את ירושלים, וגם המלחמה העולמית ובתוכה מלחמת אנגליא-תורכיא, הלא נמשכה משנת 1914-1918, בדיוק אותן השנים של כבוש ישמעאל. (ספר הזוהר בפר' וארא דף ל"ב כתב שלישמעאל גיתנה הזכות לשלוט בא"י 1300 שנה, כנגד שלש עשרה שנים של מצות ברית מילה שהם מקיימים, מאה שנים של שלטון על כל שנה, החשבון הזה נסתיים בשנת תרצ"ו, שאז פרצו המהומות הגדולות בא"י.

הדבר הזה מראה כי אין מקרים בהיסטוריא והכל מנוהל ע"י ההשגחה העליונה ממש במספרים מדויקים ועגולים, ומה שמראה גם את צדקת באורי וחשבונותי בענינים האלו. ואפילו אנשים מטריאליסטים גמורים שאין בעולמם אלא מה שעניניהם רואות — יודו בדבר הזה אם יעיינו בספר זה בכובד ראש ובאובייקטיביות גמורה.

ובכן רבותי הקוראים היקרים: אותו חשבון נפלא וסתום של מועד מועדים וחצי אשר כל גדולי הדורות התאמצו לפותרו וצמו והתענו וטבלו למצוא חידתו — מונח לפנינו גלוי וברור — שהוא מתחיל לא מאיזו תקופה קדומה, רק מתחיל מהופעתה של אותה המלכות אשר עליה נאמרה, ז"א, מכבוש ישמעאל את א"י עד גרוש ישמעאל מא"י. וישמעאל התורכי גורש בשנת 1917 ובערב חנוכה תרע"ח נגאלה ירושלים מיד תורכיא, בדיוק באותו היום של נס חנוכה כאשר נגאלה ירושלים מידי אנטיוכוס, לקץ „מועד" אחד מהצהרת כורש ובנין הבית הראשון — בו ביום שחגגו את הנחת יסוד המזבח בימי דריוש שגם זה היה בכ"ד כסלו ערב חנוכה שלנו (חגי). והדברים האלו ברורים ונכוחים לכל מבין ולכל איש שאין לו דעה קדומה עקשנית ושלילית לחזונות דניאל, ונא לעיין עוד בפרק ז', בעידנין, ששם הארכנו בדבור.

רבים ישאלו בודאי, האפשר הדבר שקץ הפלאות מכון על הצהרת בלפור?

והלא כמה צרות ופרעות סבלנו מאז, היתכן?

על זה אענה להם: הביטו נא וראו שהנביאים ישעיה וירמיה הבטיחו שה' יפקוד אותם ויגאלם לסוף שבעים שנה של גלות בבל, ומה ראינו שמה, האם היה טוב מצב אבותינו אז אחר הצהרת כורש ממצבנו אנו? קראו היטב את ספרי נחמיה ועזרא וחגי וזכריה ותרואו, כי מצבנו אחר הצהרת בלפור טוב ויפה ממצב

אבותינו או. עוד בשנה ראשונה בטלו בנין המקדש והאויבים השומרונים הכותים והערבים הציקו לישראל מכל צד, השמים נעצרו וכמעט שגזעו מרעב מרוב הארנונות והמסים שהטילו עליהם, ובכל זאת היתה נחשבת הכרות כורש שעלו אז רק 42,000 — לגאולה, ומדוע יגרע חלק הצהרת בלפור מהצהרת כורש. הן ראינו שחמשים אלף נפש מישראל נכנסו לארץ מדי שנה בשנה, האם קטן הדבר בעיניכם? את הדבר הזה הדגיש דניאל שהצהרת בלפור והריגת החיה התורכית עוד לא תהיה הגאולה השלמה רק התחלה, כי הוא אומר שם בפסוק "ג בפרק ז': „הזה הוית בחזוי ליליא וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה הזה" הנה אחר דקטילת חיותא — אחר שנהרגה החיה התורכית, הוא עוד רואה „בחזוי ליליא" שהמשיח היה בא, וכבר השכיל המלבי"ם ז"ל לבאר את שתי המלים האלו כי רצה להדגיש, שאחר ששחר הגאולה תופיע בדמות הצהרת בלפור, עדיין יהיה „חזוי ליליא", זהו סמל הגלות-הלילה הארוך שלנו, ז"א שהגלות עוד תמשך אחרי הפקודה הראשונה עד שהשוק השני של החיה הרביעית היא רומא תהרג גם כן, במלחמה עולמית שניה ונפילת מוסוליני, ואז תתחיל הגאולה השלמה, כי המלאך חלק קץ הפלאות לשתי תקופות להתחלה ולסוף:

למועד מועדים וחצי, ואח"כ „וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה", דהיינו חצי הפסוק המתחיל: **וככלות נפץ וכי הוא קץ אחר** המשכו של הראשון של הצהרת בלפור, ופרושו שכאשר תכלה הכח והיד שנפצה ופזרה את ישראל בין האומות או תכלינה גם אלו שני השרים והממלכות שלהם והגאולה תבא. והדברים האלו נתקיימו לעינינו ממש, לאחר המלחמה העולמית השניה שבה נפלה רומא מגדולתה ונחלה מפלה במלחמה ונתמנתה ועדת החקירה של האומות לענין ארץ ישראל ועל פי החלטתה קבלו האומות המאוחדות את ענין ארץ ישראל לידן ומכל זה נתגלגל הדבר שקיימת היום מדינת ישראל על תלה בחלק מארצנו, ולאט לאט תתפשט על כל חלקי ארצנו. וכל הדבר הזה מתאים למסורת עם ישראל מאז ומעולם שמפלת רומא ואיטליה במלחמה היא תנאי הכרחי לתקומתו של ישראל ולבנין ירושלים, אך לפי דעתי, עוד צפויה לרומא הקתולית מפלה עוד יותר גדולה במלחמת העולם השלישית.

ח ש ב ו ן 1335

אשרי המחכה ויגיע לימים

אלף ושלש מאות ושלשים וחמשה

כבר הזכרתי למעלה שבכל פעם שמזכיר המלאך חשבון „ימים" מפורש הם ימים ממש ולא שנים. וגם החשבון הזה לא יצא מן הכלל, כי אם היינו חושבים את המספר הזה לחשבון שנים או בהכרח היינו צריכים להתחילן

ולספור אותו מהתקופה שהתחילו בה, מועד מועדים וחצי", דהיינו מזמן כבוש הארץ ע"י הערבים כמו שבארתי, שהיה בשנת 638 אחר הספירה הנוצרית, ד' אלפים שצ"ח ללוח העברי, או שהיינו צריכים למנות אותו עוד מספר שנים יותר מוקדם דהיינו מזמן הופעת „הקרן־זעירא" שהוא מחמד נביא הישמעאלים שספירתם התחילה משנת הגירתו למדינה, ואז היה מגיע החשבון הזה בערך לשנת תשט"ו—תש"ך, וכונתו היתה צריכה להיות שבסוף תקופת החשבון הזה כל העולם הערבי—ישמעאלי במזרח התיכון היה צריך להיות כפוף ונכנע לשלטון ישראלי. אולם, השערה זאת אין לה יסוד מוצק ואיתן ואינו מתקבל כלל על הדעת, מפני שכל הסגנון של הפסוק הזה מראה שהחשבון הזה הוא חשבון ימים ממש של תקופה קצרה בהתחלת הגאולה השלמה, כי לא יתכן שהמלאך יאמר אשרי המחכה על מספר עצום כזה של שנים, כי מי הוא האיש שיכל לחכות אלף ושלוש מאות שנים בכדי להגיע לגאולה, אשר על כן אני מוכיח ומחליט שחשבון זה חשבון ימים הוא וקרוב לתקופה של שלוש שנים ומחצה, וכונתו לומר: אשרי לו לאותו היהודי שהצליח לעבור את המלחמה העולמית השלישית ויחכה עוד 1335 ימים, ויזכה לראות את הגאולה השלמה, ואם השערתי בפרקים הבאים — שהמלחמה האטומית עלולה לפרוץ בשנים תשכ"ו—תש"ל היא נכונה — הרי שהחשבון הזה יגיע לשנים תשל"א—תשל"ג 1970—73.

שנת תשכ"ח 1968 עלולה להיות שנה גדולה. זה יוצא גם מפסוק מפורסם מאד בתנ"ך: „והיה לעת ערב יהיה אור". המלה „ערב" עולה בחשבון 272 ופרושו יהיה: שמאחים שבעים ושתים שנים בערב האלף השישי לפני סיומו „יהיה אור" וזה יגיע בשנת תשכ"ח $5728 + 272 = 6000$.

ח ל ק ג'

חשבון הגר"א ז"ל

על סוף השעה החמישית באלף הששי

חדש שבט תשי"ט כהתחלת הגאולה. הקמת הממשלה הראשונה

הגאון הגדול והמפורסם רבי אליהו מ־ווילנא אשר כל מכיריו העידו שכחות שמימיים ורוחות וגשמות היו משכימים לפתחו לגלות לו רזי תורה ורזי עולם — חבר פרוש עמוק על ספר הקבלה הידוע בשם: „ספרא רצניעותא" שהוא כעין חלק מהוהר הקדוש ובפרושו זה בפרק הראשון ובפרק החמישי, דברו על הספירות העליונות של עולם האצילות ועל ההשפעות היורדות בעיני הגאולה כתב ורמו על זמן סוף הספירה החמישית הוד והתחלת זמן הספירה

השישית יסוד כעל זמן גאולת ישראל, לפי סדר הספירות הידוע: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות. והנני להביא כאן קטעים מדבריו מלה במלה. ואם אמנם איש שלא קרא בספרי קבלה לא ימצא כאן ידיו ורגליו, אך, לאחר באור הרמזים הצפונים בו יקל מאד להבין את החשבון הזה שהשביע עליו שלא לגלותו לפני הזמן, ומאחר שהחשבון הזה מרמז על חדש שבט שנת תש"ט, תאריך היסטורי של התכונות ממשלה קבועה לישראל הרי מצוה היא לגלותה עכשיו. וזה לשונו בפרק א', „מספרא דצניעותא“:

... והוא אור הראשון שבו אדם מסתכל מסוף העולם ועד סופו (הגיגה י"ב) שבו החסד של עתיק יומין ומשם מתפשט החסד בכלם, וראה הקב"ה בדור המבול וכו', עמד וגזזו לצדיקים לע"ל, וידוע שגזזו בצדיק יסוד עולם (הספירה הששית), והחסד הזה כשיוצא מראש הועיר אנפין הולך בכל חמשת הספירות הוא סוד ה"ח ונגזז בספירת היסוד (השישית) הנקרא עץ החיים והוא החסד דגניז בפום אמה של ספירת היסוד, והגלוי הזה יהיה בימות המשיח שאז יתגלה חסד בפום אמה, ואז, ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעיה). עכ"ל.

ובפרק חמישי כתב:

... ודע שכל אלו הימים הם רמז לששת אלפים שנה שהן ו' ימים כמשכ"ל פ"א, שתא אלפי שנים תליין בשיתא קדמאי וכל הפרטים שהם בששה ימים אלו (של ימי בראשית) הן מתנהגין ב"ו אלפים כל אחד ביומו ובשעתו ומכאן תרע קץ הגאולה שהוא בעתה ח"ו כשלא יהיו זכאין שהוא קץ האחרון ומשביע אני את הקורא בה' אלקי ישראל שלא יגלה זה. ועיין בזהר חדש ט"ז ע"ב: א"ל רבי עקיבא, רבי מה ראה, וכו' עד ישמח ה' במעשיו ועל פי מה שאמרו במסכת סנהדרין (דף ל"ח, ע"ב) אדם הראשון שעה ראשונה הוצבר עפרו, שניה נעשה גולם, שלישית נמתחו אבריו, רביעית נזרקה בו נשמה, חמישית עמד על רגליו ששית קרא שמות, וכו' עכ"ל.

הנה גאון עצום זה לא היה מזוהר ולא היה משביע שלא יגלו את הסוד הזה עד עת כוא זמנו, ומכיון שהשביע הרי בטוח הדבר במאה אחוז שהיה ידוע לו ממש זמן הגאולה, ובהיות שכבר כמה חכמים מירושלם פתחו פתח בדבריו הנסתרים הרי אין כאן עון לגלות ולהבהיר אותם לקהל הרחב ולהיפך מצוה היא להראות לכלם שכבר לפני מאה וששים שנה רמז הגר"א ז"ל על שנות תש"ח ותש"ט כעל שנות אתחלתא דגאולה, ואני הצעיר עוד בשנת תרצ"ה (1935) לפני מלחמת חבש-איטליה הכרזתי בספרי „תזון החיים“ פרוש על ספר דניאל — על הדברים האלו בדף 85, והקמתה של מדינת ישראל בתש"ח ובתש"ט תוכיח שלא על פי סברות כרס ולא על ידי נחושים עלו הדברים האלה כי אם על יסודות מוצקים וחשבון מדויק, ומי שרוצה להוכח יעיין נא בספרי הג"ל שאפשר להשיגו בבתי הספרים. ועתה אשתדל לבאר את דברי הגאון הנ"ל בשפה

פשוטה בעברית רגילה באופן שכל אדם יוכל להכין הדברים הללו ולהוכיח שהגאולה עם נסים נסתרים וגלויים התחילה בחדשי שבט-אדר-ניסן שנת תש"ט, מכיון שאז התחילה תקופה חדשה בספירות העליונות — תקופת הגאולה.

כ י צ ד ?

הנה הוא ז"ל, רמז שבסוף השעה החמישית ובהתחלת השעה השישית של יום הששי הוא האלף השישי שאנו חיים בו — תתחיל הגאולה, כי כל המעשים הנעשים בעולם, כל הקורות והעלילות בכל שנה ושנה ובכל תקופה ותקופה, לא על פי מקרה הם נעשים, אלא מושפעים הם ומתאימים באופן כללי למה שנעשה בששת ימי הבריאה הראשונים, באופן שכל אלף שנים מששת אלפים שנה הקצובים לקיום עולמנו זה בצורתו הנוכחית נחלק לעשרים וארבע שעות, שתיים-עשרה שעות נחשבות ללילה ושתיים-עשרה שעות ליום, באופן שחמש מאות השנים הראשונות של כל אלף שנים נחשבות ללילה וחמש מאות השנים האחרונות נחשבות ליום. ומכיון שאין ברצוני להכניס את הקורא בעניני קבלה עמוקים, הנה מספיק לבאר לו הדברים בשפה פשוטה:

בסוף השעה החמישית השייכת לספירת הוד ובהתחלת השעה השישית השייכת לספירת יסוד תחל הגאולה האמיתית, ובהיות שכל מה שנעשה לאדם הראשון ביום הששי שנברא בו הוא סמל וסימן למה שעתיד להיות לעולם הנה לפי חז"ל, בשעה ראשונה של יום הששי הוצבר עפרו של אדם הראשון ובשעה החמישית קם על רגליו כך גם עם ישראל יקום ויעמוד איתן על רגליו בסוף השעה החמישית של היום הששי, כיצד? הנה חמש מאות השנים הראשונות של האלף הששי הן בבחינת לילה שבא לפני היום כמו שכתוב: ויהי ערב, ואח"כ ויהי בוקר. והיום של האלף הששי התחיל בשנת תק"א, אם נחלק חמש מאות השנים האלו על שתיים עשרה שעות יעלה בדיוק סך ארבעים ואחת שנים ושמונה חדשים לכל שעה. במלים אחרות: כל שעה של האלף הששי שוה לאחת וארבעים שנה ועוד שמונה חדשים, וכשנכפיל אותם בחמש יצא לנו מאתיים ושמונה (208) שנים וארבעה חדשים, דהיינו: חמש שעות של היום הששי שהתחיל משנת תק"א לאלף הששי שוות למאתים ושמונה שנים ועוד ארבעה חדשים, ויחד עם חמש מאות השנים הראשונות שהן בבחינת לילה יהיו שבע מאות ושמונה (708) שנים שהיא שנת תש"ח ועוד ארבעה חדשים משנת תש"ט: תשרי חשון כסלו טבת. ובראש חדש שבט מתחילה כבר השעה הששית. מי שעקב אחרי המאורעות בא"י בימים אלו יודע שבראש חדש שבט תש"ט החלו להגיע מברקי הכרה במדינת ישראל מצד רוב האומות המאוחדות. עוד במולד הלבנה של ראש חדש שבט באו ונתקבלו בשורות וטלגרמות של הודאה והכרה במדינת ישראל מצד אלו שהתנגדו לה בעקשנות וביניהן גם הכרה, דה פקטו" מצד בריטניה. לאחר ימים אחדים של חדש שבט היתה מדינתנו מוכרה

כבר מצד רוב מכריע של חברי האומות המאוחדות ובט"ו בשבט יצאה כל ירושלים הקדושה לרחובות בגיל סואן ורועש לכבוד בחירת הנשיא ר' חיים וייצמן ז"ל והכנסת הראשונה, וצבא ישראל צעד עם כלי נשקו ברחובות עירנו ירושלים הדרויה והמדוכאת. הנה כל זה לא נעשה במקרה חלילה או בהודמנות של כלאחר יד, אלא שההשגחה העליונה חישבה את הקץ של סוף השעה החמישית והתחלת תקופה של השעה השישית של היום הששי שבאלף הששי השייך לספירת יסוד הנקרא בקבלה „צדיק יסוד עולם” והסמל שלה הוא יוסף הצדיק השולט והמושל, מה שמראה כי בחדש שבט תש"ט קבל עם ישראל שבט מושלים בארצו בהסכמת רוב אומות העולם ובחודש זה שמזלו בלוח השמים הוא מזל קשת דרך קשת מיעקב וקם שבט מישראל ורוחו של משיח צדקנו החל מרחף בחלל אור ארצנו. ואין ספק, כי לאחר שנכנסנו בראש חדש שבט תש"ט לתקופה חדשה של ספירת היסוד המורה על יסוד איתן לעמנו בארצנו, ילך ישראל מחיל אל חיל ומזלנו יעלה לאין קץ ויותר לא תיסוג ולא תשוב עוד אחור לא במובן הפוליטי ולא במובן הצבאי בדרך כלל, ואם גם יהיו מכשולים פה ושם לעתים קרובות, בכל זאת מלאך ה' התחיל כבר לעבור לפנינו עד בוא הגאולה השלמה.

גם דעת הקבלה והאריז"ל כך

תוספת קדושת שבת בשעה השישית

הנה על התקופה הזאת דבר בפרוש שר הקבלה האריז"ל וכתב ע"י תלמידו ר' חיים ויטאל ז"ל בספר הקבלה המפורסם „שמונה שערים”, כשדבר על השבת ועל זמן הקדושה של ערב שבת כתב שבסוף חמש שעות של היום הששי תתחיל ההארה האלקית להאיר באור גדול ובסוף השעה השישית (שנת תש"ן) בחצות יום ששי יעביר ה' את רוח הטומאה כליל מן הארץ והעולם יכנס אז לתקופה אחרת לגמרי שלא כימים האלה שאנו חיים בו. כאן רמז כנראה על תחית המתים לאחר שנת תש"ן.

והנה, לא אמנע עצמי מלהביא כאן את המאמר הנפלא של תלמיד האריז"ל מהמאמר הנקרא: „שער מאמרי ר' שמעון בן יוחאי” דף כ"ז—כ"ח וכך לשונו: ...ועתה נבאָר ענין אדם הראשון איך נתפשט באלו העולמות, והנה כבר הודעתך במאמר תנא דבי אליהו, דשיתא אלפי שני הוו עלמא וכו', כי אז היה מחצי יום הששי ומעלה, אשר אז בהכרח מתוספת הקדושה בעולמות כולם, כמבואר אצלנו בענין ערב שבת, כי משעה חמישית של ערב שבת קדש מתחילים העולמות לעלות למעלה ממקומם וקדושה נתוספת בהם. כנו' בסוד ה' יתירה הנזכר בפסוק: ויהי ערב ויהי בקר יום הששי לרמוז אל שעה חמישית של יום הששי, שאז מתחילין העולמות עליה אחר עליה,

ובספר שער הגלגולים הקדמה כ"ג כתב עוד :

... ושמעתי ממורי ז"ל (האר"י) כי כל הגקבר בערב שבת אחר חמש שעות ביום ושעה חמישית בכלל אינו רואה חבוט הקבר כי קדושת שבת מפרידה ממנו הקליפה בלי צער חבוט הקבר וזהו סוד יום השישי בה"א יתירה כי משעה חמישית של יום השישי ולמעלה כבר קדושת שבת מאירה אז. ובחלק הנקרא : „שער הכוונות“ דף ס"ב כתב עוד :

... בענין יום השישי ערב שבת קדש, לפי שמשעה החמישית מתחילה תוספת קדושת השבת וכו', כי זה סוד ה' יתירה של יום השישי, כי בכל הימים לא נזכר בהם ה', כמו ביום א' שלא אמר „האחד“ וכן ביום ב' לא אמר „השני“ (אלא, יום אחד, יום שני) וכו'. אבל כאן נאמר ה'ששי לרמז כי בחמש שעות מיום השישי תיכף סמך אליו: ויכולו השמים והארץ וכו', כי תיכף נחשב כאילו הוא יום שבת ולכן סמך „הששי“ ל- „ויכולו“, וכו'.

ועוד הלאה בעמוד השני בדרוש „ויעבור“ כתב עוד על הרמז של : „אל מלך יושב על כסא רחמים“ שהם („אל“ עולה בחשבון שלשים ואחד) כ"ד (24) שעות של שבת ושבע שעות של יום השישי (משעה חמש והלאה) שכלם רחמים גמורים שאז הקליפות יורדות מטה מטה וכח הקדושה גוברת והולכת מיום ליום. עכ"ל.

ויתכן שזהו הרמז בפסוק הגאולה המפורסם בישיעה: אני ה' בעתה אחישנה, „בעתה“ בעת ה' אחישנה דהיינו בעת השעה החמישית בסופה יחיש הקב"ה את תשועת ישראל ומחודש שבט שנה זו (תש"ט) יעלה ישראל על דרך הגאולה השלמה. בעת ה' אחישנה (אייר) שהיה ביום ששי.

שתי המלים האלו: „בעתה אחישנה“ היו בכל הדורות שתי מלות קסם של הגאולה ובאמת מרומז בהן בברור יום הקמת המדינה בחמשה לחודש אייר תש"ח. האות ה' הסופית של בעתה והאות א של אחישנה פרושן: ה' אייר, בעתה אייר/חישנה.

חז"ל אמרו: זכו — אחישנה לא זכו בעתה, אך ביום חמשה לחודש אייר תש"ח נתקיימו שניהם כאחד ובצוותא. יום הקמת המדינה היתה „בעתה“ יום קבוע מששת ימי בראשית ובאותו יום ממש „החיש“ הקב"ה את יציאת האנגלים מהארץ.

ידוע שהבריטים התעכבו באותו יום חמישי ושישי בנמל חיפה וחיכו לאיזה נצחון ערבי במלחמה שיזמינם לשוב לארץ, אך הקב"ה החיש יציאתם כי חיתת אלהים נפלה עליהם ולא זכו יותר לשוב.

בשתי מלים גפלאות אלו מרומזת גם התחלת הסיום של הגאולה שיהיה בשנת תשכ"ו, כיצד? ב'ע'ת'ה' ראשי תיבות: במלחמה ערבית תהיה להתחלה. א'ח'י'ש'נ'ה' ראשי תיבות: אחר ח'י (18) שנים הסיום, או התחלת הסיום.

ופרושו: שאחר שמונה עשרה שנים מהקמת המדינה יתחיל השלב הסופי של הגאולה וזה יגיע לשנת תשכ"ן—תשכ"ז.

ובכן, שתי מלות גאולה אלו מכילות את יום הקמת המדינה בחמשה לחודש אייר ובסוף השעה החמישית של היום הששי הוא האלף השישי ואותו יום חמשה באייר היה ממש ביום ששי ובערב ש"ק לפני הדלקת נרות שבת הוכרזה המדינה, ויסודו בפסוק מפורסם ביותר בתורה, „ויהי ערב ויהי בקר יום השישי“.

ובכן ידידי הקורא לא הכרותי לפניך דברי נחושים וסתם סברות או גמטריות, אלא דברים ברורים וגלויים מיוסדים על דבריהם של שנים מגדולי הדורות שלנו הגר"א ז"ל והאר"ז, עמודי התוך של התורה שכל סוד לא נעלם מהם. הנה הם עשו את החשבונות האלו כל אחד על יסוד שלו ושניהם כוונו אל סוף השעה החמישית של יום הששי או אל השעה השבע עשרה של המעט-לעת כולו, כי שבע עשרה פעמים כפול ארבעים ואחת שנה ושמונה חדשים יגיע בדיוק לחדש שבט תש"ט שהוא תאריך היסטורי גדול של התחדשות השלטון בישראל והמשלה הראשונה לבת ירושלים.

חזון ארבע חיות של דניאל מלחמת גוג ומגוג בירושלים המלכות החמישית של משיח צדקנו גמר כל דרגות הגאולה עד שנת תש"ל—תש"י

כפי שכבר בארנו בפרקים הראשונים ראה דניאל בחזונו ארבע חיות גדולות ששלטו בכפה בעולם: בבל, פרס, יון ורומא. הנה גם היום, בימינו, העולם הפוליטי והצבאי של העולם כלו מתנהל ע"י „ארבעת הגדולים“ שהן אמריקה, אנגליה, רוסיה וצרפת, וכל דבר בעל ערך לא נעשה בעולם בלעדי הסכמתם וכל זה לא במקרה הוא. וכמו שיש גלגול לנפש האדם הפרטי לתקונו כן יש גלגול לכחות העולמיים והקוסמיים, ומדינות אדירות מתגלגלות גם הן עם כל כחותיהן ותכונותיהן בצורות שונות ובתקופות ידועות לשנוי מהלך החיים ולתקון העולם, ואם יסתכל האדם בתכונותיהן של האמריקאים והאנגלים והרוסים והצרפתים ימצא בהם דמיון רב לתכונותיהם של בבל, פרס, יון ורומא ולא רק בזה אנו רואים היום את יד ההשגחה העליונה המנהלת בסתר את עניני העולם, הנה ביום ההיסטורי של ה' אייר תש"ח ב-15 לחדש מאי 1948 קמו עלינו לכלותנו שבע מדינות ערביות שכנות. שבע מדינות אלו אינן אלא גלגוליהם של שבעה עמים קדמונים שישבו בא"י ובסביבתה ונלחמו בישראל במשה וביהושע כשבאו לכבוש את א"י, הלא הם שבעת העמים הנזכרים בתורה: החיוי, האמורי, הפריזי, הגרגשי, החתי, היבوسی והקדמוני שנעלמו ונכחדו מן העולם. גם בחיינו אנו בארץ ישראל רואים דמיון רב לחיי עם ישראל בימי הבית השני וכמו אז כן עתה ישנן בישראל מפלגות לוחמות שירשו את תכונותיהם

מ„הקנאים“ הקדמונים בימי המרד נגד הרומאים וכן מפלגות רודפות שלום כיוספוס וסיעתו, וכן מפלגות דתיות שמייצגות את ה„פרושים“ הקדמונים וגם מפלגות שמאל אפיקורסיות וחפשויות מדת המשתוות ל„צדוקים“ הקדמונים וגלגל ההיסטוריא מסתובב על צירו כבימים הקדמונים, וסדנא דארעא חד הוא. הגה ראה דניאל שארבע החיות עלו על הבמה העולמית מלאו את תפקידן ונפלו, ואחריהן קמה המלכות החמישית של משיח צדקנו.

דניאל הרבה להדגיש את חשיבותה של החיה הרביעית היא רומא האלילית והנוצרית שהיתה „מלכות פליגא“, מפולגת ומתולקת לשנים בהתאם לחזון הצלם שראה נבוכדנצר בחלומו — שתי שוקים, עשר אצבעות הרגלים שהן עשר הממלכות הגדולות שקמו באירופה וצמחו מהאימפריה הרומאית שהתפוררה בימי הבינים, דניאל רמז לנו על שתי השוקים של החיה הד' שהן מציינות שתי תפיסות עולם ושלטונים שונים איש מרעהו תכלית שנוי, אלו הן הנצרות והאיסלאם שצמחו בימי הבינים והיוו שתי שוקים אדירים ועמודים חזקים של העולם התרבותי, שכאשר נפל האחד קם השני במקומו, האחת היא ביצנץ הנוצרית או רומא המערבית שמרכזה היה בקושטא היא איסטנבול שבימינו, והשניה — הכליפות הערבית, שנצחה את ביצנץ הנוצרית וכבשה גם את עיר בירתה קונסטנטינופול.

גם היום בולטים ביותר שני יסודות במדיניות העולם: הגוש המערבי הרכושני והקפיטליסטי והגוש המזרחי הקומוניסטי.

כמו־כן הכנסיה הרומית והקתולית שלטת יותר במערב והכנסיה האורתודוקסית שלטת במזרח ברוסיה הסובייטית, וכיום ירשה רוסיה הקומוניסטית את מקומה של הכנסיה היוונית.

לאור הדברים האלו מתבלטת היטב מפת החלוקה לשתיים שראה דניאל בחזונו. חלוקה זו עברה ארבעה גלגולים:

שוק א' של החיה הרביעית	שוק ב' של החיה הרביעית
גלגול א' — רומא	ביצנץ (קונסטנטינופול)
גלגול ב' — הכנסיה הקתולית	הכנסיה היוונית
גלגול ג' — הנצרות	האיסלאם
גלגול ד' — המערב — אמריקה	המזרח — רוסיה הקומוניסטית
הקפיטליסטי	

כבר הרביתי לבאר בפרקים הקודמים שדניאל ראה את מפלת החיה התורכית העות'ומנית במלחמה העולמית הראשונה לאחר שלשה עידינין וחצי שהם 1280 שנים מכבוש א"י ע"י עומר בשנת ד' אלפים שצ"ח עד גירוש התורכים מא"י בשנת תרע"ח ורמז לנו דניאל שאחרי מפלת תורכיה השוק האחת צריכה

לבא מפלחה של השוק השני היא רומא הנוצרית. בעינינו ראינו את התגשמותו של החזון הזה במלחמה האחרונה במפלחה של איטליה הפשיסטית עם מוסוליני המתרברב בראשה, מה שמראה כי ההשגחה העליונה גזרה להכות את שתי השוקים האלו בשתי מלחמות עולם, וכל זה נעשה כהכנה וכסלילת דרך והסרת מכשולים על דרך גאולת ישראל.

כל אחד מאתנו יכל לתאר לו מה היה קורה בלייק-סכסס בוועידת האומות המאוחדות באמריקה אשר החליטה על הקמת מדינה יהודית בא"י, אילו היתה איטליה גדולה ואדירה כממשלה הפשיסטית המוסולינית, קיימת עוד עד עכשיו. הלא היו אז העניינים הולכים אחרת, רומא הפשיסטית הקתולית היתה מכריעה את הקולות כנגדנו יחד עם כל גרוריה, ותורכיא אדירה גם היא היתה מספיקה להטיל את כף המאזנים כנגדנו, וכל ענין המדינה היהודית בא"י היה נשאר חלום גם בשנת תש"ח ותש"ט והלאה.

עתה יכולים אנו להבין את דרכי ההשגחה העליונה אשר במשך שתי מלחמות עולם שהביאו צרות גדולות לעם ישראל והשמדה ר"ל לחלק מבניו, הוציאה מן השורה גם שני כוחות אדירים אלו שתי השוקים של חיה ד', למען סלול דרך לגאולת עם ישראל וא"י ומלכות החמישית היא מלכות משיח צדקנו בשנים הקרובות בעזה"י, כפי שבארתי כבר.

דרגות הגאולה עד שנת תשכ"ח—תש"ל

דרגות הגאולה הן שונות: התחלחה היתה בימי „תוכבי ציון“ לפני 50 שנה ביסוד המושבות הראשונות, אח"כ באה עת זכירה בהצהרת בלפור והתחלת העליה ובנין ירושלים החדשה, אח"כ באה עת פקידה בתש"ח יסוד המדינה במובן פוליטי וצבאי ובט"ו בשבט תש"ט החכונות הממשלה הראשונה והקבועה לבת ירושלים (היא תל-אביב), אחריה קבוץ גלילות עם נסים נסתרים וגלויים פחות או יותר, אחריה גלוי משיח צדקנו ומלחמת גוג ומגוג כנגדנו, אחרי זאת בנין המקדש בהר הבית ושלטון עולמי של מלך המשיח.

פחות החושך נגד משיח צדקנו

אמנם אין זה ברור במסורת שלנו ובספרות הדתית אם גלוי המשיח צריך להיות הדבר האחרון. יתכן שזהו ענין לעתיד הקרוב, אבל, מאידך, ברור הוא ששלטון מחלט של משיח צדקנו בעולם הוא השלב האחרון בשלבי הגאולה ולפי ספרי יחזקאל ותהלים יהיה גלוי המשיח עוד לפני מלחמת גוג ומגוג, כי בעצם, מלחמת גוג היא מלחמה נגד משיח צדקנו: „התיצבו רוזנים ונוסדו יחד על ה' ועל משיחו“ (תהלים).

לאחר שכחות הרע השולטים כיום בעולם יראו בגלויי האור האלקי של הגאולה בזה שעם הופעתו של האיש הזה של העסקן הצבורי הגדול הזה

יתרחשו נסים גדולים בארץ ישראל ובעולם, תקום מיד קואליציה — אחדות של כחות החושך הם כחות אימפריאליסטיים ואפיקורסיים שבעולם, ויחד עם מדינות ערב שכנינו האויבים יתכננו תכניות נגד המשיח וירצו להחניק את הכח האדיר הזה בתחילתו. תעמולה גדולה ועזה תתעורר בעולם על „סכנת השתלטות יהודית על העולם” והסתה גלויה בעתונים למלחמה כללית נגד ישראל וארצו תקח שבי את לבות האנשים, תחת מסוה של הצלת המקומות הקדושים מידי ישראל וזה יקרה לאחר כבוש ירושלים העתיקה והגדה המערבית של הירדן בידי ישראל.

מי הוא גוג ומגוג ומתי יתקיף את א"י?

הנה ענין זה דנו בו ודשו בו מפרשים הרבה ובכל הדורות נסו לפענח מי הוא הכח המסומל בשם הזה: „גוג ומגוג”. דעות שונות הובעו. אולם, אנו אין לנו אלא הפשט היוצא מן הפסוקים ולפי זה נכוון דברינו ונביע את דעתנו כי גוג ומגוג היא רוסיה. אך נקרא קודם כל את פרק ל"ח שבספר יחזקאל המדבר על מלחמת גוג.

יחזקאל פרק ל"ח

ויהי דבר ה' אלי לאמר: בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש, משך ותובל והנבא עליו: ואמרת כה אמר ה' אלקים הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותובל: ושובבתיך מירכתי צפון ונתתי חחים בלחיך והוצאתי אותך ואת כל חילך סוסים ופרשים לבושי מכלול כלם קהל רב תופשי חרבות כלם: פרס, כוש ופוט אתם: גומר וכל אגפיה בית תורגמה ירכתי צפון עמים רבים אתך: מימים רבים תפקד באחרית השנים תבא אל ארץ משובבת מחרב מקובצת מעמים רבים על הרי ישראל אשר היו לחרבה תמיד והיא מעמים הוצאה וישבו לבטח כלם: ואמרת אעלה על ארץ פרזות, אבוא השוקטים בטח, כלם יושבים באין חומה: לשלול שלל ולבוז בז, להשיב ירך על חרבות נושבות ואל עם מאוסף מגוים, עושה מקנה וקנין יושבי על טבור הארץ: כה אמר ה' אלקים הלא ביום ההוא בשבת עמי ישראל לבטח תדע: ובאת ממקומך מירכתי צפון אתה ועמים רבים אתך קהל גדול וחיל רב: ועלית על עמי ישראל כענן לכסות הארץ באחרית הימים תהיה והביאותיך על ארצי למען דעת הגוים אותי בהקדשי כך לעיניהם גוג: והיה ביום ההוא ביום בוא גוג על אדמת ישראל נאם ה' תעלה חמתי באפי ובקנאתי באש עברתי דברתי אם לא ביום ההוא יהיה רעש גדול על אדמת ישראל: ונהרסו ההרים ונפלו

המדרגות וכל חומה לארץ תפול וקראתי עליו לכל הרי חרב
 איש באחיו תהיה: ונשפטי אתו בדבר ובדם וגשם שוטף ואבני
 אלגביש אש וגפרית אמטיר עליו ועל אגפיו ועל עמיה רבים אשר
 אתו והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי
 אני ה'.

אנגליה או רוסיה ?

לפי מיטב ידיעותי בענין זה ולאחר שעינתי היטב בכל המקורות ההיס-
 טוריים והתבוננתי יפה בפסוקים של יחזקאל פרקים ל"ח ול"ט ופרק ז' שבזכריה,
 הגעתי למסקנא שגוג ומגוג מסמל כח אימפריאליסטי אדיר שיש עמה גרורים
 הרבה, מדינות קטנות הסרות למשמעתו, ובפרט יש לשים לב לעמים המוסלמים
 הבאים לעזרתו. וכן העמים הנקראים: משך, תובל, גומר ובית תוגרמה.

ישנם רמזים ביחזקאל שעל פיהם אפשר לומר שגוג היא בריטניה. גוג,
 הוא עצמו נשיא או מלך של המדינה. המלה גוג אינה רחוקה מהמלה ג'ורג'
 שהוא שם רגיל ומצוי אצל האנגלים, והמלה מגוג הוא שם הארץ, שם סמלי
 כלשון נופל על לשון. נוסף לכך מזכיר יחזקאל שמגוג היא ארץ של איים
 ומבטיח לה עונש: ושלחתי אש במגוג וכיושבי האיים לבטח (יחזקאל ל"ט, ו')
 ובריטניה היא הארץ הידועה בעולם בשם „ארץ האיים“.

אמנם יונתן בן עוזיאל בתרגומו הארמי לתורה באר אותה על גרמניה
 בפסוקים בפרשת נח שבספר בראשית: ובני יפת גומר ומגוג ומדי ויון ומשך
 ותירס, תרגם אותה: „ושום אפרכיתהון (ושם ארצותם): אפריקי, (פריגיא,
 על הים השחור) גרמניה ותמדיי ומקדוניה ויתניא ואופיה ותרקיה, ובני דגומר
 אשכנז וכר“.

אין ספק שבמלחמה האחרונה העתידה להערך נגד ישראל בארצו יקחו
 הגרמנים חלק עוד הפעם, בסתר או בגלוי, עד שיבוא יום החשבון הגדול וינוקם
 ממנה ע"י משיח צדקנו. אולם לפי פשוטם של מקראות, העמים האלו הנקובים
 בשמות כבניו וצאצאיו של יפת בן נח הם העמים הבלקניים והקוקזיים: גומר
 היא פריגיא על שפת הים השחור, יון היא יון ההיסטורית, מדי גם היא כפשוטה
 וכן מקדוניה. ואוסיה היא אולי רוסיה כי המלה הזאת היא תרגומו של תירס.
 ושתייהן גם אוסיה וגם תירס דומות לשם: רוסיה או רוס בקצור.

הנביא ישעיהו בתארו את קבוץ הגליות מאירופה מזכיר את תובל כארץ
 הקרובה קרבה גאוגרפית ליון, דהיינו ארץ בלקנית: „ושמתי בהם את ושלחתי
 מהם פליטים אל הגוים תרשיש (תרסוס, עיר חוף עתיקה ביון) פול ולוד מושכי
 קשת תובל ויון, האיים הרחוקים (כנראה איי הדודיקנו שבין יון ותורכיה)
 והגידו את כבודי בגוים“ (ישעיה ס"ו י"ט).

גם יחזקאל עצמו כשמתאר את המסחר והעושר של העיר צור-פיניקיה

עם ארצות אירופה מזכיר את משך וחובל כקרובים ליון: יון תוכל ומשך המה רוכליך בנפש אדם וכלי נחושת נתנו מערבך (יחזקאל כ"ז, י"ג).
אך אם מעיינים ברשימות ההיסטוריה העתיקה גראה ברור שהעמים הקדמונים: גומר ומגוג משך, תוכל ותוגרמה הם עמים קוקזיים היושבים בדרום רוסיה.

יוספוס פלויוס מסביר שמגוג הוא עם הסקיתים, שבטים גודדים פראיים שירדו מדרום רוסיה מצד מערב דרך רומניה ובולגריה של היום ומצד מזרח דרך קרים ורוסטוב וארץ הכוזרים מדרום לנהר וולגה לצפון קוקו.
בכתבי סרגון מלך אשור ובכתבי הירודוט וסטראבו נזכר תוכל כעם היושב בשכנות הסקיתים בצד משך, במזרח קפדוקיה וקיליקיה (היום תורכיה), והם התפזרו למזרח ולמערב והתערבו בין עמי אסיה הקטנה. לפי הירונימוס מגוג הוא עם היושב בצפון הקוקז ליד הים הכספי. לפי מקורות יוניים ורומיים משך הוא עם ה"מוסכאי" היושב בין הים השחור ובין הים הכספי, ויש היום היסטוריונים המזהים את משך עם המחוז הגרוזיני מצפון-אטי, קרוב לעיר הבירה הגרוזית טיפליס.

ביחזקאל ל"ט נזכר גם בית תוגרמה כמשתתף בהתקפה על ישראל, בית תוגרמה — לפי היסטוריון ארמני מפורסם, הוא מאבות העם הארמני ונזכר בירמיהו פרק נ"א, כ"ז יחד עם אשכנז ועמי אררט ומיני, המלה "ארמני" מרכבת משתי המלים: אררט, מיני, שני מחוזות בארמניה העתיקה (בגבול המזרחי של תורכיה). "תקעו שופר בגוים קדשו עליה מלחמה ממלכות אררט מני ואשכנז" (ירמיה נ"א כ"ז). בכתבי יתדות אשוריים נזכרת אשכנז בשם "אשכנזה" * וכן גומר נקרא שם בשם: "גמירי" כעמים היושבים בדרום ערבות רוסיה וצפון קוקו.

בחלמוד ירושלמי מס' מגילה פ"א נקרא גוג בשם: גוטיא כעם הגוטים שיצאו מהסקיתים הקדמונים וישבו בין גבולות פרס ורוסיה (כורש מלך פרס נלחם בהם ללא הצלחה). גם בספרות הערבית ובספר הקוראן מזהים את גוג ומגוג (ג'וג' מג'וג') עם המושג הגיאוגרפי של ארץ הכוזרים בדרום רוסיה ולפי האגדה הערבית הם ננסים ונמוכי קומה.

מכל האמור יש להסיק כי העמים האלו הנזכרים בירמיה וביחזקאל ל"ח, ל"ט — כעמים הבאים להתקיף את ישראל באחרית הימים — הם עמים קדמונים שישבו כלם בדרום רוסיה בשכנות הסקיתים שכבשו בסערה את כל המזרח הקרוב והשאירו הרס רב בכל מקום לפני 2500 שנה, חלק מהם התערב בעמים הבלקניים (היום רומניה ובולגריה ויון) וחלק מהם נשאר קרוב למקור מוצאו

* בטעות ייחסו בימי הביניים את השם אשכנז לגרמניה, הראשון שכנה אותה כך היה ר' עמרם גאון.

בקוקו ובארמניה על גבולות פרס ותורכיה, בין הים הכספי והים השחור. לפי היסטוריוניים ארמנים מוסמכים המלה: קוקו מורכב משתי המלים הארמניות: גוג—חסן, שפרושו חוסן ה"ג"ג" של רום הרי קוקו הגבוהים. האירופים שיבשו את השם הזה, "גוג—חסן" השמיטו את ה"גוג" הסופית ונשאר השם: "גוג—חס" שגם הוא נשתבש במרוצת הימים ל"קוקו".

הוכחות שמגוג היא רוסיה

לאחר שהקורא יעבור היטב על הפרקים ל"ח ול"ט שביחזקאל יקל לו עתה להבין את ההוכחות החזקות שבהן אני מוכיח שגוג ומגוג יכולה להיות רוסיה ולא אנגליה. ואלו הן בקצור:

א. הפסוק השני של פרק ל"ח הנ"ל מזכיר את המלה רוסיה כמעט בפרוש: "ועתה הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותובל". המלה ראש יכלה להקרא: רום שפרושו רוסיה. גם כיום ישנם בעמנו חלקים שמבטים את האות "שין" כמו אות "סמך". היהודים המרוקנים והיהודים הליטאים יקראו "רוס" במקום "ראש" ומשך ותובל וגומר אמרנו למעלה שהם עמים קוקזיים ובלקניים שהיום תחת שלטון רוסי. ואם אמנם העם הרוסי לא היה אז עדיין קיים, בכל זאת כונתו של הנביא על המובן הגאוגרפי של ימינו*.

ב. יחזקאל מדגיש שגוג הוא נשיא ולא מלך של ארץ המגוג שמשם יצאו הסקיתים הכוללת את ראש, משך ותובל, זאת אומרת שהיא ארץ רפובלי-קאית שהתפטרה כבר משלטון מלכים, והדבר הזה מתאים לרוסיה של היום, השולטת על עמי הבלקן וארצות הקוקו.

לפי המצב הפוליטי שבימינו העמים הבלקניים והקוקזיים תמיד יעמדו לצד רוסיה בכל מלחמה. ו"האיים" הנזכרים כאן ביחזקאל: "ושלחתי אש במגוג ובושבי האיים לבטח" אינם מציינים את האיים הבריטיים אלא את איי הודיקאנו או איי התריסר הנמצאים ביים התיכון בין יון ותורכיה ואשר האי רודוס הוא אחד מהם.

ד. גוג בא למלחמה על מצרים לכבוש אותה, כפי שנראה מהפסוקים בפרק ל"ב, "שם (במצרים) משך ותובל וכל המזונה פביבותיו קמרותיה כלם ערלים מחוללי חרב כי נתנו חיתיתם בארץ חיים (ל"ב כ"ו).

ה. הנביא מדגיש שמגוג היא ארץ הצפון: "ועתה הנני אליך גוג והבאתיך מארץ צפון, ורוסיה היא צפון העולם ובצפון אירופה, והנביאים ישעיהו וירמיהו הדגישו בפרוש שחזרת היהודים מארץ הצפון היא נס גדול: בימים ההם לא

* הערה: רוב הפרשנים וביניהם רש"י ומלבי"ם בארו את המלה "ראש" כאילו היה כפל המלה, "נשיא", אך לפי הדקדוק היה צריך להיות מנוקד, "נשיא" בקמץ תחת הנון, ומכיון שהנון מנוקדת בשוא הרי הוא נסמך למלה "ראש" ופירושו נשיא המדינה, "ראש".

יאמר עוד חי ה' אשר העלה אתכם ממצרים, אלא חי ה' אשר העלה אתכם מארץ צפון (ירמיה). הדברים האלו מתאימים מאד אל מצב אחינו בני ישראל ברוסיה שהם נתוקים מכל העולם היהודי והם כמו במאסר רוחני וגאוגרפי זה למעלה מחצי יובל שנים. אין הם יכולים לעלות לארץ כי השלטון לא מרשה להם זאת, ואם הקב"ה גואל את ישראל הלא אי אפשר שיהדות רוסיה תעלם כליל מן העולם תחת שלטון האפיקורסים שם. משום כך יביא הקב"ה מלחמה שלישית בעולם שבו תאיר ההצלחה פנים לרוסיה בכבוש המזרח התיכון אך תנחל מפלה גדולה באחרונה, ועל ידי זה יסתובב הדבר שיפתחו השערים גם ליהודי רוסיה שישארו אחר המלחמה וירצו לעלות לא"י לגאולה. משום כך מדגיש הנביא שזה יהיה נס גדול לאמר לאפורים צאו ולאשר בחושך הגלו (ירמיהו וישעיהו).

ו. מהפסוקים רואים בעליל שגוג בא לא"י לכבוש את המקומות האסטרטגיים והמסחריים של א"י, בפרט נמל חיפה, שיהיה מרכז המסחר העולמי במזרח התיכון בימי מלחמת גוג שתבא לאחר שהמדינה הישראלית כבר התכוננה והתחזקה היטב ומשמשת כגשר מסחרי לכל יבשות התבל: ועתה אעלה על יושבי טבור הארץ עושי מסחר וקניה, לשלול שלל ולכוז בז" (פסוקים י"א-י"ב).

מה יוצא לנו מכאן? שרוסיה אשר תמכה בראשונה בהקמת המדינה היהודית תשנה את הפוליטיקה שלה כליל בטענה שהמדינה היהודית משמשת משען לאנגלים ולאמריקאים במזרח התיכון, היא תתחיל בתעמולה עזה בעולם הערבי נגד ישראל ולבסוף תכרות אתם חוזה צבאי ותשלח מתנדבים מוסלמים מארצות הקוקז והבלקן, תחילה יתקיפו מארמניה את תורכיה ומשם יעברו לסוריה ומסוריה לישראל, כי ארמניה והקוקז דגיסטן ואזירביג'ן גובלים עם פרס ותורקיה והדרך למצרים ולא"י קרובה משם.

יתכן מאד שדבר זה יקרה לאחר שיעלו שליטים חדשים ברוסיה. זוהי דעתי והבנתי הפרטית, ואני מציג לפני הקורא את כל הנמוקים הנ"ל, למען יוציא הקורא הנכבד משפט בעצמו. אזכיר רק שנפוצה מסורת בין יהודי אירופה בשם הגר"א זצ"ל מוילנה שהתנבא ואמר שכאשר יכבשו הרוסים את איסטנבול היא קונסטנטינופול עיר הבירה התורכית אז יש לצפות לגלוי המשיח. הדברים האלו יכולים להיות מובנים רק לאחר קריאת פרק זה. חז"ל היחה להם מסרת שגוג יבא על ישראל פעמיים או שלש. ההתקפה הראשונה לא תהיה קשה ותהדף מיד אך בפעם השניה תגיע המערכה לירושלים העברית לפי זכריה (י ד) מחצית העיר תכבש ותושביה ילקחו בשבי, אך המחצית השניה תמלט בעמק הר הזיתים שיבקע, מובן הדבר שהדבר הזה יקרה רק לאחר שכל ירושלים העתיקה והחדשה וכל הגדה המערבית של הירדן יהיה כבר בידי ישראל. באותו רגע קשה כמעט לאחר יאוש תתגלה הישועה השמימית וע"י משיח צדקנו.

יחזקאל מדגיש שעם הצבא הסדיר של גוג יבאו להתקיף גם מתנדבים מהארצות המוסלמיות פרס, כוש (סודן) ופוט (לוב). כל אלו יבאו לעזרת גוג ויהיו מעורבים במלחמה כבדה שתערך במצרים בהשתתפות עירק ואשור (יחזקאל ל"ב) והמעצמות הגדולות. המערכה העיקרית תהיה במצרים והמערכה בישראל תהיה רק חלק ממנה. "כי נתנו חיתיתם בארץ חיים (ל"ב) ז"א, טבח גדול יהיה לכלם במצרים בעון "שנתנו חיתית" שגרמו סבל רב לארץ חיים — ארץ ישראל. אפשר לומר כי במלחמת השחרור כבר נתקיים בזעיר אנפין מלחמת גוג של השלב הראשון, עיר העתיקה נפלה בידי ירדן ותושביה היהודים נלקחו בשבי הבריטי ערבי. „גוג ומגוג" בגימטריה עולה שבעים, וכל האומות ובפרט הבריטים מיודעינו. בפעם השניה יבאו הרוסים והשלב יהיה קשה יותר וגם הפוך קצת, אנשי העיר העתיקה הקרובים להר הזיתים ימלטו לגי-הרים של הר הזיתים.

מתי יתקיף גוג את א"י ?

הנה בענין זה אין לנו בנביאים כל דברים ברורים. הנביא יחזקאל משתמש במלים „אחרים הימים" כדי לציין את זמן בוא גוג על אדמת ישראל. מלים אלו מציינות את הדרגה האחרונה בשלבי הגאולה. כי לאחר המפלה הגדולה של גוג בירושלים בדרך שלמעלה מן הטבע יתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה בעולם ותיכון ע"י כך מלכות המשיח. הזמן הזה יכל להיות שנת תשכ"ח — תשל"ג שאז יסתיימו כל עניני הגאולה בשלמותם.

ונפלא מאד הדבר ששתי המלים המפורסמות האלו „אחרית הימים" החוזרות ונשנות תמיד גם במקרא וגם בנביאים ובפרט בענין גוג עולים בחשבון לסך 724 (שבע מאות ועשרים וארבעה) שהיא שנת תשכ"ד.

שנת תשכ"ד התחלת אחרית הימים

$1+8+200+10+400+5+10+40+10+40=724$ תשכ"ד ואם נוסיף

עליו את האות ב' באחרית הימים יעלה לחשבון שנת תשכ"ו 1966.

המון העם אין לו מושג ברור בענין גוג ומגוג, בכל פעם שפורצת מלחמה בעולם מכריזים מיד עליה שהיא "מלחמת גוג ומגוג", ואפילו רבנים ולמדנים מפחדם מצרות המלחמה של גוג ומגוג ממציאים להם פשטים ודרושים משונים ומכריזים שמלחמת גוג לא תהיה עוד בפועל מאחר שסבלו די צרות ויסורים בעולם, הם מבארים הפסוקים בצורה אליגורית דרושית בכדי לנחם את עצמם ואת המון העם שלעתים רחוקות מעיינים בפרקי התנ"ך. אנשים אלו שכחו כנראה שמלחמת גוג היא הכרחית ממש לפי יחזקאל וזכריה מפני שרק במלחמת גוג יתגלה קדוש השם הגדול בעולם ורק לאחר הגבורות שאלקי ישראל יראה נגד מעצמה אדירה כגוג רק אז יכירו וידעו כל באי עולם כי לה' המלוכה.

ואחת המטרות הנשגבות של מלחמת גוג בירושלים היא לקיים את הנבואה : „לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" ודבר זה יושג רק לאחר המורא הגדול והזרוע הנטויה נגד גוג ומגוג שיכלול בקרבו חיילים מכל שבעים אומות (גוג ומגוג בגימטריא עולה שבעים) תעבור המלחמה מן הארץ, כי מן היום ההוא והלאה לא יעזו עוד שום עם להתנפל על עם שני וכלם יסכימו לפרק את כלי הנשק ולהפוך אותם לכלי עבודה ובנין. יוצא מכאן שמלחמת גוג היא המלחמה האחרונה, ובעקבותיה יבא השלום האמיתי.

גלוי משיח לפני מלחמת גוג

במאמרי חז"ל אפשר למצוא שתי דעות על ענין גוג ומגוג אם קודם לביאת המשיח או שביאת המשיח קודם לגוג. אך, העמקנים שבמפרשים וביניהם המלבי"ם ז"ל החליטו שלפי כל הסימנים בנביאים ביאת משיח קודם למלחמת גוג, כי בעצם גוג ומגוג יבאו למלחמה דתית ופוליטית נגד השפעתו של משיח צדקנו. יחזקאל מזכיר בפרוש שנסיכי צפון אירופה יבאו למלחמה במצרים נגד אשור ועילם (עירק ופרס) וכוש ופוט שהם בעיקר עמים מוסלמיים, ותהיה בהם מהומה רבה חרב איש ברעהו, וכלם יחד יעשו ברית נגד ישראל בארצו באמתלה של הגנה על המקומות הקדושים בא"י, זה יהיה מין מסע צלב וירח נגד ה"מגן-דוד" ונגד משיח צדקנו. זאת תהיה המערכה האחרונה שתערך בין כחות החושך, הרע והשנאה ובין כח האור והגאולה של המשיח אשר ינחל נצחון מתלט במלחמה הזאת, וכל כלי הנשק החדשים שיומצאו עד אז לא יוכלו להכריע את מלך המשיח וכל כלי התותח כקש יחשבו לו, כפי שנבא על זה איוב בספרו בפרק מ"א : „יחשוב לתבן ברזל לעץ רקבון נחושה לא יברייחנו בן קשת נהפכו לו אבני קלע כקש נחשבו תותח וישחק לרעש כידון" (איוב מ"א י"ט). אולם קשה להחליט איזו דעה נכונה. יש הגיון רב גם בדעה השניה שמלחמת גוג קודמת לגלוי המשיח כי אם המשיח כבר נתגלה מה צורך במלחמת גוג, ובעצם הכרעת גוג במלחמה תהיה ע"י גילוי המשיח מיד בשעת המצוקה.

ה ע ר ה : רוב הפרשנים וגם רש"י ומלבי"ם ז"ל ביארו שמגוג מכוון על רומא, אולם לפי הסגנון של יחזקאל אינו כן. בפסוק י"ז פרק ל"ט שואל הנביא יחזקאל : גוג האתה הוא אשר דברתי עליך ביד עבדי הנביאים הקדמונים ? פירושו של דבר שבזמן יחזקאל עוד לא היה ידוע.

רעידת האדמה הגדולה בירושלים ביום בוא גוג

קבר ישו ומסגד עומר יעלמו באדמה מעין מים יפרוץ מבית המקדש שנויים גאוגרפיים בהר הבית

בפרקים ל"ח ול"ט ביחזקאל, בפרק ד' ביואל ובפרק י"ד בזכריה נתנו הנביאים תאור כללי ממה שיקרה במלחמת גוג בירושלם. שלשת הנביאים הנ"ל הדגישו כל אחד בסגנונו הוא — על המאורע הגדול שיארע בירושלם במלחמה זאת. מאורע זה יהיה בדמות רעידת אדמה גדולה ואיומה שתהיה בירושלם מיד כשיגיע מסע הצלב לא"י בכחות גדולים ואדירים בתותחים ובאווירונים. רעידת האדמה הזאת גועדו לה תפקידים גדולים ומכריעים בתולדות ההיסטוריה העתידה של ירושלים עיה"ק והיא תשאיר את רושמה לא רק בדפי הספרים והעתונים של העולם אלא גם ובעיקר באדמת ירושלם עצמה ובהרריה. השנויים הגאוגרפיים הגדולים שיתחוללו כתוצאה מרעידה זאת יפתרו גם בעיות שיד האדם קצרה לעשותם, אחת מהבעיות האלו הספקת המים לירושלם שתחת שלטונו של משיח צדקנו.

ואלו הן התוצאות הגדולות של רעידת האדמה :

א. המטרה הראשונה של הרעידה תהיה להטיל פחד ואימה על כל שבעים האומות שנאספו למלחמה על ירושלם העברית. מסע צלב זה יכלול בתוכו אפיקורסים ואנשי דת. אפיקורסים מרוסיה ואנשי דת קתולים מרומא. ערבים מהמזרח התיכון וכושים מאפריקה. הבנינים והמבצרים שיתבצרו בהם יהרסו ויושביהם ישמדו: „ובקנאתי ובאש עברתי דברתי אם לא רעש גדול יהיה על אדמת ישראל ביום ההוא, ונהרסו ההרים ונמלו המדרגות וכל הזמה לארץ תפול, וקראתי עליו לכל הרי חרב נאום ה' והתגדלתי והתקדשתי בתוך בני ישראל לעיני עמים רבים (פסוק י"ט). „וה' מציון ישאג ומירושלים יתן קולו ורעשו שמים וארץ וה' מחסה לעמו ומעוז לישראל" (יואל ד', ט"ז).

מרכז הר הבית ישקע באדמה ועיר חדשה תצמח

ב. המטרה השניה של רעידת אדמה זו תהיה להחריב את כל קברי הנוצרים והערבים הממלאים את כל שטח הר הבית. הר המוריה זרוע כלו קברי מלכים וכהנים מימי נוסעי הצלב בימי הביניים, גם קברי מלכים ערבים ושיכים גדולים. ביניהם החשובים ביותר קבר ישו ומסגד עומר במרכז העיר העתיקה. אין לתאר כלל בנין המקדש השלישי לפני שיהרסו ויחרבו כל הקברים האלו בידי שמים. השלטון היהודי חייב לכבד ולשמור את כל המקומות הקדושים

של הנצרות והאיסלאם. משום כך מן השמים ידאגו שלא ישאר בשטח הר המוריה אפילו קבר אחד, כי לפי דיני ישראל הקברים מטמאים ואיך יוכל להבנות המקדש במקום קברים ובפרט שישנם קברים הצפונים והחבויים עמוק באדמה ויד האדם לא תוכל לסלקם אפילו אם ירצה בכך. לזאת תהיה רעידת האדמה הזאת אדירה כל כך שכל החלק המרכזי של הר המוריה יעלם באדמה, הר הזיתים שבמזרח העיר יבקע לשנים, תהיה תנודה עצומה וחלקים גדולים של העיר העתיקה ישקעו תהומה. במקומם תתרומם מתהומות אדמה חדשה וקדושה ללא קברים ומצבות ורחובות מלוכלכים כמו העיר הערבית של היום כי ירושלם שעתידיה להיות עיר הבירה של העולם וכל הנביאים שרו שירים ליופיה והדרה בכל המובנים, צריכה לאדריכל חדש ותכנית חדשה, רחובות וארמנות שיש וכל מיני אבנים טובות ויקרות, ובעיר העתיקה של היום אין אפשרות כזאת קיימת. אדריכל זה יהיה הקב"ה בכבודו ובעצמו שיסובב את אש שכינתו וכבודו מסביב להר הבית המקודש.

לפי יחזקאל פרק מ' תבנה ירושלים חדשה מדרום להר הזיתים ואורכה עשרות קילומטרים.

המקדש גבוה מכל ירושלם

ג. המקדש, כיאות לערכו ולחשיבותו, צריך שיהיה גבוה מכל הרי ירושלים. בימי הבית השני היה בית המקדש מוקף עמקים מסביב והר הבית היה נראה מרחוק, אולם במשך אלפים שנות חורבן נוספו תלי עפר ואשפה, העמקים נתמלאו משנה לשנה. חורבות ומצבות, כנסיות הרוסות וגלי אבנים נערמו עד שלבסוף היו העמקים להרים מסביב והר הבית שבימינו נעשה שטח נמוך משטח העיר העתיקה בכלל. רעידת האדמה הזאת תרומם ותגביה את בית המקדש וינמיך את הגבעות והשטחים שמסביב לו. ואז יתקיים הפסוק: „לכו ונעלה אל הר ה' ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלם“.

הר הזיתים יבקע ויסתובב

ד. הר הזיתים המקודש המשמש בית עלמין מזה אלף שנים והפונה אל הר הבית גם הוא יצטרך להשתנות. כי אין זה כבוד לעיר מלכות עולמית ואוניברסלית כירושלים — שכל העמים יבאו להשתחוות בה ולהנות מזיו כבודה — שבית קברות גדול כמו הר הזיתים של היום יהיה גשקף בדיוק מול פני המקדש, כי המקדש יהיה סמל החיים ואריכות הימים, וכל צורת העיר ויופיה ורגש תושביה יהיה נפגם אם הקברים ישקיפו תמיד אליה. משום כך יבקע הר הזיתים לשני חצאים באופן שהמחצית הפונה אל מול המקדש תסתובב ותפנה אל עבר ים המלח מזרחה, והמחצית השנייה הנטועה חורשות ועצים יפים יפנה אל עבר המקדש ובאופן זה תהיה ירושלם סמל החיים והשלחה במקום שלפנים היתה עיר לזקנים שבאו למות בה.

דברי זכריה הנביא פרק י"ד מתאימים לדברי יחזקאל בענין זה:
 „הנה יום בא לה' וחולק שללך בקרבך... ויצא ה' ונלחם בגוים ההם
 כיום הלחמו כיום קרב, ועמדו רגליו כיום ההוא על הר הזיתים אשר על פני
 ירושלים מקדם ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מאד, ומש חצי
 ההר צפונה וחציו נגבה ונסתם גיא הר, וכא ה' אלהי כל קרושים עמך והיה
 כיום ההוא יפוב כל הארץ בערבה (זכריה י"ד).“

לאחר כבוש העיר ע"י גוג יתהוה מקום מקלט טבעי לאנשי העיר שיברחו
 מתוכה להגצל מההפצצות ובכדי שלא ליפול בשבי. מקום מקלט זה יהיה בין
 שני בתרי הר הזיתים אשר יתרחקו אחד מהשני זה לצפון וזה לדרום. עמק
 זה יתן מחסה מפצצות האוירונים והתותחים של האויב אך מחצית העיר תהיה
 נאלצת להיכנע וליפול בשבי למשך כמה שעות או ימים אחדים עד שתבא
 התשועה ממרום תשועה שמיימית גלויה לעין כל רואה. זכריה מדגיש ואומר:
 „וגם על יהודה יהיה במצור בירושלם“ (פרק י"ב, ב') „וגם יהודה תלחם
 בירושלם“, ו"א שגוג יכריח את הישראלים שנכבשו שיקחו גם הם חלק בהתקפה
 על אחיהם בירושלים הנצורה. ונלכדה העיר ונשמו הבתים ויצא חצי העיר כגולה
 ויתר העם לא יכרת מן העיר ויצא ה' ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו כיום
 קרב (פרק י"ד).“

יהודי ירושלים ישיבו מלחמה שעה ולא יכנעו עד שכחו של משיח צדקנו
 יתגבר על אנשי האויב וישמידם.

מעין מים חיים יפרוץ מבית המקדש

רעידת אדמה זאת תגרום להתהוות סדק גדול בקרקע אבן השתיה שעליו
 בנוי המסגד הערבי כיום ומתוך התהום יפרוץ מעין מים שיזרום לנחל קדרון
 ומעין השילוח וירד לים המלח, ועל שפתו יצמחו עצים נפלאים שיוציאו פירות
 מדי חדר בתודשו ועלי העצים ישמשו כמקור רפואה למחלות שונות. מעין זה
 יספק מים טובים ומתוקים לשתיה בשביל תושבי ירושלים העתיקה, וישמש גם
 להשקאה במדבר יהודה ובמורדות ההרים מעמק קדרון לערבת ים המלח. הוא
 יחולל תמורות נפלאות בארץ ישראל עד כדי כך שירפא את מי ים המלח
 וימתיקם ודגים רבים יתחילו לשרוץ בו ואנשים מעין-גדי ומהמושבות הסמוכות
 ירדו לצוד שם (יחזקאל) אז לא יאמרו עוד אנשים שירושלים היא עיר צמאה
 שצריך להביא לה מים מרחוק כמו שקרה לנו לתושבי ירושלים, בימי ההפצצות
 הקשות של תותחי האויב הערבי-האנגלי, כשחלקנו מים במשורה במשך חדשים
 רבים של מצור. מעין מים זה יהיה בקיץ ובחורף, יחלק לשני ראשים, אחד
 ירד לים המלח והשני יזרום לים התיכון.

דברי הנביא יואל על מלחמת גוג

גם הנביא יואל בפרק ד' נבא בערך הדברים האלה המתאימים לדברי

יחזקאל וזכריה: „כי הנה בימים ההמה ובעת ההיא אשר אשיב את שבות יהודה וירושלים וקבצתי את כל הגוים והורדתי אל עמק יהושפט (לרגלי הר הזיתים) ונשפטי עמם שם על עמי ונהלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצי חלקו (רמו לחלוקת הארץ למדינה יהודית ולמדינה ערבית). וה' מציון ישאג ומירושלים יתן קולו ורעשו שמים וארץ וה' מתסה לעמו ומעוז לבני ישראל וידעתם כי אני ה' אלקיכם שוכן בציון הר קדשי והיתה ירושלים קדש וזרים לא יעברו בה עוד. והיה ביום ההוא יטפו ההרים עפים וכל אפיקי יהודה ילכו מים, ומעין מבית ה' יצא והשקה את נחל השטים (יואל ד'). והלאה הוא מנבא: מצרים לשממה תהיה ואדום למדבר שממה. מחמס בני יהודה אשר שפכו דם נקי בארצם. כאן רמו לנו הנביא על הפלישות של המצרים ושל עבר הירדן למדינת ישראל הצעירה, התקפות רצח על מושבותינו וערינו ללא שום התגרות מצדנו. ונקיתי, דמם לא נקיתי וה' שוכן בציון. הדם הנקי של זקנים נשים וילדים ששפכו המצרים ופראי אדם של עבר הירדן בהדרכת האנגלים ובתותחיהם לא ינוקו בשום אופן על ידי שום הסכמים של שביתת נשק והם כלם ישלמו את החשבון בדמם. ויהודה לעולם תשב וירושלם לדור ודור (שם).

הנה לפי הפסוקים הנ"ל של יואל כל חלקי ארץ ישראל השוממים כגון הנגב ומדבר יהודה יהפכו למקומות שופעי מים ומאות מעינות יפרצו מתהומות האדמה כאשר יצא מעין המים מבית המקדש ושאלת ההשקאה של מרחבי ארצנו תפתר.

מלחמת גוג בחדש תשרי

יחזקאל אינו מודיע לנו באיזה חודש תערך המלחמה הזאת אולם אפשר להבין מתוך הפסוקים של זכריה י"ד שהיא תפול בחדש תשרי בחג הסוכות. „והיה כל הגותר מכל הגוים הבאים על ירושלם ועלו מדי שנה בשנה להשתחוות למלך ה' צבאות בירושלם ולחוג את הג הסוכות: ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה עליהם תהיה המגפה אשר יגוף ה' את הגוים אשר לא יעלו לחוג את הג הסוכות.

חג הסוכות יהפך אז לחג עולמי, לא רק של ישראל אלא של כל אומות העולם, לזכר קדוש השם הגדול בירושלם במפלתם של נוסעי הצלב והסחר ומאז יהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרוא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד, ועל אותו זמן כתוב: והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

אופן מפלתו של גוג

המפלה שתונחת לגוג לפי תאור הנביא זכריה (י"ד) מתאים מאד לאמצאות

המדע בימינו. אנשי המדע באמריקה המציאו כבר אבקה מרעילה ומסממת חריפה מאד עד כדי כך שאם יפזרו רק כמות קטנה ממנה בשמי העיר המותקפת עלול להביא שתוק אברים כללי לכל תושביה. מחלה זאת נקראת בלטינית „פאראליזיס“. הנביא זכריה מדגיש שמכה זאת, שתוק האיברים, ידים ורגלים של האויב תבא גם מן השמים וגם מן הארץ: „וזאת תהיה המגפה אשר יגוף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלב, המק בשרו והוא עומד על רגליו ועינו תמקנה בחזריהן ולשונן תמק בפיהם, וגם יהודה תלחם בירושלב, וכן תהיה מגפת הפוס והפרד והגמל והחמור וכל הבהמה אשר יהיה במחנות ההמה: גם יחזקאל מנבא שמפלתו של האויב יהיה על ידי מגפה מלבד שיומטרו עליו פצצות ואבני אלגביש וכדורים חשמליים שורפים עם גשם שוטף; „ונשפסתי אתו בדבר זבדס וגשם שוטף ואבני אלגביש אמטיר עליו ועל אגפיו ועל עמים רבים אשר אתו“. זוהי תאוריה מדויקת ממלחמה מודרנית, אבני אלגביש מן השמים ודבר ומגפות. ממש מלחמת חידיקים ופצצות חשמליות ברקים ורעמים. גם לגוג ולחייליו יהיה נשק קטלני אולם נשק זה לא יפעל ביעילות כי השכינה תפרוש כנפיה על בניה, תגן על יושבי העיר בדרך פלא מהפצצות והגונים, האוירונים שלו יתפוצצו באויר השמים ע"י הברקים והרעמים ומהומה גדולה תתחולל בין מחנות האויב אשר אחד יהרוג את השני מתוך שכרון חושים ושגעון: „וחרב איש באחי תהיה. וה' כחפה לעמו ומעז לבני ישראל“.

עתידה של ירושלב לאחר מלחמת גוג

לאחר מלחמה זאת תשקוט ירושלב ושלום ושלוח ישרור בה, ושום אויב לא יעז עוד להתקיפה לא מהאויר ולא מהיבשה, ושלטונו של מלך המשיח תיכון בה לעולמים. היא תהיה מרכז התיירות ותלפיות לכל העולם. בכל בוקר ובכל ערב יביאו אוירונים ענקיים אלפי אנשים מאירופה ומאמריקה להתפלל בירושלים להשתחוות בה ולהנות מאוירה הזך ומזיו כבודה. הנביאים שלנו ידעו על המצאת האוירונים בימינו. דבר זה מוכח מדברי נבואתם: „והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לה' בירושלב“.

בימי זכריה ישעיה ויחזקאל לא היה אפשר לאדם לבא לירושלב מדי שבת בשבתו מארץ רחוקה, למשל, מיון או מרומא ואפילו מכבל ופרס. נסיעה כזאת היתה נמשכת אז חדשים רבים ואם בכל זאת תארו להם הנביאים ונבאו שיבא כל בשר להשתחוות בירושלב הרי כונתם היתה אפי' מסין הרחוקה ומאמריקה. ולאחר מלחמת גוג תפתח התעופה האזרחית וכל אוירוני הקרב יהפכו לאוירוני הובלה. מיטב הסחורות, המזון וההלבשה שבעולם יזרום לירושלב ותושביה לא ידעו מחסור, הפרנסה תהיה בשפע, הבריאות תשתפר ומחלות תעבורנה. כבוד השכינה שתקיף את הר הבית ובית המקדש יראה בעליל לעין

כל בשר, נפשו של אדם תתרומם ותתעלה מחמת שפע הגלויים והאורות של השכינה ומחוסר דאגות לא ישאר להם לתושבי ירושלים אלא לבלות זמנם בלמוד תורה, למוד תורה בפירושו החדש של משיח צדקנו. למוד כזה לא יהיה משעמם. הוא יקיף את תורת הנגלה והנסתר, את הפילוסופיה האלקית ואת למוד חכמת הטבע לפי שטה חדשה, חדות החיים תהיה נסוכה על כל פנים ונסו כל יגון ואנחה.

סוד חורבן העיר העתיקה וכבושה בחזרה

מכל האמור למעלה בפרקים הקודמים על אודות מלחמת גוג בירושלים אפשר להבין קצת מדרכי ההשגחה העליונה בקשר למצבנו הקשה בירושלים בימים הטרופים ההם, לאחר חיסול השלטון הבריטי, כאשר נאלצנו, אנו תושביה הותיקים, לנוס מבתינו עם משפחותינו וברעב ובצמא נדדנו ממקום למקום לחפש לנו מחסה מכדורי תותחי האויב ומפגיעותיו. הכאיב לנו ביותר נפילתה של העיר העתיקה וחורבנה. אני הגבר מילידי העיר העתיקה ותושביה ראיתי בצערה ובצער יהודיה אשר חלקם הלכו שבי לפני צר וחלקם נפל חלל. לאחר קריאת הדפים והפרקים האלו יקל לו לקורא הנכבד להבין, עתה לאחר מעשה, שלא במקרה נעשה הדבר, חלילה, חורבן העיר העתיקה של היהודים אינו אלא הקדמה לחורבן העיר העתיקה כלה אם בהתנגשות מלחמה בין ישראל ובין עבר הירדן והערבים, ואם בידי שמים, נגזרה גזרה שהיא תחרב מפני שהגיע זמן בית המקדש להבנות בשנים הקרובות. ויש, לכן, לפנות את העיר הערבית המלוכלכת בכדי להקים במקומה ירושלים עתיקה חדשה משובצת באבנים טובות ומרגליות, קריה למלך רב, במקום העיר האבודה במלחמה תקום ותכבש ירושלים נפלאה ונשגבה, יפה ונקיה: „וישן מפני חדש תוציאוי“, אמר הפסוק, ומכלל זה גם ירושלים לא יצאה. בשנים הקרובות יודע הדבר. זוהי הנחמה היחידה לתושביה ולישראל כולו, „כי באש אתה הצת ובאש אתה עתיד לבנותה“.

חורבנה של העיר מראה כי שלבי הגאולה הגדולים הולכים וקרבים. מדברי יחזקאל וזכריה שהבאתי בפרק הקודם אנו למדים שירושלים העתיקה תשוב לידינו לא רק בחלקה היהודי אלא כולה.

הנביאים האלו מדגישים שבעת מלחמת גוג בירושלים יבקע הר הזיתים לשני חצאים ותושבי העיר העתיקה הקרובים יברחו לשם. זה מראה שבעת מלחמת גוג תהיה ירושלים כלה תחת שלטון ישראלי ואז ינצלו אנשי העיר העתיקה משבי ע"י זה שימלטו להר הזיתים, כי אנשי העיר העתיקה כבר הלכו בשבי לפני צר בעבר הירדן הערבי-האנגלי ולעומתם מחצית תושבי העיר החדשה יצטרכו ליפול בשבי לידי גוג ומגוג, לפי התור, ובאופן זה ישולם החשבון של חובת גלות כללית של תושבי ירושלים למירוק אחרון

של עוונות חטאים ופשעים. ורק לאחר מירוק זה יזכו כלם לראות במפלת אויביהם ולהופעת השכינה בתפארתה לעיניהם ממש. זאת תהיה גולת הכותרת של פלאי הגאולה ונסיה „והתגדלתי והתקדשתי לעיני עמים רבים“, זוהי התכלית והמטרה של המלחמה הגדולה שהחלה בחמישה לחדש אייר תש"ח, 15 לחדש מאי 1948 לאחר סיום המנדט הבריטי, מלחמה זאת נמשכת, והיא תסתיים עם מפלת גוג ומגוג המאחד בתוכו שונאי ישראל מכל המינים: פרוטסטנטים מאנגליה, קתולים מרומא הוטיקנית ופרבוסלבים מרוסיה האפיקורסית ומוסלמים מהמזרח התיכון. לאחר הסיום הנהדר תוכרו ירושלים עיר הקדש ותוקדש למלכות השמים, למלכות שדי, ותפארת זיוה יחופף על מלכנו משיח צדקנו אשר ישלוט בה וממנה יצאו הוראות ופקודות לכל שלטונות העולם ובכללם גם לאמריקה האדירה. ויתקיימו בה דברי דניאל במלואם: „שלטוניה שלטון עלם די לא תתחבל וכל שלטונין ומלכותא די תחת כל שמיא ליה יפלחון וישתעבדון“.

סדר דרגות הגאולה

אישיותו של משיח צדקנו

ומתי עלול להתגלות

כבר הרביתי להדגיש בפרקים הקודמים שישנם הבדלי דעות בין חכמי ישראל בנוגע לסדר הגאולה אם גלוי המשיח קודם למלחמת גוג או להיפך ואם בנין המקדש קודם לשניהם או להיפך. דברים ברורים ומחלטים אין בספרותנו, אולם מכל מה שכתבתי לעיל והסברתי בצורה הגיונית שבנין המקדש יהיה לאחר מלחמת גוג מפני הטעם הפשוט שבמלחמה זו צריכה להתחולל רעידת האדמה בירושלים שתהרוס את כל הבנינים והמבצרים בהר הבית למטרת פגוי המקום וטהרתו לבנין המקדש, ומכיון שברור מהפסוקים שמלחמת גוג מכוונה לא רק נגד העם העברי בכללו אלא גם ובעיקר נגד משיח צדקנו שגילויו בעולם יכחיש את כל הדתות הקיימות בעולם. לכן יש להסיק באופן הגיוני על הזמנים של שלבי הגאולה השונים והשתלשלותם לפי הסדר הבא: קודם כל יהיה קבוץ גליות של חלק הגון מיהודי אירופה ואסיה ואפריקה, אחריו יתגלה משיח צדקנו, אמנם בתחילה לא בכחו האמיתי והשלם, אלא אולי כמנהיג צבורי, אחריו מלחמת גוג שהוא מסע צלב חדש נגד מדינת ישראל, אחרי מפלת גוג בנין המקדש בנוכחות נציגי כל העמים ובהסכמתם, אחרי בני המקדש גלוי שכינה אמיתי ושלטון מחלט של משיח צדקנו בעולם, אח"כ תקון עולם במלכות שדי. זמן בואו של משיח צדקנו נעלם בהחלט אפילו מעיני הנביאים הגדולים ומידיעתם נסתרה, ושום חשבון בדניאל ובנביאים אינו מרמז עליו רק על זמניהם של דרגות הגאולה השונות כפי שבארתי בפרקים הקודמים. אנו יכלים

רק לשער שהוא, מי שעתיד להיות מלך המשיח כבר נמצא ומתהלך בתוכנו בא"י. בתלמוד מסופר שאחד התנאים הגדולים שאל לאלהו הנביא מתי יבוא משיח, וענה לו שהוא נמצא ברומא, יושב בין סובלי חלאים ויסורים ומחכה בכל יום שיחזרו ישראל בתשובה. ספור זה, אמנם רוח האגדה מרחפת עליו, אך אנו שחינו בשנת תש"ח ראינו בעינינו שרוב הפליטים היהודים והמעפילים שפרצו לארצנו — נגד חוקי העליה וגזירות הרשע של השלטון האנגלי — באו ועלו דרך איטליה ורומא. מחנות העולים שנוסדו באיטליה ע"י הגדודים של הבריגדה העברית שהשתתפה במלחמה העולמית האחרונה ואשר הכילו בתוכם רבבות יהודים נצולי ההשמדה באירופה — היו התחנות האחרונות של נדודי ישראל לפני עלייתם ארצה. והקב"ה מפליא פלאות עשה זאת בכונה ברורה: איטליה ורומא הן שהחריבו את בית המקדש ופזרו את היהודים בעולם ודרך איטליה זאת חזרו היהודים לארצם. יתכן מאד שהאיש הזה אשר אנו מחכים לו, משיח צדקנו, היה גם הוא בין העולים והמעפילים דרך רומא לארצנו, כי הוא ישב שם בין „סובלי החלאים“ של הגלות הקשה ביותר, שרידי ההשמדה באירופה הנצית הגרמנית. אני מתאר לי, איפוא שהספור הנ"ל בגמרא המיוחס לאלהו הנביא אינו יותר סיפור של אגדה, אלא עובדא ומציאות ממש. ומשיח צדקנו רוח אפנו מתהלך ומסתובב ברחובותינו פה בארצנו, אמנם, נעלם לעת עתה באישיותו הפרטית. יתכן שגם הוא עצמו אינו מכיר עדיין ביעודו המשיחי אבל לאט לאט יתגלה כחו קודם בעיני עצמו ואח"כ בעיני העם ויפיע ברגע הנכון, הנחוץ והמכריע.

ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה וכינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. כל שאיפות הדורות במשך שלשת אלפים שנות ההיסטוריה שלנו, כל כמיהה לגאולה, לפדות רוחנית וגשמית, כל רגש נעלה ונשגב של כל היהודים שחיו בעולם מימות משה רבנו ע"ה, כלם, כלם מתרכזים לנקודת מוקד מרכזית אחת, היא האישיות הנשגבה של משיח צדקנו, אשר לפי דעת רז"ל תהיה אישיות גדולה מאבות העולם וממשה רבנו ואפילו מאדם הראשון. ואישיותו — לפי חכמי הקבלה — מרכבת משלשת הגדולים האלו, מנפש אדם הראשון, רוח דוד המלך ונשמת משה, וכל זה מרומז בר"ת של המלה א'ד'ם — א'דם ד'וד מ'שה מ'שיח. זוהי האישיות שתשמש כסא לשכינה, מרכבה להתגלות דבר ה' בירושלם כמו באהל-מועד. זהו האיש שהעולם מצפה לדיקטטורה שלו, לא דיקטטורה של כת, של חומר או של תיאוריות ושיטות מדעיות, אלא דיקטטורה של תורת היים ונועם ה' אשר יתפשט בעולם באמצעותו ולא בדרכי כפיה ושלטון אלא בנועם ובעדינות. כל העולם יבקש תורה מפיהו. הוא יפתור גם שאלות מדעיות מסובכות אשר העסיקו במשך אלפי שנים את מוחות גדולי המדע והחכמה בכל הזמנים, הוא יביא מרפא לחולים שיד המדע המודרני קצרה לרפאותם וימציא שיטות עבודה וייצור ותעסוקה משוכללות בתכלית השלמות באופן שלא יהיו יותר

פועלים עניים ואביונים מצד אחד ועשירים עצלים רודפי בצע מצד שני. מלבד חכמתו הגדולה בכל מקצועות החיים יהיה מחונן גם ביופי חיצוני, יפה תאר ויפה מראה, מלא הוד והדר כראוי לצאצאו של דוד בן ישי, ומבטו, מבט עינו החודרת תספיק להוציא משפט בכל ענין מסובך בעיה או שאלה. צדק ויושר יהיו אצלו עיקרי העיקרים של החיים ולא ישארו יותר כתיאוריות וספקולציות של מפלגות, מעמדות או עמים שלמים. בימיו לא תשאל עוד השאלה: איה הצדק? כי הוא יוכיח את הצדק בכל מקרה ומקרה באופן מעשי. השכינה תהיה שורה עליו וכל דבור שיצא מפיו יהיה לדבר אלקים.

מתי עלול להתגלות תחית המתים לאחר שנת תש"ן

אישיות דגולה כזאת תוכל להופיע רק אחר שחלק הגון מבני עמנו ישוב לארצו. מלכות המשיח אינה יכולה להכון על כמה מאות אלפים נפש מישראל. כבוד השכינה היא שברוב עם הדרת מלך. לכן יש לצפות לגלוי בוזמן שיהיו בארץ יהודים לפחות כיוצאי מצרים, שש מאות אלף גברים או מבוגרים מבני שמונה עשר שנים ומעלה מלבד הטף והנשים, כי ההיסטוריה תמיד חוזרת על עקבותיה וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות.

ועד אשר יעמוד מלכנו המשיח על רגליו ויתחזק במלכותו נחוץ לו זמן מסוים, כי אין זה אפשרי שתיכף בגלוי יגיע לשיא גדולתו והתפתחותו ואין ספק שבתחילה יהיו לו גם מתנגדים מקטני אמנה שבישראל אשר ידרשו ממנו נסים ונפלאות על כל צעד ושעל מיד בהופיעו כעסקן צבורי או כאישיות נעלה בצבור הישראלי בארץ, וכאשר לא יתנהג לפי רצונם של קטני אמנה ולא ירצה להופיע מיד, "כעושה נפלאות" עלולים רבים לדחותו וגם לקנטרו, אך הוא בחכמתו והתמדתו ימצא את דרכו ותוך זמן קצר יכירו כלם בכשרונותיו הגדולים שיתבלטו לעין כל, ואז ורק אז, יתקיים בו: "ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה וכינה רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'". דהיינו: לא בפעם אחת יגיע לגדולתו רק דרגא אחר דרגא ושלב אחר שלב, קודם ינוח עליו רוח ה' הוא רוח הקדש, אח"כ רוח חכמה וכינה, רוח עצה וגבורה וכן הלאה, כי גם הוא יצטרך לתקופה מסויימת ולא בפעם אחת ולא בבת אחת יוכל להכיל את כל המעלות האלה שבע רוחות, שבע מעלות, כי ילוד אשה הוא. משום כך אין לתאר שמיד בהופיעו יתחיל לעשות נפלאות כפי רצון המון העם הפשוט. הוא לא חייב להציג הצגות של נפלאות למען יאמינו בו כשליח ה'. אישיותו הנעלה, צדקותו וישרו יבליטוהו משכמו ומעלה גבוה מכל העם ורק אחר שיתבסס במלכותו רק אז כל מעשיו ועלילותיו ודבורו יהיו הכל נפלאות ונסים גלויים. בשנת תשכ"ח—תש"ל יעבור העולם במחצית השניה של השעה הששית של יום הששי אשר יהיו בו גלויים נשגבים ומפליאים באור האלהי, להדריך

העולם בדרך החיים והאושר עפ"י הגבורה ממש כמו למשה רבנו ע"ה בהר סיני, שזוהי התכלית האחרונה של כל הצרות הגדולות העוברות על העולם בכלל ועל עם ישראל בפרט, בכדי לחסל את חשבונות כל הדורות כלם, ובתקופה היא יולדו ילדים עם נשמות חדשות (לא גלגולים) שיהיה בהם כשרון נפלא לכל חכמה ומדע עוד מימי ילדותם בהתאם לתקופה הנאדרת הזאת, שתמשיך משנת תש"ל עד שנת תש"ן 1970—1990 לפי דעת תורת הקבלה של ר' חיים ויטאל ז"ל שהזכרתי בפרקים הקודמים שלפיה תהיה תחית המתים רק אחר אותה תקופה, אחרי שנת תש"ן, ובעולם המדעי קוראים לתקופה זאת התקופה האטומית.

מלחמת משיח בן יוסף וכבוש עבר הירדן מקום המערכה

לפי דברי הנביאים ישעיה וירמיה וכן לפי דעת רז"ל צריך שיקדים להופיע משיח בן יוסף משבט אפרים אשר יערוך מלחמה גדולה בעבר הירדן מזרחה ע"י העיר בצרה, אשר תחת שלטונו של המלך האשימי עבד הבריטים. המקובל הגדול ר' משה חיים לוצאטו בספרו „מאמר הגאולה“ הרבה לדבר על זה והוא חושב זאת להכרחי שיהיו לישראל שני מושיעים והם שני המשיחים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד שעליהם נאמר: „ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשור“.

משיח בן יוסף תפקידו העקרי לערוך מלחמה כבדה נגד עבר הירדן וגם נגד רומא הרשעה שעדיין לא קבלה גמולה על כל מה שעשתה לנו במשך אלפיים שנה ועוד יד הקתולים שבה נטויה כנגדנו והיום מסיתים את הנצרות נגד מסירת ירושלים לשלטון עברי. הסתה זאת עתידה להתפתח לממדים גדולים וסופו להרעיל את דעת הקהל העולמית כנגדנו ולגרור למסע צלב חדש לא"י בדמות מלחמת גוג ומגוג.

הספרות העברית הקבלית מרבה מאד לדבר על הענינים האלו. אולם, מחמת הסגנון האגדי של קדמונינו אין לנו דברים ברורים שאפשר ליישבם על מצב הענינים בימינו. אך לאחר שמסירים את מעטה האגדה והעתיקות ממאמרי רז"ל, מתגלים מיד הדברים באמיתותם.

כי מי שקרא בתורה ובנביאים יודע שהארץ הנקראת „אדום“ ההיסטורית היא היא חתיכת שטח הערבה השוממה המשתרעת מדרום ים המלח והנמשכת בקו ישר כמעט לאילת ולעקבה בחוף הצפוני של הים סוף. החלק המערבי של השטח הזה ערבת ים-המלח נכבש בשנת תש"ח בידי צבא ישראל. ארץ אדום היתה מיושבת לפני ע"י שבטים ערביים קדומים וכיניהם שבט הנבטיים, המדינים והעמלקים והמואבים. לאחר חורבן הבית ע"י הרומיים הושאל השם הזה לרומא ובכל הספרות הדתית שלנו מציין השם: „אדום“ את העיר רומא. ישנם

הסברים שונים בספרותנו מדוע נקראה רומא בשם „אדום“. ברם כמעט שאין צורך בהסברים מאחר שפסוק מפורש מרמז על כך. הפסוק הזה נמצא בתהלים בקינה הידועה: על נהרות בבל שם ישבנו וכו' המסיים בסוף: „זכור ה' לבני אדום את יום ירושלים האומרים ערו ערו עד היסוד בה'". ומאחר שהמשורר והמקונן הנביא מדבר על בבל (שהחריבה את הבית הראשון) ועל אדום בגשימה אחת הרי כונתו פשוט על רומא הרשעה שהחריבה את הבית השני. המקובל הג"ל ר' משה חיים לוצאטו מסביר היטב שבפסוק זה לא נזכרה המלה „אדום“ סתם אלא „בני אדום“. לציין, שכאשר אנו מוצאים בפסוקים את המלה „אדום“ כונתו על אדום ממש אדום ההיסטורית מדרום לים המלח משני עברי הירדן גם זה שבצד הישראלי וגם ובעיקר השטח שבעבר הירדן מזרחי. ואולם שתי המלות: „בני אדום“ מציינות את איטליה ורומי מכיון שמלכי רומא הקדמונים מוצאם מאדום ההיסטורית נוסף על זאת שהאדומים היוו חלק חשוב מהצבא הרומאי שצר על ירושלים והחריב את בית המקדש. והאדומים בכלל מלאו תפקיד לא קטן בהיסטוריה של ימי הבית השני מזמן הורדוס המלך העבד הרומאי — האדומי.

מכיון שתפקידו הנשגב של בן דוד הוא לעשות שלום בעולם ולהשליט צדק בחיים, ניתן התפקיד של כבוש הארץ ועריכת המלחמות לחברו משיח בן יוסף. כפי שכבר אמרתי למעלה, אחד מהתפקידים החשובים ביותר הוא כבוש עבר הירדן הערבי הבריטי.

פסוקים מפורשים בישעיה וברמיה מדברים על זאת, המפורסמים שבהם:

מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה זה הדור בלבושו צועה ברוב כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע. מדוע אדום ללבושך ובגדיך כדורך בגת, פורה דרכתי לבדי ומעמים אין איש אתי ואזרכם באפי וארמסם בחמתי ויו נצחם על בגדי וכל מלבושי אגאלתי. כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה. ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך ותושע לי זרועי וחמתי היא סמכתני. ואבוס עמים באפי ואשכרם בחמתי ואוריד לארץ נצחם.

הנה, מי שיקרא הפסוקים האלו ויעיין בפרוש המלים יראה שהם מדברים על ימינו ממש, על המלחמה הגדולה נגד גוג ומגוג הכולל את רוב העמים שונאי ישראל. בפרוש אומר לנו ישעיה הנביא: כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה.

המלים: „מי זה בא מאדום“ מכוונות אל משיח בן יוסף. רש"י ז"ל פרש

כי אדום הנזכרת כאן היא פשוטו כמשמעו ארץ אדום שבדרום עבר הירדן.

אבל בימינו גם רוסיה האדומה תקרא בשם אדום, ועליה אמר הנביא

חבקוק: „כה אמר ה' לאדום: אם בין כוכבים שים קינך משם אורידך נאום ה'“.

מקום המערכה — בצרה

ומקום המערכה הגדולה בין ישראל לבין עבר הירדן הבריטית תהיה בעיר בצרה. העיר בצרה הנזכרת כאן אינה בצרה עיר הנפט המפורסמת בעיראק שגם שם יתחוללו מערכות גדולות במלחמה העתידה בין בריטניה ורוסיה. בצרה זאת היא כיום עיירה קטנה או כפר הנקרא בערבית „בסרה“ ושוכנת במקום איסטראטגי חשוב, באמצע הדרך בין שתי הערים הראשיות והעיקריות של עבר הירדן, בין רבת-עמון ובין מעאן, מדרום לעיר האדומית העתיקה הנקראת סלע בקו ישר מהנקודה הנקראת עין-חוצוב שבערבה, כששים קילומטר מדרום לים המלח. היא נזכרת גם בנביא ירמיהו: הנה כנשר ידאה ויעלה ויפרוש כנפיו על בצרה. והיה לב גבורי אדום ביום ההוא כלב אשה מצרה. לכן הנה ימים באים נאם ה' והשמעתי אל רבת בני עמון תרועת מלחמה והיתה לתל שממה ובנותיה באש תצתנה וירש ישראל את יורשיו אמר ה' (ירמיהו מ"ט כ"ב).

אבותינו ידעו על התפקיד הקשה המוטל על משיח בן יוסף בעריכת שתי מלחמות קשות, אחת נגד עבר הירדן הבריטית, ואחת נגד ארמילוס* הרשע מפקד צבא גוג נגד ארץ ישראל ועם ישראל. בכל דור ודור התפללו עליו שלא יהרג במלחמה. בפרק נ"ג שבספר ישעיה ישנם דברים ברורים ומפורשים על סבלו של המשיח: אכן חליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם. כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פנינו וה' הפגיע בו את עון כלנו... כי נגזר מארץ חיים, ה' חפץ זכאון, החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ ה' בידו יצלת. לכן אחלק לו כרבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת פושעים נמנה (ישעיה נ"ג). מפסוקי ישעיה אלו למדו חז"ל שדרכו של הגואל לא תהיה סוגה בשושנים מלבד המלחמות שיצטרך לערוך נגד אויבינו יהיו לו גם סכסוכים פנימיים בתוך הממשלה ושרי הצבא, וחלקים אפיקורסיים שונאי דת בתוך מדינת ישראל עלולים למרר נפשו של משיח בן יוסף וגם להכריזו אפילו כפושע, אולם, מסירותו במלחמה וצדקתו וישרו יוכיחו לעין כל שמפקד צבאי זה הוא הוא משיח בן יוסף שהנביאים נבאו עליו, ועזרת השכינה תבטיח לו נצחונות מזהירים על כל אויביו מבפנים ומבחוץ. אחרי הנצחונות האלו תתפנה הדרך לגלויו של חברו משיח בן דוד שלא יצטרך יותר למלחמות לאחר מפלת גוסעי הצלב של גוג בירושלים.

---

* ארמילוס דומה בבטוי לירומל, הגנרל הנאצי שכבש את אפריקה במלחמת העולם השנייה והיה קרוב לכבוש את אלכסנדריה ומשם לעבור לא"י. ההשגחה העליונה הצליחה בידי הבריטים להדוף אותו משם ולישוב בא"י נעשה נס גדול וניצל.

ברור הדבר שמפקד צבא זה יהיה איש ירא שמים. אנשים כאלו לא חסרים ב"ה בתוך צבא ישראל וסוף סוף יגיע הפיקוד לידו אם אחרים ירצו בו או לא. והוא ימלא תפקידו באמונה ובגבורה לכבוש את אדום ובצרה ורבה (רבת עמון) וכל עבר הירדן המזרחי עד נהר פרת.

בתקופת שלטונו של מלך המשיח האימפריאליזם יעבור מן העולם כחות טבע חדשים יתגלו

כל האימפריות יקאו בלעם והעמים הקטנים כולם, המשועבדים לעמים אימפריאליסטיים ישוחררו בפקודת משיח צדקנו, וכל אומה תקבל מקומה הראוי לה תחת השמים, שמי ה', בתכנית המשיחית הגדולה לתקון עולם במלכות שדי. מלחמות העמים ומלחמת המעמדות תעלמנה כליל ובמקומן יבאו אחות-עמים אהבה אנושית, למוד תורת הנסתר, וכל חכמה נסתרת ודבר סוד ומדע שמושי ונסיוני שיהיה מיוסד על ההכרה שהטבע הוא מעשה ידי ה' והשגחתו. ה' הוא האלהים. „האלהים“ גימטריה „הטבע“, ופרושו: ה' הוא הנסתר הפנימי של הטבע החיצוני. כחות יותר גדולים ותוקים מכח החשמל והאלקטרון יתגלו בעולם ע"י המלומדים המשיחיים ויכניסו שכלולים ענקיים כאלו שיגרמו לשינוי צורת החיים שאנו רגילים לו היום. והאדם יהיה אז כאדם הראשון המהלך בגן-עדן ומתענג על בריאת ה' ולומד תורה מפי כחות עליונים.

אין איפוא, כל פלא, שהדור הנוכחי סובל יסורים אימים לשם תקון העולם. תור הזהב והאושר הצפוי לכל העולם בימי מלכותו של המשיח הוא כה נשגב ונאדר עד שמחייב הכנה גדולה ועצומה. טיהור וזיקוק לכל האנושיות למען תהיה ראויה לטוב ההוא.

רפוי המחלות הקשות בבית המקדש הפלאות שיראו בירושלים תחת שלטונו של מלך המשיח

האושר של מלכות המשיח יתפשט על כל היצורים, בדורנו ישנם מליוני אנשים שהמות טוב להם מחייהם. מליונים חולים במחלות הסרטן, האולקוס, השחפת והרבמטיזמוס וכדומה, וכל אנשי המדע לא מצאו להם מזור ותרופה, וגם אין עדיין כל סכוי קרוב באופק.

לזאת צפה הבורא ברוך הוא והבטיח למשיח צדקנו שהמחלות האלו יעלמו בימי שלטונו ולא רק זאת אלא, שגם שאר האנשים עלובי החיים נעזרי אור העינים וחוש השמיעה יהנו מזיו כבודו של מלך המשיח ויתרפאו: „אז תפקחנה

עיני עורים ואזני חרשים תפתחנה כי נבקעו כמדבר מים ונחלים בערבה" הכריז בעוז ישעיהו נביאנו בשם ה' (ישעיה ל"ה): „אז ידלג כאיל פסח ותרון לשון אילם" (שם).

הנביא יחזקאל מבשרנו על תרופות נפלאות שיומצאו בירושלים. לאחר רעידת האדמה הגדולה בירושלים במלחמת גוג (עיין לעיל) יפרוץ מעין מים חיים מבית המקדש, מעין זה יזרום בנחל קדרון וירד לערבת ים המלח וישפך לתוך הים. על שפת הנחל הזה יצמחו עצים נפלאים, עצים שישאו פירות מדי חדש בחדשו והעלים של העצים האלו ישמשו לרפואה לכל מיני מחלות קשות כי סגולתם של העלים האלו לרפוי יהיה משפע הקדושה של בית המקדש אשר מתחתיו יצאו המים החיים שיוזינו ויצמיחו את העצים האלו וכח מיסטי ומגנטי רב יהיה צפון בהם. מי המעין של בית המקדש ירפאו גם את ים המלח וימתיקו את מימיו. הנה דבריו המפורשים של יחזקאל פרק מ"ז:

ויאמר אלי הראית בן אדם, ויוליכני וישיבני על שפת הנחל עץ רב מאד מזה ומזה: ויאמר אלי המים האלה יוצאים אל הגלילה הקדמונה וירדו על הערבה ובאו הימה ונרפאו המים: והיה כל נפש חיה אשר ישרוץ אל כל אשר יבא שם נחלים יחיה והיה הדגה רבה מאד, כי באו שמה המים האלו וירפאו, וחי כל אשר יבא שמה הנחל: והיה יעמדו עליו דייגים מעין גדי ועד עין עגלים משטוח לחרמים יהיו, תהיה דגתם כדגת הים הגדול רבה מאד: ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל לא יבול עליהו ולא יתם פרו, לתדשיו יבכר, כי מימיו מן המקדש המה יוצאים, והיה פרו למאכל ועליהו לתרופה.

אחד מהנפלאות הגדולים בירושלים יהיה לפי הנביא (ישעיהו ד' ה') שענן מיוחד יצא מביהמ"ק לאורכה ולרוחבה של העיר ויצנן את האויר החם בימות הקיץ וענן זה יהיה נטוי כסוכה מעל ראשי תושביה בשעות הצהריים. מכאן אפשר לשער מה עתידה ירושלים להעשות בימי שלטון משיח צדקנו. אוירה הזך והצח ימשוך רבבות תירים מכל קצוי העולם, אנשים חולים וחלשים שיראו את בית המקדש בתפארתו יבראו ויתחזקו בגופם וברוחם. מראה כבוד השכינה בעזרה ובאולמי המקדש המפוארים ישפיעו את השפעתם המרפאת והמעודדת על החולים שיבואו להתרפא. הגלים החשמליים והמגנטיים שיוקרנו בשפע רב בהר הבית מכח נוכחותם של כחות עליונים רוחניים יתפזרו לכל עבר וכל אדם יחוש בחמשת חושיו את חומם ולטיפתם שיעלו בערכם הרפואי על כל מיני זריקות הנהוגים כיום לחזוקו הגופני של האדם. מי המעין שיצאו מהמקדש טובים יהיו לשתייה ולרפואה יותר ממי מעינות אחרים הידועים כיום. קרני השמש שיפלו על החלונות המגוונים של ארמונות ירושלים, ובפרט מסביב להר הבית, יאירו ויזהירו בוהר משנה מנוכחות השכינה, וידליקו בלב כל איש צופה את אש

1

האופטימיות ויעוררו בנפשו את כל הכחות הנרדמים, יגרשו את העצבנות מלב אנשים רגישים ועצבניים ויחזקו את כחות האינטואיציה והחזון והנבואה בלב האנשים המסוגלים לכך. מבט אחד מהר הצופים אל עבר המקדש יספיק לו לאדם רגיש לנגן לו על מיתרי לבו את כל הנגונים הערבים ביותר. שום אדם, ויהיה זה העיקש ביותר הכופר והאפיקורוס לא יוכל לעמוד בסרבנותו כשיראה בחוש את זוהר ירושלים תחת כתרו של משיח צדקנו. לא יהיה אז צורך בהוכחות על מציאותה של ההשגחה העליונה. הכל יראו זאת בעליל, "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון". בעיני בשר ממש ירגישו האנשים את מציאות השכינה בירושלים וממילא יהפך אז לב האבן של האדם ללב בשר. דאגת הפרנסה לא תהיה קיימת, כלם ימצאו לחמם בכבוד וביושר וכל טוב הגוים יזרום לירושלים קריה למלך רב הוא משיח צדקנו אשר יקרא שמו בשם ארבע אותיות של שם הוי"ה ב"ה, "יהוה צדקנו" יהיה שמו של מלך ירושלים לפי הנביא ירמיהו (כ"ג, ו') וכל ראשי השלטונות שבעולם יחשבו להם לכבוד גדול לבקר בירושלים ולקבל עליהם את עול מלכותה ברצון ובאהבה. הדולרים והמיליארדים של אמריקה האדירה יהיו אז ללא ערך לפני הכבוד והזוהר של מלכנו רוח אפנו משיח ה', ולא עוד ירוצו מנהיגינו לושינגטון לבקש הלוואות ע"מ לשלם ברבית. אמריקה האדירה תרוץ היא אלינו הנדכאים והמשפלים עד עכשיו ומדינאיה יחפשו את היהלומים היקרים ביותר בכדי לשלחם ולקבעם בכתר מלכות ירושלים.

התקופה הזאת, ידידי הקורא העברי, התקופה הנאדרה אינה רחוקה עוד הרבה, האמינה לי. מנהיגינו ושרינו מרבים לדבר על שני דורות שנצטרך בכבוש הארץ ובהקמת מדינה ישראלית גדולה, הבל הבלים! לא שני דורות אלא בזמן קצר מאד יתקיימו כל דברי הנביאים. נתקדם בסולם הגאולה וגם נשיג את שיאה, בעז"ה, בתוך תקופה זאת יתוכנו התכניות ויוצאו לפועל על השקאת המדבריות והערבות של ארצנו השוממה ולהפכן לגנים פורחים, על זה מתנבא ישעיה הנביא בדברים ברורים: "ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת והיה השרב לאנב וצמאון למבועי מים: והיה שם מפלול ודרך ודרך הקדש יקרא והלכו בו גאולים ופרווי ה' ישוכון וכאו ציון ברנה (ישעיה ל"ה).

ובפרק מ"ג: הנני עושה חדשה... אף אשים במדבר דרך וכישימון נהרות תכבדני חית השדה כי נתתי במדבר מים נהרות וכישימון להשקות עמי בחירי (מ"ג, י"ט). לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכב שרב ושמש כי מרחמם ינהגם ועל מבועי מים ינהלם, ושמתו כל הרי לדרך ומסילותי ירומזן (מ"ט, י"א).

וקראתי אל הדגן והרביתי אותו, והרביתי את פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים: ונתתי אתכם לברכה והורדתי הגשם בעתו גשמי ברכה יהיו, וישבתם על אדמתכם לבטח, ואין מחירי. בפרקים הקודמים הזכרתי כבר שהמלים: "אחרית הימים" החוזרות פעמים רבות בתורה ובנביאים צופנות בתוכן איזה רמז, איזה חשבון. הקורא נוכח

לדעת שחשבונות הספר הזה הם חשבונות ברורים וגלויים ללא כל גמטריות. אולם כשיש צורך לא גלול בגימטריא ברורה ומשכנעת, העולם כולו, הטבע וחוקיו השמים והארץ האדם וכל הקורות אתו בחייו מחושבים בחשבונות מדויקים ומתמטיים. כל חייו וישותו מרכב מגמטריות נסתרות שלפעמים אנו מצליחים לפענח אותן. גם כל ההמצאות המדעיות שבזמננו אינן אלא תוצאות של חישוב אלגבראי או גמטריאי, ונחוץ רק לכוון אל הגמטריא הנכונה. המקובלים הגדולים עסקו הרבה בענין זה מפני שידעו את סודה, רק האנשים החומרניים והמטריאליסטיים החוקרים שבדורנו מכחישים את ערכה. אולם, הם אינם מבינים מקוצר דעתם שגם הם האפיקורסים המושבעים הם ושמותיהם וכל דברי ימיהם גימטריות המה חשבונות מדויקים של המתמטיקה העליונה הקוצבת גבול ומדה לכל דבר בעולם וכל חמר בעולם מרכב כולו רק מחישובים, חשבונות וגימטריות ומתימטיקה. בהקדמה זאת כונתי לומר שתורת הגמטריות אין לזלול בערכה ופעמים רבות מגיעים לפתרון בעיות בעזרתה. אשר על כן אני בטוח שהמלים „באחרית הימים” אשר פעמים כה רבות יצאו מפי הגבורה באמצעות הנביאים הגדולים כוללים הם עצמם חשבון וגמטריא. שתי המלים האלו עולות לסך שבע מאות ועשרים ושש (726) דהיינו הן מגיעות לשנת תשכ״ו (1966) או שמונה עשרה שנים לאחר יסוד מדינת ישראל בשנת תש״ח ותש״ט. שנת תשכ״ו יכולה להיות איפוא, התחלת תקופת „אחרית הימים” אף שהתקופה הזאת יש למנותה כבר משנת תש״ח.

דבר זה מרומז בתורה, בספר דברים, בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלקיך; ואתה תשוב ושמעת בקול ה' ועשית כל מצוותיו כי תשוב אל ה' אלקיך בכל נפשך ובכל מאדך (דברים ל').

הנה לא דבר ריק הוא שהתורה חוזרת פעמים כה רבות על המלים: **ושבת ותשוב בקשר עם „אחרית הימים”** בהיות שהמלים האלו עולות לחשבון תש״ח (708), המרמז לנו בזה שבשנת תש״ח תשוב הממשלה לישראל לאחר צרות איזמות*. וכשיתמלאו השנים למספר „באחרית הימים” שהיא שנת תשכ״ד תשכ״ו יתחיל אור של משיח צדקנו להאיר, ובשנים תשכ״ז—תשל״א אמצע תקופת „אחרית הימים” יתחוללו מאורעות גדולים בעולם, ומשנת תשל״א עד שנת תש״ן (1970—1990) סיום כל דרגות הגאולה ובנין המקדש בכלל. ומשנת תש״ן והלאה תקון עולם במלכות שדי ותחית המתים.

* הערה: הקב״ה שאינו מקפח שכר כל בריה חישוב לזכות את חדש אייר בחג הקמת המדינה, כי בשנים עשר חדשי השנה נשארו רק שני חדשים שאין בהם איזה יום טוב או מאורע היסטורי בעל ערך ורק שני החדשים אייר ומרחשון הם העלובים שבחדשי השנה. עתה בא זמנו של חדש אייר וגם זמנו של חדש חשון הגיע, נצחון ישראל במבצע קדש, כבוש סיני ועזה היה בח' חשון תשט״ו.

ס י ם

ועתה קורא יקר, הנה העברתי לפניך, כמיטב יכולתי, את כל טוב הספר הקדוש, ספר דניאל ואת חשבונותיו הנפלאים, גם העתקתי לך את דבריהם של עמודי תורת הסוד והמסטורין בישראל והתאמצתי לשוות לנגד עיניך מושג שלם וברור מכל עניני הגאולה בשלביהם ובדרגותיהם השונים. אין אדם שיוכל לומר כי השיג את האמת במאה אחוזים. העתיד יראה מה נכון ומה לא נכון בספר הזה, אולם דבר אחד ברור ועומד למעלה מכל ספק, והוא שאנו עומדים בתוך תקופת הגאולה השלמה ממש, אותה תקופה שהתפללנו אליה במשך שלושת אלפים שנה. כבוש הר ציון ומערת קברי מלכי בית דוד בתוכן ע"י צבא ישראל איננו מקרה. הם משמשים יסוד ובנין אב לשלבי הגאולה העתידיים לבא, רמו ובת קול, הקדמה למה שהולך ובא, למלכות בית דוד המתחדשת בקרוב. שני המושיעים משיח בן דוד ומשיח בן יוסף מוכנים כבר וקרובים לעלות להר ציון ולשחרר את ירושלים הקדושה ולשפוט את הר עשו. שני כחות אלו הרומי והערבי בצרוף שר ישמעאל מסיתים את העולם נגדנו. הם פוחדים, הם חשים ומרגישים בהתקרבות פעמי הגואל שלנו שיכחיש את האחרים, משום כך הם מתאמצים לגזול את ירושלים מידינו ולעשות את עצמם אפוטרופסים עליה. אולם הקב"ה הבטיח לנו ביד עבדיו הנביאים שירושלים תהיה להם למכשול ולאבן נגף אשר תביא להם את האסון ואת המפלה. זכריה הנביא בפרק י"ב הכריז כבר: **«ושמתי את ירושלים סף רעל לכל העמים סביב. והיה ביום ההוא אשים את ירושלים אבן מעמסה לכל העמים. כל עומסיה שרוט ישרטר».** ישעיה הכריז: **«ביום ההוא יפקוד ה' בחרבו הקשה והגדולה והחזקה על לויתן נחש בריח ועל לויתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים».** התנין אשר בים יהרג סוף סוף וראשו ימחץ. **«מחץ ראש על ארץ רבה».** אין ספק שהרמו כאן לבריטניה כי בין כל הארצות אין אף אחת שנקראת „ארץ רבה“ וגדולה אלא בריטניה רבתי או בריטניה הגדולה (גרייט בריטין) ושלוש האותיות: **ר ב ה** הן שתי האותיות הראשונות והאות האחרונה של השם: **ב'ר'יטניה'.** ביום פקודה לא יועילו לה לאומה זו הציים הגדולים וברגע האחרון יפקירו אותה כל ידידיה וכל עוזריה, **«ובא עד קצו ואין עוזר לו».** על כל מה שעשתה לנו בבגידתה.

רוחו של משיח צדקנו מרחפת על מדינת ישראל הוא מכוון ומדריך בסתר את רוחם של קברניטי המדינה למרות שחלק מהם הם אנשים חומרניים

ואפיקורסים, דבר זה הכרחי הוא מחמת גודל התפקיד והמעמסה של הנהלת המלחמה וקבוץ גליות, שני תפקידים ענקיים הדורשים זהירות מרובה ושגיאה אחת גדולה בעניני הנהלת המלחמה עלולה להמיט אסון. משום כך, בטוח הדבר שרוחו של משיח צדקנו מרחף על כל הענינים בארץ אף שהוא עדיין אינו מגלה את עצמו בפומבי, ובעזרת ה' ילכו עניני ישראל מחיל אל חיל ומזלנו, לאחר שהתחיל כבר לעלות, לא יסוג יותר לאחור, כי מעתה יש לו רק עליה אחר עליה. אמנם קשים היו חבלי הלידה לפני הכרזת המדינה וכן גם הכאבים שאחר הלידה, אך הם יעברו מהרה. כפי שכבר הוכחתי בפרקים הקודמים נכנסנו מר"ח שבט שנת תש"ט לתוך תקופה חדשה. תקופה שאין בה גבול להפתעות ולעליות מהירות, צעדי הגאולה יהיו מעתה מהירים ונסים גלויים עלולים להופיע בכל יום, יש לכן לשנות גם את יחסנו אל הגאולה, ובד בבד עם התקדמותה עלינו להתקדם ולהתעלות במובן הרוחני, לקדש את חיינו ולעשות אותם יותר פשוטים וישרים למען היות ראויים לקבל את פני משיח צדקנו בלי בשת פנים. אמנם, ישנם בישראל חוגים שמאליים שונים המתביישים לשאת את שם המשיח על שפתותיהם. הם מוכנים לסגוד ולכרוע ברך לכל מיני משיחים זרים ותורותיהם הזרות אבל את משיח צדקנו הם לא יבקשו. הם מוכנים להתרפס ולהתחנף לפני כל גוי סוציאליסטי ואת מורינו ואת גדולינו הם מרחקים. אך אין דבר, גואל ישראל יעשה את דרכו. בין סבכי הקוצים והחזותים אשר סבבו את שושנת הגאולה יפלס לו נתיב, ובתורת החיים אשר יתן לנו יהרוס את כל האילים המודרניים והתיאוריות המתעות.

גדולים היו הימים שעברו עלינו בשנת תש"ח ותש"ט ותשט"ו במלחמת סיני, אך ימים עוד יותר גדולים וגורליים עומדים לפנינו. ימים כאלו שרבים אין להם מושג ברור מתפארתם וזיום. לימים האלו התגעגע החוזה היקר דניאל איש חמודות בבקשו את חשבון קץ הפלאות, ואנו, שעומדים כבר בתוך הקץ נלמד נא מדניאל ונקחהו לדוגמא ולמופת בהתאמת כל חיינו ומעשינו לתכנית המשיחית הגדולה אשר תגאל את האנושיות כלה בגשמיות וברוחניות וקרני זוהרה יפוצו ויצאו ממרום הר הקודש ירושלים קריה למלך רב.

קצת פסוקים מהתנ"ך המדברים על המלחמה האטומית הבאה

... רועה התרועעה הארץ, מוט התמוטטה הארץ, פור התפוררה הארץ,
נוע תנוע הארץ כשבור והתנודדה כמלונה וככד עליה פשעה, ונפלה ולא תוסף
קום (ישעיה).

הוי המון עמים רבים כהמות ימים יהמיון ושאון לאומים כשאון מים
כבירים ישאון (ישעיה כ"ד).

... ושח גבהות ארם ושפל רום אנשים ותשגב ה' לבדו ביום ההוא, וכאז במערות צורים ובמחילות עפר מפני פחד ה' ומהדר גאווה כי עברו תורות חלפו חוק על כן אלה אכלה ארץ ויאשמו יושבי בה ונשאר אנוש מזער (שם) את הבהלה הגדולה בערב פרוץ המלחמה האטומית הבאה מתאר הנביא ישעיה כך: נשברה קרית תהו סגור כל בית מבוא, ערבה כל שמחה, גלה משוש הארץ. כי כה יהיה בקרב הארץ בתוך העמים פחד ופחת ופח עליך יושבי הארץ והיה הנם מקול הפחד יפול אל הפחת והעולה מתוך הפחת ילכד בפח כי ארובות ממרום נפתחו וירעשו מוסדי ארץ (שם). הפסוק האחרון מתאר היטב את התקפות הטילים והאווירונים שירעישו את מוסדות הארץ.

... ביום ההוא יפקוד ה' בחרבו הקשה והגדולה והחזקה על לוינתן נחש בריח ועל לוינתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים (בריטניה?).
... קול תרדה שמענו פחד ואין שלום מדוע ראיתי כל גבר ידיו על חלציו ונהפכו כל פנים לירקון, הוי כי גדול היום מאין כמוהו ועת צרה היא ליעקב וממנה ירשע (ירמיה ל', ה').

ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נהו הידד כדורכים יענה אל כל יושבי הארץ, כי ריב לה' בגוים נשפט הוא לכל בשר הרשעים נתנם לפכה, כי הנה רעה יוצאת מגוי אל גוי וסער גדול יעור מירכתי ארץ והיו חללי ה' ביום ההוא מקצה הארץ ועד קצה הארץ לא יספרו ולא יקברו כדומן על פני הארמה יהיו ונרמו נאות השלום (האו"ם) מפני חרון אף ה' (ירמיהו כ"ה).

הנה יום ה' בא אכזרי ועברה וחרון אף לשום הארץ לשממה והטאיה ישמיד ממנה ופקדתי על תבל רעה. על כן שמים ארגזו ותרעש הארץ ממקומה בעברת ה' צבאות וכיום חרון אפו. מדגיש הנביא שכל העולם יסבול.

תאור גורא על התקפות פצצות האטום שיפלו על כל הגוים נותן ישעיהו בדברים ברורים:

... כי קצף לה' על כל הגוים, התרימם נתנם לפכה וחלליהם יושלכו ופגריהם יעלו באשם ונמסו הרים מרמם (ישעיה ל"ד ל"ב).

... והיה ככל הארץ פי שנים יברתו יגועו והשלישית יותר כה (זכריה ח'). הנביא ישעיהו מעודד את עם ישראל שלא יפול ברוחו בימים הקשים שיבאו על העולם במלחמה האטומית הבלתי גמנעת, כה דבריו:

... „לך עמי בוא בדרךך וסגור דלתך בערך חבי כמעט רגע עד יעבור זעם כי הנה ה' יוצא ממקומו לפקוד עון יושב הארץ עליו וגלתה הארץ את דמיה ולא תכסה עוד על הרוגיה (כו' כ').

„והיה כל הנותר בציון וכל הנשאר בירושלים קרוש יאמר לו, ועלו מרשעים בהר ציון וכו'.

נסיים בדברי ישעיה :

ויצא חומר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה
 ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה', ושפט בצדק דלים והוכיח במישור
 לענוי ארץ, והבה ארץ בשבט סיו וברוח שפתיו ימית רשע, והיה כיום ההוא
 שרש ישי אשר עומד לנס עמים אליו גוים ידרושו והיתה מנוחתו כבוד (ישעיה).
 בימים ההמה יהזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים בכנף איש יהודי
 לאמר : נלכה עמכם כי שמענו אלהים עמכם (זכריה ח' כ"ג).

„אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד
 מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים“.

תושלב"ע

חלק ד'

דעת התורה והמדע על בריאת העולם וגילו

מעת שמלאה הארץ דעה וחכמת מדעי הטבע עשתה חיל נתמלאה הארץ גם כפירה ומינות. הבודלי השקפות בין המסורת ובין המדע עושים שמות בנוער הלומד ואין איש קם לרפא את מזבח האמונה ההרוס. כמעט בכל שטחי המדע אפשר לתאם את השקפות התורה עם אלו של המדע אם רק נזדקק לספר הזוהר ותורת הקבלה. מתורת הנסתר נובע המעין שממנו אפשר לשאוב את התשובות לרוב השאלות והבעיות המנוגדות, כביכול, בין המסורת והמדע. בפרט, גדול הפער בין שני אלו בשטח הקוסמולוגיה — היא תורת בריאת העולמות אשר לפי המדע בן זמננו גילו של העולם נאמד באלפי מיליוני שנים ואילו לפי התאריך של הלוח העברי אנו מונים, לבריאה, פחות מששת אלפים שנה. הלא זה הבדל משווע ממש! למנהיגי התורה כנראה אין זה נוגע ללב. מכל צד שומע אני שאלות בענין זה, מילדים וממבוגרים המבקשים מענה, ואם אמנם אין מתפקידי הספר הזה לעסוק בפתרון בעיות כאלו — בכל זאת מכיון שכבר נאלצתי לנגוע בענין התאריך העברי המוטעה נאלץ אני לטפל גם בפתרון הבעיה הזו במאמר קצר. אני מקוה שבעה"י הצלחתי במשהו בתפקיד זה להוכיח שדעת המדע היא היא גם דעת התורה והקבלה שהעולם קיים זמן רב מאד.

דעת המדע על בריאת העולם והסבריו השטחיים

לפי המדע המודרני בראשית היה חלל העולם מלא אטומים. במשך זמן רב הצטברו האטומים בכוח המושך שבקרבתם והתקבצו לגושים כדוריים וערפיליים, בתחילה גאזיים אויריים, ואחר כך במרוצת הזמן התכווצו והצטופפו יותר ויותר עד שנעשו לכדורים לוחטים, כדורי אש נוזל המפיצים אור וחום. גם כדור השמש שלנו גתהווה ונוצר באופן זה, אחר כך החלו הכדורים לפעול איש על רעהו בכוחות המושך והדוחה שבקרבתם וסגלו לעצמם מסלולי דרך שינועו בהם הכל לפי פעולות הגומלין שביניהם. על ידי כוחות טבע שונים שפעלו על השמש ובהצטברות חום רב בתוכו התפוצץ השמש וחתיכות קטנות ממנו נזרקו לכל עבר והועפו למרחקים. חתיכות אלו הם הם כוכבי הלכת הנעים מסביב לשמש וביניהם כדור ארצנו.

במשך עידנים רבים התקרה כדור הארץ שהיה גם הוא כדור אש לוחט וקרם עליו עור קשה בדמות קליפת הכדור. בהתקררו לאט לאט ושלבים שלבים נוצרו בו שש שכבות גיאולוגיות שונות ובשכבות העליונות נוצרו תנאים

להתפתחות צמחים ויצורים חיים. נוצרו גם הפחם והגפנט במעמקי האדמה. נוצרו הרים ובקעות על ידי הזעזועים התמידיים של הקליפה הרכה והתהוו הימים והאוקיינוסים, אך בבטן האדמה עדיין לוחטת האש, אש בראשית. גורלו של הירח היה מר יותר כי הוא כבה לגמרי וכולו שממה לא צל חיים עליה ואפילו אור אין בה. כל ההתפתחות הזאת נמשכה אלפי מיליוני שנים, כוכבים ושמשות, ערפילים ושבילי חלב נוצרו ובערו, כבו והתפוררו וכך יהיה גורל כל צבא השמים, כל אחד בזמנו.

הסברי המדע מתאימים בדרך כלל לתורה אך הם שטחיים

זהו בקיצור הסבר המדע על בריאת העולם. אולם אנשי המדע תמימים מדי אם סבורים „שפתרו” את הבעיה. הם מתחילים את בריאת העולם מאמצע הדרך — מהאטומים שמלאו את חלל העולם אולם אינם מטריחים עצמם לחשוב ולהסביר מגין באו האטומים ואיך התהוו. גם אינם יודעים דבר על סיבות ההתפוצצות של כדור הענק הראשון שנתהווה בחלל העולם. איזה כוח הכריח אותו להתפוצץ ולפזר מסביבו חתיכות בדמות כוכבים ומזלות. אז הלא לא היו כדורים אחרים שיפעלו עליו לפוצצו. גם אין המדע יודע להסביר מה היו חוקי הטבע הקמאיים (הראשוניים) שפעלו במרחבי החלל הריק, האם רק כוח המושך בלבד הספיק להרכיב עולמות אין חקר? ומהו כוח המושך עצמו? ואותם האטומים שמלפני בראשית איזה מין אטומים היו, הן המדע יודע היום למנות למעלה ממאה מיני אטומים של היסודות השונים. ומגין צמח ההבדל בהרכבי האטומים לפני היות העולם? גוסף לכך הרי לפי הפיסיקה החדשה גם האטומים עצמם מרכיבים מגרעינים ואלקטרונים מסתובבים סביב להם והגרעין עצמו מרכב מכמה חלקים, מפרוטון, פוזיטרון וניטרון. פרוטון בעל חשמל חיובי וניטרון ללא כל מטען חשמלי לשווי המשקל והאלקטרון עם חשמל שלילי. איזה כוח גרם לכל ההרכב המסובך הזה? ואילו היה החומר מרכב רק מאטום מין אחד אז אפשר היה לאנשי המדע לקבל בלי פיקפוק את דעתו של אריסטו היוני כי החומר הוא קדמון כקדמות האלקים אבל מכיון שהחומר מרכב ממאות גורמים, הלא יש לשאול מגין כל השוני הזה? נכון שהמדע הוכיח כי חומר ואנרגיה הם היינו הך, דבר אחד שמתגשם בשתי צורות. אנרגיה נהפכת לחומר וחומר לאנרגיה. דבר זה מובן לנו עתה שיש במציאות גם חומר וגם אנרגיה אבל באותו זמן בראשית טרם היות החומר, כיצד נהפכה האנרגיה הראשונה לחתיכת החומר הראשון, לאטום הראשון? מי מאנשי המדע יכול להסביר זאת?

אנשי המדע גם כיום אין ביכלתם לומר דבר על מהות האנרגיה. כל הצורות של האנרגיה, החום, האור והחשמל הם רק הגלוי החיצוני שלה. הגילויים שנתפשים בחושינו. אבל היסוד עצמו האנרגיה הטהורה הממלא חלל העולם ונמצא בכל יש, אין יודעים מהו.

אין האדם יכול להימלט מהניח כאן שתי הנחות: (א) או שבאנרגיה הראשונה אשר מלאה את חלל העולם היתה צפונה בו חוכמה מכוונת שהדריכה אותה ליהפך לאלקטרון הראשון לאחר כמה סבובים והשתלשלויות וכפי שחכמי הקבלה הסכימו על זאת ואמרו שהמלה „חכמה“ מרכבת משתי מלים: **כח-מה**, דהיינו, כח נעלם שהיא האנרגיה אשר הרכיבה אלקטרונים ואטומים ומזונים לחומר גשמי במקביל לשורשם הרוחני בעולמות הרוחניים העליונים. (ב) או שבאנרגיה עצמה צפון כח יותר קדום ועליון המהפך אותה ליסודות חמריים. ועל זה נתן ספר תהילים תשובה ברורה: „קול ה' בכח“ (תהילים כט, ד). דהיינו קול ה' מסתופף בעמקי האנרגיה הנקראת כח ותנועה.

אם כך ואם כך אין מנוס מהניח שהאנרגיה הטהורה היא יסוד רוחני המתגשם לאחר גלגולים שונים. כאן עלי להדגיש שהמדע עצמו עדיין לא הגיע למסקנה מהו החלקיק החמרי הקטן ביותר. לפנים חשבו שזוהי המולקולה, אחר כך החליטו שזוהו האטום, לאחר מכן גמרו שזוהו האלקטרון. עתה בשנים האחרונות מצאו חלקיק עוד יותר קטן מהאלקטרון הלא הוא המיוון שלפי חוקרים הוא זעיר כל כך שיכול לחדור ולעבור דרך לוח עופרת שעוביו מכדור הארץ עד לשמש מבלי לנגוע אפילו באטום אחד. וזה עתה גלו חלקיק עוד יותר קטן בשם „אומגה מינוס“. ומי יודע אם זהו הגבול האחרון לקוטן. ולפי דעת חז"ל, מתכמי הקבלה, אפשר לחלק החומר לחלקים עוד יותר קטנים עד אין סוף, מדוע? מפני שהמציאות הזאת שאנו קוראים לה „חומר“ איננו חומר אלא היא חכמה אלהית שאחרי צמצומים רבים מאד והשתלשלויות „מתראה“ לפנינו כחומר. ובכל אטום ואלקטרון צפונה בו חכמה אלהית המכוונת אותו לתפקידו וליעודו ולמקומו הנכון בעולם. והוא האטום אינו אלא מקום מפגש של כוחות חיוביים ושליליים (פוזיטיבים ונגטיבים) של הטבע שבמלחמתם והתנגשותם התמידית זה בזה נולדים כל השינויים בעולם. הכוח המושך הוא הכח החיובי, והדוחה הוא כח שלילי ולפי חכמי הסוד הם גלוי של שתי הספירות הרוחניות העליונות חסד וגבורה. חסד הוא האהבה, הכוח המושך, ועליו כתוב: „עולם חסד יבנה“ שעל ידי כוח המשיכה מתאחדים היסודות החמריים ונבנה העולם, וספירת הגבורה היא הכוח המגביל והמצמצם את הכל כדי שכוח המשיכה והאהבה לא יתפשט יותר מהנחוץ. ובין שתי הספירות העליונות ישנה ספירת התפארת שהיא משלימה ומתווכת בין שתי הקצוות ההפוכות. ולפי זה יהיה האטום החמרי מרכב בסדר זה:

1. הפרוטון, החלק העיקרי — בגרעין האטום שהוא חשמל חיובי שופע מכוח הספירה האלקית חסד (גדולה).
2. האלקטרון המסתובב מסביב לגרעין — חשמל שלילי המגביל את האטום מסביב ונותן לו מדה וכוחו שופע מספירת הגבורה, שבגבורתו מצמצמו במקום.

3. הניטרון, חלק מגרעין האטום שהוא נייטראלי, לא חיובי ולא שלילי ושופע כוחו מספירת התפארת האמצעית, וזהו לפי הפסוק המפורסם: "לך ה' הגדולה (חסד) והגבורה והתפארת".

האנרגיה (או המרץ) היא הכוח היסודי והראשון של העולם הפושט צורה ולובש צורה. וכל מה שקיים במציאות וכל מה שמתהווה במציאות הזאת, ההווה והחידלון, החיים והמוות, הקיום וההפסד והכליון מתהווה בו ורק בו. זאת אומרת: הוא הוא הדבר שהפילוסופים חפשוהו בכל הדורות וקראו לו, "הדבר כשהוא לעצמו", אינו יכול להיות אלא כוח רוחני שבו כלולים כל האפשרויות שהיו מעולם ועד עולם. והוא פועל לפי חכמה מכוונת השופעת מהספירות הרוחניות העליונות וכל ההרכבים החמריים וכל מיני האטומים היסודיים של החומרים וכל מיני התשמלים והמגנטים, אינם אלא גילויים שונים של כוח אחד זה בהתאם להרכב הכוחות והאורות העליונים הרוחניים הזורמים בלי הפסק מהספירות הנ"ל. ומאגר זה של האנרגיה הרוחנית נקרא בספרי הקבלה בשם "מטטרון שר העולם".

הוכחות על קדמות הזמן של הבריאה

ההוכחות שהעולם קיים ונברא מלפני זמן רב מאד הן חזקות ואין להכחישן. אמנם, אי-אפשר לקבל את כל דברי המדע בענין זה כהלכה למשה מסיני, אך בקווים כלליים תואמים דברי המדע לדעת התורה והקבלה. תמימות היא להאמין שהעולם נברא לפני חמשת אלפים ושבע מאות שנה שהוא רק תאריך בריאת האדם. לא רק ההמון אלא גם חכמים ולומדי תורה, מושגיהם בענין זה מגושמים עד כדי להחריד.

בדיקות מודרניות העלו שהפחם והנפט אשר נוצרו מיערות קדומים ומגופות יצורים קמאיים נהפכו למה שהם במשך מיליוני שנים. גם תורת הרדיואקטיביות החדשה יש לה יסודות חזקים בתיאוריה זו.

ההוכחה הבולטת ביותר ניתנת לנו על ידי האסטרונומיה החדשה שהצליחה בעזרת מכשירים חדישים וחישובים מתימאטיים נפלאים למדוד את מרחקי השמים, המזלות והכוכבים במסילותיהם. לפי המדע החדש מהירות קרני האור בשנייה אחת — שלוש מאות אלף קילומטרים. ולפי התחזיות בטלסקופים הגדולים שבארצות הברית צולמו בהם עולמות רחוקים וקטעי שמים במרחקים של אלף מיליון שנות אור. בשנים האחרונות בנו האמריקאים טלסקופ ענקי וחדש ביותר שהעדשה שלו היא בעלת קוטר של חמישה מטרים וחלקה להפליא. בעזרתו הצליחו לגלות עולמות עוד יותר רחוקים שגלי האור משם נוסעים ומגיעים אלינו במשך שלושת אלפים מיליון שנה ואין ספק שלפחות עוד אלף מיליון שנים היו נחוצים עד שהתהוו ונוצרו אותם העולמות, שבודאי רבים מהם

כבר כבו ודעכו ובטלו מן העולם עד שאורם הגיע אלינו, ואנו רואים אותם רק במצבם אז. אם כן, הרי הוכחה ברורה על קיום העולם זמן כה רב, ואפילו שביל החלב שלנו — הוא הפס הלבן שאנו רואים ברקיע השמים מידי לילה הזורע כוכבים למיליארדים — גם הוא רחוק מאתנו מרחק של עשרת אלפים שנות אור (ביממה אחת עובר האור קרוב לעשרים ושישה מיליארד קילומטרים). ולדעת גדולי האסטרונומים ישנם עולמות וערפילים עוד יותר רחוקים, אלפי שבילי חלב זה מעל זה ששום טלסקופ אינו מסוגל עדיין לגלות את מרחקיהם העצומים. ואם כך, כיצד נוכל לכווץ ולקמט את הזמן העצום לתוך גבול של ששת אלפים שנה שאנו מונים לבריאת אדם הראשון?

שאלות קשות על פסוקי בראשית ופתרונו

דעת התורה והמדע אינן מנוגדות

לפני שאצטט כאן ואוכיח מפסוקי התורה, הקבלה, המדרש והתלמוד כי העולם נברא וקיים מלפני זמן רב מאד אציג כאן לפני הקורא כמה שאלות קשות המתעוררות למקרא פסוקי בראשית, ובהמשך הדברים ימצאו פתרונו.

1. ביום ראשון של מעשי בראשית נברא האור תחילה וצריך היה להיות כתוב: „ויהי בוקר ויהי ערב” כי האור קדם לערב ומדוע כתוב „ויהי ערב” ואח”כ „ויהי בוקר”?
2. ערב ובוקר נגרמים על ידי סיבוב הארץ מסביב לשמש ומכיוון שהשמש נתלה ביום רביעי, איך נתהוו ערב ובוקר, ואם כוונת הכתוב שהאור והחושך שימשו זה אחר זה צריך היה להיות כתוב: „ויהי הלילה ויהי היום”, אבל לא ערב ובוקר. והאור בשני הימים הראשונים למי היה נחוץ. הן לא היו אז עדיין צמחים ויצורים חיים.
3. ביום הראשון מדוע כתוב „יום אחד” ולא כתוב „יום ראשון” כמו בימים שלאחריו: יום שני, יום שלישי וכו’?
4. בפסוק השני שבבראשית: „ורוח אלקים מרחפת על פני המים” מנין יכול היה להתהוות הרוח (האוויר) מכיון שהשמש לא היה אז עדיין ונתלה רק ביום רביעי והרוח היא תוצאה של זרימת אוויר חם וקר חליפות שנגרם על ידי חום השמש? ומדוע זכה להיקרא רוח אלקים דוקא ומה היה תפקידו שריתף על פני המים?
5. בכל פסוק מדגישה התורה שאלקים קרא לכל בריאה בשם: „ויקרא אלקים לאור יום ולחושך קרא לילה ולרקיע קרא שמים”. לשם מה הקריאה הזו. האם ללמד אותנו שפה באה התורה?
6. ביום השלישי צמחו העשבים והעצים. כיצד יתכן הדבר לפני היות השמש. בלי אור וחום של שמש אין צמחים והשמש נתלה ברקיע רק ביום הרביעי.

7. לפי הפסוק השני בבראשית היו המים קיימים כבר מלפני יום הראשון של הבריאה, „ורוח אלהים מרחפת על פני המים“. כיצד התהוו המים בלי פעולות טמפרטורה של חום וקור הנגרמים על ידי קרני השמש והן השמש נתלה רק ביום הרביעי ?
8. „בראשית ברא אלקים את השמים והארץ“. הרי השמים כאן בודאי כוללים גם את השמש והירח והכוכבים אם הפסוק משווה אותם עם הארץ : „ואת הארץ“, אם כן, היכן היו אז השמש והירח עד יום רביעי, בודאי שאין כוונת הכתוב במלה „שמים“ על החלל הריק מאחר שהמלה שמים עצמה מרכבת משתי המלים „אש-מים“ או „שא-מים“ (נושא-מים), ז"א, שאין כונתו על מרחב ריק.
9. „והארץ היתה תוהו ובוהו ותושך“ הרי כוונת הכתוב כאן שהיתה לפני בריאת האור ביום ראשון ולפני שהבורא הכניס בה סדר מיום א' והלאה, אז מה מציינת כאן המלה היתה, מתי היתה ? האם דקה אחת לפני בריאת האור ביממה של עשרים וארבע שעות ?
10. מאחר שהשמש והירח פעלו רק ביום הרביעי אז מה היה האור שנברא ביום ראשון, האם היה זה אור מיוחד במינו שלא תלוי בגרם שמימי, באיזה גוף מאיר ? ומה טיבו ? האם אור זה הוא הכוח החשמלי המצוי בכל הטבע ?
11. הפסוק בבראשית משווה את הירח ואת השמש כמקורי האור : „את שני המאורות הגדולים“ כיצד זה מתבאר כשאנו יודעים היום שהירח הוא קטן מאד לעומת השמש ? (חלק אחד מחמשה מיליונים בשמש) והוא גם גוף כבוי ושומם לגמרי ואורו המגיע אלינו הוא אור השמש עצמו המוחזר אלינו ממנו, האם על זאת יאמר הפסוק : „את שני המאורות הגדולים“ ? הלא דברי התורה מדוייקים בכל מלה והירח אינו לא גדול ולא מאור. ונוסף לכך, מדוע עשה הפסוק את הכוכבים טפל לשמש וירח. הלא ידוע לנו היום שאפילו השמש שלנו עצמו הגדול פי מיליון וחצי מהארץ הוא כדור קטן מאד לעומת הכוכב הקטן ביותר בשביל החלב, ואחד הכוכבים במזל כסיל (אוריון), „בית אגוזה“ גדול פי עשרים וחמישה מיליון מהשמש, וכדור ארצנו הוא כגרגיר חול לעומת הכוכבים האדירים שבשמים, והתורה כמעט אינה אומרת מאומה על אודות הכוכבים. למה זאת ?
12. כל עשרת הכוכבים של מערכת השמש הם כוכבים כבויים וקרים. הייתכן שהם כבו והתקררו במשך זמן קצר של חמשת אלפים שנה ?

הבנה פשוטה והגיונית בפסוקי בראשית

מרב פרשנות ופרושים הוונחה הבנת הפסוקים בצורתם הפשוטה וההגיונית. הטעות הגדולה ביותר געוצה בזאת שמרבית הפרשנים מקשרים את שני

הפסוקים הראשונים של התורה עם ששת ימי המעשה שהחלו עם בריאת האור ביום ראשון.

הפסוק הראשון של התורה: „בראשית ברא א' את השמים ואת הארץ" מכריז ממש בקולי קולות על מרחקי הזמן של הבריאה. „בראשית ברא...". אמנם הראשית הזאת לא נתפרשה מתי חלה, אבל היא מדגישה: בראשית... מלפני זמן רחוק מאד, לפני אלפי מיליוני שנים. הפסוק הראשון הינו הקדמה כללית שבתקופה קדומה מאד התהוו השמים והארץ בצורתם הראשונית-ההיולית, היסודית ורק אח"כ במרחקי הזמן קיבלו את צורתם הקבועה כפי שהם מתגלים לעינינו. „והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח ד' מרחפת על פני המים“.

בתחילה נברא, לפי חז"ל, המקום — החלל הריק שבו נתהוו העולמות כולם. וזה נעשה על ידי זה שהבורא צמצם את אור שכינתו שהיה ממלא כל המציאות וכל האפשרויות. הוא סילק את אור שכינתו לצדדים (לא סלוק גמור, ראה להלן פרק מיוחד על זאת) ובמרכזו הסלוק או הצמצום הזה נתהווה חלל ומקום לבריאת כל העולמות הרוחניים והגשמיים. באותו החלק שבו נתגלו אח"כ העולמות הגשמיים והרוחניים הופיעו אורות. ניצוצות אור אלהי לאין סוף ניצוצות אלו נשתלשלו מעולם רוחני גבוה לעולם רוחני גמוך יותר עד שהופיעו אח"כ בצורת אטומים או אלקטרונים או חלקי חמר דקים ביותר המרכיבים את העולם הגשמי. לאחר שהאטומים נתחברו והצטופפו לגושים גאזיים וערפיליים נוצרו כדורים ושמשות וירחים ומזלות.

היצירה נתהוותה על ידי כוח מרכזי אחד, הוא כוח ספירת החסד (או הגדולה), הוא כח האהבה המרתקת, שבעולם המדע קוראים לו כוח המושך שבאטומים וכפי שהזכרתי כבר הפסוק: „עולם חסד יבנה" (תהילים).

שני הפסוקים הראשונים של בראשית אין להם קשר ישיר עם הפסוקים הבאים אחריהם, עם ששת ימי המעשה, עם בריאת האור ביום א'. שני הפסוקים הראשונים מציינים את מצב העולם בכלל וכדור הארץ בפרט כפי שהם היו בתחילת ברייתם, דהיינו, לפני בריאת האור ביום ראשון, ולפני שהבורא הכניס סדר קבוע בחוקי הטבע כפי שהם מתגלים לעינינו היום. אותה תקופה קדומה של שני הפסוקים הראשונים אין ספק שארכה אלפי מיליוני שנים.

אמנם, התורה ניתנה להבנתם של בני האדם הפשוטים ביותר ואפילו להשגתם של חינוקות בבית רבם, וכולם יכולים להבין בקיצור ובצימצום את מעשי הבריאה. אולם, בפסוקים אלו צפונות וטמונות הידיעות על מאורעות בראשית ותקופות קדומות לפני שנקבעו חוקות שמים וארץ כפי שהם היום. רק חכמי התלמוד והקבלה ידעו ודברו עליהם בהסתר ובצנעה, ולעיתים, גם בלשון אגדית כדי לא להבהיל את התמימים באמונתם. חז"ל קראו לחכמה זאת

„מעשי בראשית“ ולדברים המקבילים להם בעולמות הרוחניים קראו בשם „מעשי מרכבה“.

הם קבעו שהעולם כולו נברא על ידי השתלשלויות רבות, על ידי סבה ומסובב. כל דבר גשמי וכל מאורע בעולם הגשמי יש לו סיבה עליונה, סיבה רוחנית ושורש רוחני הנותנת לו מציאות וגילוי בעולם החושים והמעשה, ולכן, כשם שהשתלשלויות העולמות הרוחניים וגלויים מהסיבה הראשונה — הבורא ב"ה — היו על ידי צמצומים ושלבים רבים מאד מגילוי לגילוי יותר מוחש, כן דבר זה מחייב שגם התהוות העולמות הגשמיים — השמים והארץ וכל צבאם — נמשכה זמן רב שלב אחר שלב, התפתחות אחר התפתחות, כי בלי זה לא היו יכולים להתגלות בעולם החושים והמעשה.

הנה כך דברי הזוהר בדף ל"ח ע"א: „ועביד עלמא תתאה כגונא דעלמא עלאה“, דהיינו: כשם שהעולמות הרוחניים העליונים נתהוו על ידי השתלשלויות רבות כן גם העולמות הגשמיים. ולא קפצו לתוך ההוויה ברגע אחד. אל יחשוב האיש התמים והמאמין שהכל נעשה כהרף עין. וכשציוה הקדוש ברוך הוא: „יהי אור!“ מיד קפץ האור והתייצב לפני בוראו. או מה שכתוב: „ויהי ערב ויהי בוקר“ אל יחשוב התמים שאותם ערב ובוקר היו של עשרים וארבע שעות, היממה שלנו. לא! הקב"ה לא ברא עולמו לפי מחוגי השעון שעל ידנו. יש לקבוע פעם ולתמיד במושגינו, כי ששת ימי המעשה הראשונים היו שש תקופות קמאיות בהתפתחות השמים והארץ וחוקותיהם, וכל תקופה נמשכה ללא ספק הרבה מיליוני שנים.

הוכחות מהתנ"ך לדברי המדע על גיל הבריאה

„כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור“, אומר ספר התהילים, ואנו יכולים להוסיף על זה ולומר „כי מיליארד שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור“ (אף שהקב"ה הוא למעלה מהזמן ואין שייך לייחס לו מושג של זמן כי גם הזמן הוא נברא).

פסוקים רבים בתנ"ך רומזים על מרחקי הזמן של הבריאה. ספר איוב מדגיש זאת: „איפה היית ביסדי ארץ בצקת עפר למוצק ורגביה ידובקון“. סגנון כזה מראה שקודם היה כדור הארץ עפר ואבק ובמשך זמן רב התלכדו החלקים הקטנים ונוצרה הקליפה הקשה „ורגביה ידובקון“ — יציקה כזאת לא נעשתה ביום אחד. ספר תהילים גם הוא מביע דעה זאת: „בטרם הרים יולדו ותחולל ארץ ותבל כי מעולם ועד עולם אתה אל“.

הפסוקים המרשימים אותנו ביותר הם פסוקי בראשית ב', ה': „וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר ה' אלקים על הארץ; ואדם אין לעבוד את האדמה; ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה“.

פסוקים אלו הם עדות חותכת שהתורה מדברת על תקופות ארוכות בחיי כדור הארץ והתפתחות הקליפות והשכבות השונות שבה. הפסוקים מנמקים מפורש שהצמחים לא יכלו להתגלות מחוסר גשם, „כי לא המטיר ה'... ואדם אין לעבוד האדמה...” אם היה מדובר כאן על ימים רגילים של עשרים וארבע שעות, היממה שלנו, לשם מה היה על התורה לנמק שהצמחים לא יכלו לצמוח לאחר יום השלישי בו נבראו: „ויאמר ה' תדשא הארץ דשא”. בסך הכל עברו רק ארבעים ושמונה שעות מציווי „תדשא” עד שנברא אדם הראשון בבוקר יום שישי, שהרי מדגישה התורה: „ואדם אין לעבוד את האדמה, ואד יעלה מן הארץ להשקות”. הרי כל הסגנון הזה מתאים רק לתקופות ממושכות בתולדות התהוות קליפת הארץ והכוונה כאן על שכבות גיאולוגיות יותר קדומות של הארץ מתחת לקליפה של היום שעליה אנו חיים. התורה מסבירה לנו שבאותן שכבות קדומות לא יכלו הצמחים עדיין להופיע מכיון שהיו רק סלעים וטרשים ללא עפר מספיק ומלאים חמרים רדיואקטיביים התורסים כל תא חי של בעלי חיים וצמחים, ורק לאחר שהשכבה הקדומה נתכסתה בעפר מספיק כדברי איוב: „בצקת עפר למוצק ורגביה ידובקון” רק אז הגיע הזמן להתפתחות כוח הצמיחה, וגם אז היתה חלשה. הזרעים המיקרוסקופיים שבאדמה החלו לפתח כוח צמיחה על ידי האדים שעלו מן הארץ והרטיבו את פני הקרקע וליחלחה אך לא נבטו עדיין. וכך גם דעת חז"ל בתלמוד, שביום השלישי רק צצו העשבים והוציאו ראשם אך לא גדלו יותר, מחוסר מים וקרני שמש. והתקופה הזאת נמשכה זמן רב עד שהתהוותה טמפרטורה נורמלית על קליפת הארץ בתקופה הרביעית, בה התחזקו קרני השמש והביאו למטרות עזו, בתקופות החמישית והשישית שבהם נבראו בעלי החיים והאדם נזר הבריאה. ועד אז — „ואד יעלה מן הארץ...” סגנון כזה לא ייתכן להשתמש בו על משך של שתי יממות של עשרים וארבע שעות. הוא מציין תקופה ארוכה.

השמש והירח לא נבראו ביום רביעי, רק ניתלו

„בראשית ברא... את השמים ואת הארץ”. הנה הפסוק מזכיר את השמים ואת הארץ כנשימה אחת, ללמדנו, שכל צבא השמים וביניהם השמש והירח וכדור האדמה עצמו היו בתחילה כולם כדורים גאזיים קלושים, בלתי צפופים. אחר כך התכווצו יותר ונהפכו לכדורי אש לוחטים, מהצטברות החום הרב בכוכבים ובגושים הגדולים הותוו חלקים חלקים שונים לתוך מרחבי הרקיע ונוצרו ירחים שונים. גם השמש שלנו נבראה יחד עם כל צבא השמים אך לא היתה צפופה ומהודקת מספיק. תהליך התעצמותה לכדור אש ענקי נמשך זמן רב עד היום הרביעי, דהיינו, התקופה הרביעית, שאז הגיעה לשיא חומה ואורה. במילים אחרות: השמש לא נבראה ביום הרביעי. היא נבראה עוד קודם לכן

ורק היתה חֶלְשָׁה. ביום הרביעי רק השיג עצמתו הרבה שהיתה אז גדולה הרבה יותר מאשר היום, כמוכח מדברי הנביאים: „והיה אור הלבנה כאור החמה... ואור החמה יהיה כאור שבעת הימים“. כך גם דעת רש"י, האומר „השמש ביום ראשון הוא נברא יחד עם כל צבא השמים וביום הרביעי הוא נתלה“. אלא, שרש"י ז"ל אינו מפרש לנו היכן היתה נמצאת השמש בשלושת הימים הראשונים. ולפי האמור היא היתה אז במצב גאזי חלש וקלוש ועדיין לא היתה בבחינת שמש ממש ואותן שלושת הימים הם שלוש תקופות ארוכות — זמן של מיליוני שנים ואולי גם מיליארדים.

כדור הארץ היה כדור אש והתקרר

„והארץ היתה תהו ובוהו וחשך על פני תהום ורוח ה' מרחפת על פני המים“. הפסוק השני של התורה מתאר לנו את מצב כדור הארץ בשלבה השני. לאחר התקררותה, היא היתה קטנה במדתה ומשום כך הספיקה להתקרר במהרה, ודעת המדע המודרני אינו מנוגד בהחלט לדעת התורה, להיפך, המדע רק מאשר את התורה על קדמות הזמן של כדור הארץ, והארץ היתה, היכן היתה? היתה מלפני זמן רב מאד.

דעת הזוהר שהארץ קיימת יותר מששת אלפים שנה

ספר הזוהר המיוחס לר' שמעון בן יוחאי (לפחות רובו) שהוא מקור תורת הסוד והקבלה, מדגיש בפרוש שהארץ היתה קיימת מלפני זמן רב מאד. הנה כך דברי הזוהר בדף טז: „והארץ היתה, דייקא „היתה“ — מקדמת דנא, שלגא גו מיא“. ופירושו בעברית: „והארץ היתה, יש לדייק וללמוד מכאן שהיתה כבר קיימת זמן רב מלפני כן, שלג בתוך מים“.

אלו הם דברים ברורים של הזוהר על קיומו של כדור הארץ עוד מלפני היום הראשון של ימי הבריאה שבו נברא האור והקב"ה הכניס סדר באנרכיה ובתהו ובוהו של כדור הארץ.

גם דעת חכמי התלמוד מתאימה לדעת אנשי המדע

הנה מה שאמרו חז"ל במדרש בראשית רבה וכן במסכת סנהדרין דף צ"ו: „ויהי ערב ויהי בקר“. „יום ראשון“ לא נאמר אלא „יום אחד“. אמר ר' אבהו: מלמד שהיה סדר זמנים קודם לכן, מלמד שהיה הקדוש ברוך הוא בונה עולמות ומחריבן, בונה עולמות ומחריבן...“

הנה כאן דברים ברורים שחז"ל ידעו על חורבן עולמות קדומים, שמשות,

כוכבים ומזלות שכבו, דעכו והתפוררו, ושמשות וכוכבים אחרים נוצרו במקומם, ומשום כך לא אמר הכתוב „יום ראשון“ (אלא יום אחד) כי אותו יום שבו נברא האור לא היה יום ראשון בחיי הבריאה. קדמו לעולם שלנו עולמות אחרים בשלבי ההתפתחות והאיבולוציה.

כך גם דעת מקובלים אחרים

שני ספרים ידועים בתורת הקבלה, ספר התמונה וספר הבהיר מזכירים בפרוש שהעולם שלנו היום הוא הסדרה השניה בסדר היצירה של העולמות אשר צריכות להגיע לסך כולל של שבע סדרות כנגד שבעת ימי בראשית. ז"א שכבר קדם לעולם שלנו עולם אחר שחרב כבר ובטל מן העולם, וכל זאת לפני תקופת בראשית של עולמנו. האם כל זה נעשה במשך זמן קצר של ששת אלפים שנה? האם יכל להיות שמזלות נוצרו, כדורי שמש ענקיים במרחבי השמים בערו ודעכו במשך תקופה קצרה כזאת? זה היה יכול להתהוות רק במשך אלפי מיליוני שנים.

דעת רבנו בחיי על זמן קיום העולם

אמנם ישנם מקובלים שנותנים לתקופה אחת כזאת רק שבעת אלפים שנה, באופן שיגיעו לארבעים ותשעה אלף שנים לשבעת ימי המעשה ולסוף תקופה זו יחזור העולם לשורשו.

הנה כה דברי המקובל העממי הדגול, רבנו בחיי על הפסוק: „ושבתה הארץ שבת לה“ (בפרשת בהר סיני, במדבר).

„...דוזה ירמוז על סוד נפלא שיהיה העולם נבנה ונחרב שבע פעמים כנגד שבע שמיטות שביובל שהם יחד ארבעים ותשעה אלף שנים, ובכל שמיטה ושמיטה הנ"ל יהיה העולם נברא בהשלמה יתרה מבתחילה עד שלבסוף יחזרו כל ניצוצי הקדושה שהושפעו מהקב"ה בתחילת בריאת העולמות לתוך הגשמים כדי שישלימו את עצמן“, עכ"ד.

וחכמי קבלה אחרים רמזו בספרים שונים שזהו הסוד האמיתי של ספירת העומר שאנו סופרים ארבעים ותשעה ימים בין פסח לשבועות.

ספר הזוהר במקום אחר רומז כי כל יום של פסוקי מעשי בראשית אורכו אלף שנים. הנה כך דבריו בתיקוני זוהר. תיקונא תלתין ושיתא: „בראשית, דאיהו שבת בראשית, דהא שבע שבתות אינון ולכל חד אית ליה שית ימי המעשה וכל יומא הוא אלף שנין דכתיב: 'כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבורי'“. מכל האמור לעיל אנו מסיקים שאין לקבל כפשוטו את הסך חמשת אלפים ושבע מאות ועשרים שנה שאנו מונים לבריאת העולם (אלא רק לבריאת אדם הראשון).

כך גם דעתו של הרמב"ם

שהיום הכתוב בפסוקי בראשית איננו יום שלנו וגם האור שנברא ביום א' איננו אור שלנו. והוא קובע כלל שבכל מקום שכתוב במעשי בראשית: „ויקרא אלקים” בא ללמדנו שהוא אינו אותו הדבר שבימינו, כך דברי הרמב"ם בספרו המורה: „...סוד גדול שכל מה שתמצא שיאמר ויקרא אלקים לזה ככה הוא כדי להבדילו מן הענין האחר ששיתף ביניהם זה השם”. (הוקשה להרמב"ם כלום ללמדנו שפה באה התורה?) „הארץ” שנאמר בתורה (ויקרא ה' ליבשה ארץ) לראשונה היא בלתי הארץ (אינה קליפת כדור הארץ שאנו עומדים עליה) וכן החושך הוא בלתי החושך (אינו חושך שלנו כי החושך הראשון היה עולמי כללי והחושך שלנו כל כדור יש לו חושך שלו). והרקיע בלתי השמים” (שהשמים שלנו היום לא נראים כאותם השמים הקדמונים).

אם כן, גם האור הראשון שנברא ביום הראשון אינו אור שלנו. „היום” של מעשי בראשית אינו יום שלנו כי גם עליו נאמר: „ויקרא ה' לאור יום” (כ"א יודע שהאור הוא יום ומה בא הפסוק ללמדנו).

כך גם דעת חז"ל חכמי התלמוד שהאור שלנו אינו אותו האור הראשון. אנו מוצאים במדרש רבה: „ויקרא ה' לאור יום. האם אור לא יום הוא? אלא שהיא נגנזה ומתוקנת לצדיקים לעתיד לבא”. גם רש"י מביא בפירושו לפסוקי בראשית מאמר דומה לזה מתז"ל: „אור שברא הקדוש ברוך הוא ביום ראשון צפה הקב"ה מעשיהם של רשעים שאינם ראויים לו, עמד וגנזו לצדיקים לעת"ל, שנאמר: „והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתיים”. וכן אמרו חז"ל: „אור שברא הקב"ה ביום א' אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו”.

כאן יש למצות הרעיון המדעי הצפון במאמר חז"ל זה שהאור הקדמון אינו אור של ימינו. האור מקורו בגרמי השמים השולחים את קרניהם למרחקים. קרניים אלו מגיעות אלינו גלים גלים עם רוחים קצרים ביניהם. כל אחד בימינו שומע יום יום על אורך גלי האור, הרדיו, הקול והחשמל. גלים אלו מעוררים תגובה אנרגית. האנרגיה הנעלמה הממלאה את חלל העולם מוקרנת אל תחושתנו בצורת חום ואור על ידי הגלים השונים האלו. אנשי המדע בימינו יודעים את החוקים שלפיהם הגלים האלו פועלים על האנרגיה, אבל עדיין שום איש מדע אינו יכול להסביר כיצד הם נהפכים להרגשת חום, קור, אור וכדומה. כאן יש להדגיש דבר שאפילו מורי הכיתות הגבוהות בבתי הספר אינם מבחינים בו, והוא — שלא גלי האור או קרני השמש עצמם מחממים אותנו אלא האנרגיה הנעלמה הממלאה את חלל היקום היא שנהפכת אצל בעלי החיים לתחושת החום והאור על ידי גרוי ופעולת קרני השמש, והקרנים הפיסיות השונות (כגון קרני רנטגן אלפא וביטא וכו'). קרני השמש רק מפעילות את האנרגיה וגורמות לה להיהפך לחום ואור בתחושתנו, ושום איש מדע אין לו מושג מה היא

האנרגיה הנעלמה הנהפכת לחומר ותחושה. האנרגיה היא היא רוח אלקים המרחפת על פני המים, על פני היקום כולו.

האור הראשון היה כנראה חזק יותר פי שבע מהאור שלנו. ואם אמנם האור איננו דבר שאפשר ל„גנוז“ אותו אך כוונת חז"ל היא שלעתיד, באלף השביעי או השמיני יבואו שינויים בשמש ושינויים אלו יביאו שינויים גדולים גם בחוקי הטבע שעל כדור הארץ היום, ועל היום ההוא באלף השביעי אנו מזכירים בברכותינו: „יום שכולו שבת ומנוחה“.

אז מה היה האור הראשון ש„נגנז“?

אי אפשר לומר שאותו אור הוא החשמל, האלקטרון. כי החשמל והאלקטרון כפי שמוכן לנו היום נברא עוד לפני יום א' של מעשי בראשית. התורה מעידה שלפני בריאת האור היתה הארץ תהו ובוהו וחושך ורוח ומים. אם כן האלקטרון כבר היה קיים אז. כל תלמיד היום יודע שרוח (אור) ומים מרכיבים בעיקר מאטומים של חמצן ומימן ובכל אטום ישנו גרעין חשמלי חיובי הנקרא במדע בשם „פרוטון“ ומסביב לפרוטון מסתובב האלקטרון הזעיר. יוצא שלא בא בחשבון לבאר ולהסביר את האור הראשון כחשמל ואלקטרון.

ייתכן שזה היה אור מיוחד אור מהיר יותר מהאור שבימינו. האור שלנו מהירותו שלוש מאות אלף קילומטר לשניה, ואותו אור קדמון היה יותר מהיר. נניח: ארבע מאות אלף קילומטר לשניה ובאור כזה אפשר היה לראות „מסוף העולם ועד סופו“.

לפי „תורת היחסיות“ של המלומד הגדול מבני עמנו המנוח פרופסור א. איינשטיין (מגלה האנרגיה האטומית), הוכח בחשבונות מתימטיים והסברים מעניינים כי אם היה האור יותר מהיר מאשר הוא עתה, היתה התוצאה שאדם היה רואה תוצאת דבר לפני סיבתו. זאת אומרת, היה רואה את המסובב לפני הסיבה שלו, כלומר היה רואה את העתיד. דברים מוזרים אמנם, אבל מוסברים באופן מדעי לבעלי מקצוע בתחום זה. דבר זה קשה להסבירו כאן, אולם מספיק להעיר כי דברי חז"ל בענין זה אינם דברי אגדה סתם ומה שהחכם איינשטיין הוכיח לאחר מאמצים מדעיים הביעו חז"ל במשפטים קצרים: „אור שברא הקב"ה ביום הראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו“.

וכן גם באופן הפוך יהיו הדברים אחרת. אילו היתה מהירות האור קטנה ממהירות היום — למשל מאתים אלף קילומטר בשניה במקום שלוש מאות אלף ק"מ היום — היו או חיינו שונים לגמרי; אז היינו רואים את האתמול ואת השלשום במקום המחר והמחרתיים היום. דהיינו: אז היינו מתקדמים לכיוון הפוך, מההווה לקראת האתמול והשלשום במקום זה שאנו עתה מתקדמים מההווה לקראת העתיד — המחר והמחרתיים.

מכאן גם מסקנא אחרת:

לאחר המות מושגי הזמן של נפש האדם הם אחרים ושונים לגמרי, מכיון

שגלי האור הרוחניים בעולמות העליונים שבהם יעבור נפש האדם לאחר המות הם מסוג אחר לגמרי ומהירויות אחרות.

מהירות גלי האור היום מתאימים רק לחיי האדם בעולם הזה ובמצב התפתחות שבו הוא עומד היום ובעתיד הקרוב. כשיעלה האדם בסולם יותר גבוה בהתפתחותו ישתנו אז גם גלי האור ומהירותם כמו שכתוב: כי הנה השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאום ה' כן יעמוד זרעכם ושמכם לעולם.

„והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתיים“.

מתי ?

באלף השביעי או השמיני ?

הרעיון הצפון כאן הוא שהאור הקדמון היה מהיר יותר מהאור של ימינו ועבר את הגבול של שלוש מאות אלף קילומטר לשניה והיה נחוץ להכנסת סדר בבנין העולמות. או שכוונת חז"ל כאן שהשמש והירח היו מאירים או פי שבע מאשר היום, כדוגמת הנבואה לעתיד: „והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה כאור שבעת הימים“. לפי זה בתקופה הרביעית שבו נתלה השמש היה חומו חזק מאד ורק אחר שנחלש בתקופה החמישית נוצרה האפשרות לבעלי החיים להופיע ביום החמישי.

מכאן יש להסיק שהשמש הספיקה לאבד קצת מחומה העצום בתקופה החמישית והשישית, והירח כבה לגמרי והפך לכדור שמם ללא צל חיים וללא אויר. גם כדור ארצנו התקרר וכבה. וזהו הפירוש המתאים לפסוק שבבראשית: „את שני המאורות הגדולים“, כי אז בתחילת ברייתם היו השמש והירח גדולים יותר. הירח היה אז גם הוא גוף מאיר, כדור אש ממש כשמש, רק קטן ממנו, ורק אחר כך בתקופות המאוחרות התקרר ודעך לגמרי והצטמק למה שהוא היום שאין לו עוד אור עצמי משלו ורק מחזיר אלינו את קרני השמש. חז"ל רמזו על מאורעות הירח במאמר אגדי נפלא: „... אמר הקב"ה לישראל: הביאו כפרה עלי שמעטתי את הירח, כי הירח קטרגה לפני הבורא ואמרה: „אין שני מלכים יכולים להשתמש בכתר אחד. אמר לה הקב"ה: לכי ומעטי את עצמך...“.

וכל זאת נעשה במשך מיליוני שנים.

„ערב ובקר“ הם ריבולוציה ואיבולוציה

ובכן, אפשר לבאר שהערב והבוקר של בראשית מציינים תקופות מהפכניות בטבע ותקופות ההתפתחות האטיות.

בתחילה היה „ערב“. חוקי הטבע פעלו בעצמה רבה, מהפכות באו על קליפותיהם של גרמי השמים והארץ, הסתערות זועפת של כוחות הטבע הולידו תוצאות מהירות בחיצוניותם של הכדורים ונוצרו שכבות חדשות על הקליפות

וקודמות. תקופה כזאת יכלה להימשך זמן קצר, מאות או אלפי שנים בלבד. גם היום ישנן תופעות כאלו בחוקי הטבע. בכל אחת עשרה שנים פורצות מעל השמש להבות אש עצומות לגובה מאה אלף קילומטרים והן נראות לתוכנים ככתמי שמש. בצורה זעירה יותר רואים את פעולות הטבע בציר הצפוני של כדור הארץ. רוחות עזות וקרורות וטמפרטורה של עשרות מעלות מתחת לאפס, שורר שם זה כמה אלפי שנים. זוהי דוגמא ל„ערב“ של ספר בראשית. לאחר הערב שבלשון המדע נקרא לו: ריבולוציה, בא הבוקר שנקרא לו איבולוציה. זוהי תקופה שבה שקטו חוקי הטבע מזעפם ומהתפרצותם וקיבלו צורה מתאימה לשכבה הגיאולוגית החדשה שנוצרה על הקודמת לה. החלה התפתחות איטית של צמחים ויצורים חיים וכל ששת השכבות הגיאולוגיות שהמדע מרבה לדבר עליהן אינן אלא שש פעמים מהפכות שש פעמים „ערב“, בחיי כדור הארץ; וחליפות להם שש פעמים בוקר, שש תקופות רגיעה והתפתחות איטית — ריבולוציה ואיבולוציה — כביטוי המדע.

דברי רש"י על פסוק יהי רקיע בתוך המים (פסוק ה') מוכיחים שחז"ל הבינו שהבריאה היתה שלבים שלבים ובהתפתחות הדרגתית. הנה רש"י מפרש: „יהי רקיע“ — יתחזק הרקיע! כי הרקיע הוא השמים כבר נברא קודם לכל „בראשית ברא ה' את השמים והארץ“ וביום השני רק „התחזק“. בלשון מדעית נקרא לזאת התפתחות, איבולוציה. אותו דבר נוכל לומר גם על: „יהי מאורות ברקיע השמים“ יתחזקו המאורות, שבתחילה היו חלשים, כדורים גאזיים קלושים ואחר כך בתקופה הרביעית הפכו לכדורי אש לוהטים ומאירים לכוכבים ולשמשות אדירים ביניהם גם הירח שלנו ורק אחר כך החל הירח להתקרר ולהתקטן כפי שאמרנו.

התאמת המדע והתורה בענין בריאת העולם. כללים מקוצרים:

לפי כל האמור בפרק זה ולפי הקטעים שהבאתי מהתלמוד ומהקבלה ומדברי חז"ל במדרשים יסוכמו הדברים בענין בריאת העולם בערך כך:

(א) שני הפסוקים הראשונים של בראשית אינם מכלל ששת ימי המעשה. הם פסוקי הכל לה. השמים והארץ נבראו במצבם הקמאי הראשוני בזמנים מאד קדומים ואפשר לקבל דעת המדע באופן כללי כי העולמות כולם וגרמי השמים נתהוו מהצטברות האטומים שמלאו את חלל העולם. בכוחות המושך והדוחה נוצרו תחילה כדורים גאזיים ערפיליים ואחר כך בהצטופפות האטומים אחד לשני נהפכו הכדורים הגאזיים לשמשות וכוכבים בוערים. גם כדור ארצנו וגם הירח היו כוכבי אש בתחילת ברייתם, ואולם, הם התקררו מהרה לפני כולם. הפסוק השני של ספר בראשית: „והארץ היתה תהו ובוהו וחשך על פני תהום ורוח ה' מרחפת על פני המים“ מציג לפנינו את השלב השני כשכבר התקררה ונתהוו עליה רוח (אור) ומים.

כל התקופה הזאת של שני הפסוקים הראשונים אורכם בודאי כמה מיליארדים של שנים וכפי שהזכרתי כבר בתחילת הפרק שהטלסקופים הענקיים באמריקה מקבלים וקולטים קרני אור מעולמות רחוקים של שנים שלושה מיליארדים שנות אור — סימן שהם היו קיימים לפני זמן זה ועד שהתהוו ונוצרו כל המרחקים האלו גם כן לקח בלי ספק כמה מיליארדים של שנים. יוצא שלא יהיה זה מוגזם אם נעריך את זמן בריאת העולם לפני ארבעת אלפים מיליון שנים. (חכמי הודו מעריכים זאת למאה שמונים אלף מיליארד שנים).

(ב) השמש שלנו גם היא נוצרה באותן תקופות קדומות יחד עם כל צבא השמים. בתחילה היה רופף וקלוש. בתקופות יותר מאוחרות, בתקופה הרביעית שהיא „יום רביעי“ של התורה, קבל צורת השמש. גם הירח היה בתחילה כדור אש מאיר וגדול יותר, ודברי התורה: „את שני המאורות הגדולים“ הם מדויקים פשוטם כמשמעם. רק בתקופות מאוחרות יותר מחמת איזו סיבה קוסמית נתכווצה ונתקטנה, וכבתה לגמרי וכפי שרמזו חז"ל על זה במדרש: „הביאו כפרה עלי שמעטתי את הירח“.

(ג) ה„יום“ של ספר בראשית אינו יכול בשום פנים להיות יום רגיל כיום שלנו. כל יום מייצג תקופת בראשית ארוכת שנים שבה היו ערב ובוקר, תקופה של מהפכות בחוקי טבע — ערב, ריבולוציה בלשון מדעית, ו„בקר“ — תקופת ההירגעות והנורמליות בחוקי הטבע, איבולוציה בלשון מדעית, או התפתחות שקטה. התקופה המהפכנית נמשכה באופן יחסי זמן קצר והתקופה השקטה נמשכה זמן רב. התקופה המהפכנית הביאה שינויים גדולים ומהירים על פני קליפות גרמי השמים וגם על כדור הארץ ובאופן זה נוצרו עליה שש שכבות גיאולוגיות כנגד ששת ימי המעשה של בראשית. בשכבות העליונות של כדור האדמה נוצרו תנאים להתפתחות צמחים ובעלי חיים בתקופה הרביעית והחמישית, ובשישית הופיע ונברא האדם הראשון עצמו.

אור השמש והירח היה ביום הרביעי חזק מאד ויצורים חיים לא יכלו להתקיים בהם ורק לאחר שחומם נחלש בתקופה החמישית הופיעו היצורים הראשונים במים ובאוויר וכשהשתפרה הטמפרטורה יותר ויותר נברא והופיע האדם הראשון עצמו — נור הבריאה.

(ד) ביום השביעי בתקופה השביעית שקטו חוקי הטבע וקיבלו את צורתם הקבועה כפי שהם פועלים היום, שבת וינפש.

(ה) התאריך שאנו מונים היום לבריאה שנת התשכ"ד אינו אלא התאריך מבריאת אדם הראשון. לפני אדם הראשון היה העולם קיים זמן רב. זמן זה לא פורש בתורה אך אפשר לקבל באופן כללי את דעת המדע בענין זה כבלתי מנוגדת לתורה. להיפך היא מסייעת להבנת התורה כפשוטה ופותרת לנו את כל השאלות המתעוררות למקרא פסוקי בראשית.

ספר הזוהר ניבא על התפתחות המדע בימינו

לא רבים האנשים היודעים כי ספר הזוהר מקור הסוד והקבלה, גילה גילויים מדעיים שבימינו, עוד לפני יותר מאלף ושמזוגה מאות שנה, או שש מאות שנה לאלו הטוענים כי הזוהר נתחבר בימי ר' משה דיליאון.

להלן ימצא הקורא קטעים מהזוהר על סיבוב כדור הארץ ועל ניקבת המים הגדולה בתוך כדור הארץ. הזוהר גם ניבא על התפרצות מלחמת העולם הראשונה בדיוק בשנת תרע"ג ועל התפתחות מדעי הטבע והחכמה במאה וחמישים השנים האחרונות משנת ת"ר לאלף השישי והלאה (1840).

כך כתוב בזוהר דף קי"א ע"א: "... אמר לון ר' שמעון לית רעותא דקב"ה בדין דיתגלי כל כך לעלמא וכד יהיה קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא". פירושו בעברית: אמר ר' שמעון לתלמידיו, "אין רצונו של הקדוש ברוך הוא שיתגלה עתה כל כך לעולם אבל בזמן קרוב לביאת המשיח אפילו ילדים קטנים עתידים לדעת ולגלות סודות החכמה כי אז תמלא הארץ דעה".

ובדף קי"ז ע"א כתב הזוהר: "ובשית מאה לשתיאתא יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא ויתוקן עלמא לאעלא בשביעאה כבר נש דמתקן ביומא שתיאתא מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא וסימנך: ,,בשנת שש מאות שנה לחיי נח נבקעו כל מעיינות תהום וארובות השמים נפתחו".

התרגום לעברית: "... ובשנת שש מאות לאלף השישי, בשנת ת"ר (1840) והלאה יתפתחו שערי החכמה העליונה שלמעלה (חכמת התורה הקבלה והספרות) ומבועי החכמה שלמטה (מדעי הטבע, הכימיה, הפיסיקה והרפואה) והרמוז על זה נמצא בתורה בפרשת נח (בראשית) ,,בשנת שש מאות שנה לחיי נח נבקעו כל מעיינות תהום וארובות השמים נפתחו...". ויתוקן העולם להיכנס לאלף השביעי כבן אדם המכין בערב שבת להכנס לשבת".

במאה וחמישים השנים האחרונות הומצאו הקטר, החשמל, הרדיו, ונתגלו סודות החיידקים ותורת הרפואה עשתה חיל, והיום אנו בתקופה האטומית.

ספר הזוהר על סיבוב כדור הארץ על צירו

ספר הזוהר הקדים באלף שנה ויותר את חכמי המדע והגיאוגרפיה בגלותו שכדור הארץ מסתובב על צירו. בכמה מקומות בזוהר ישנם דברים ברורים על זאת.

בזוהר חדש פ' בראשית דף ט"ו במדרש הנעלם כתוב: "... דעלמא גלגל הוא ככדורא דא וכד נפיק ממזרח אזיל בסגלגלותא עד דמטי לתחת וכדין איתעבד רמשא ובהווא שעתה אזיל ונחית בגלגלין דמדריגן ידיען ונחית וסבב

כל ארעא וישובא וכד נחית ואתכסיא מינן רמש לן ונהיר לאילן דדרין תחות לן לפום ישובא וסגלגלותא דארעא".

תרגומו לעברית: "... שהעולם גלגל הוא ככדור זה וכשיוצא ממזרח הולך בסגלגלות עד שמגיע למטה ואז נעשה ערב ובאותה שעה הולך ויורד במדרגות ידועות וסובב כל הארץ הישוב וכשיוורד למטה ומתכסה מאתנו אז אצלנו ערב ולאילו שדרים למטה אצלם אז אור לפי הישוב וגלגול הארץ...".

בדברים יותר ברורים מדבר הזוהר על סיבוב כדור הארץ בשם רב המגונא סבא, בזוהר ויקרא דף ט ע"ב נאמר: "... ובספרא דרב המגונא סבא פריש יותר, דהא כל ישובא מתגלגלא בעיגולא ככדור אילין לתחא ואילין לעילא... ועל דא אית אתר בישובא כד נהיר לאילן חשיך לאילן, לאילן יממא ולאילן ליליא ואית אתר דכולא יממא ולא אישתכח ביה ליליא בר בשעתה תדא ועירא".

תרגומו לעברית: ובספרו של רב המגונא סבא פירש יותר שהרי כל הישוב מתגלגל בעיגול ככדור זה, אלו למטה ואלו למעלה, ועל כן יש מקום בישוב כשיש אצלם אור אז חושך לאלו שלמטה, לאלו יום ולאילו לילה, ויש מקום שכולו יום ולא ימצא אצלם חושך מלבד זמן קצר מאד... (הכוונה כנראה לצירים הצפוני והדרומי).

הזוהר על ניקבת מים גדולה בכדור הארץ

בגמרא (סוכה ג"ז) וגם בזוהר מדובר על נוקבא דתהומא רבה הפתוח מצד צפון העולם והמגיע עד למול ירושלם ובית המקדש. אמנם במאמרים אלו גם קצת סגנון אנדי אבל התוכן העיקרי ברור. חז"ל ידעו שמצד הציר הצפוני פולש לתוך בטן האדמה צינור מים ענקי — ניקבת מים שבודאי רחבו כמה מאות קילומטרים. ניקבה זאת מגיעה עד קו הרוחב של ירושלם מתחת לבית המקדש ולפי המאמרים דוד המלך חתם את קצה הניקבה בחותמת של השבעה רוחנית כדי שלא יפרוץ מקליפת האדמה ויציף את הארץ. עתה, רק בשנים האחרונות נודע הדבר לאנשי המדע כי זוהי עובדא גיאולוגית ממש! הצוללת האטומית האמריקאית, „נאוטילוס“ עברה מתחת למעטה הקרח של הציר הצפוני ומפקדיה הודיעו שבמסעם מתחת לקוטב נפגשו במערבולת מים אדירה ועמוקה והיו מוכרחים מיד להסתלק משם ולחפש מעבר אחר. הם משערים שיש שם ניקבת מים הפולשת לתוך כדור הארץ.

ובכן, חז"ל ידעו על זאת אלף ושמונה מאות שנים לפני אנשי המדע והמצאת הצוללת.

ידוע הדבר שכדור הארץ נוטה קצת על צידו וכנראה יש לניקבת מים זאת תפקיד חשוב ליציבותו של הכדור.

האם היו משה רבנו ויוסף הצדיק מתושבי אטלנטיס הקדומה ?

בפרקים הקודמים הבאתי את דברי הזוהר על המלים: „והארץ היתה“ שהמלה „היתה“ רומזת לנו כי היתה מלפני זמן רב. רעיון דומה לזה אנו מוצאים בתורת הקבלה על שני אישים מרכזיים שלנו — משה ויוסף, עליהם נאמר בפסוק: „היה“. יוסף — כתוב עליו: ויוסף „היה“ במצרים (שמות א, ה). משה גם הוא זכה לתאר זה: ומשה „היה“ רועה את צאן יתרו חותנו (שמות ג, א).

רבתינו חכמי הקבלה גילו כי הפסוקים האלו מיותרים. כולנו יודעים שהם היו במצרים. מה בא הכתוב ללמדנו? אלא לרמוז לנו כי שני האישים האלה „היו“ במצרים עוד קודם לכן וחיו שם בגלגולים יותר קדומים. מתי הם לא גילו לנו חכמי הקבלה אך בהקשר רעיונות מדבריהם ומדברי רש"י ז"ל על הפסוק ד' בבראשית ו' הם היו מתושבי אטלנטיס הקדומה ששקעה בים לפני אלפי שנים.

רש"י ז"ל בבראשית ו' פסוק ד',: „הנפילים היו בארץ בימי ההם“ — מפרש: „אף על פי שראו באבדנו של דור אנוש שעלה האוקינוס והציף שלישי העולם לא נכנע דור המבול ללמוד מהם“ (מכילתא יתרו).

הנה כאן גילו לנו חז"ל כי למבול שבימי נוח קדם מבול אחר. חלק גדול, שלישי מהעולם שקע בים האטלנטי באסון גדול. אם נעיין בספרי ההיסטוריה נמצא שבזכרונותיהם של סופרי היוונים הקדמונים נשתמרה אגדה על יבשת גדולה ומיושבת שאבדה ושקעה במים, היא אטלנטיס, ממערב לגיברלטר בין אירופה ואמריקה. הם היו עם עשיר וחכם לפי ידיעותיהם של אנשי הסוד מהגויים השיגו רמה תרבותית גבוהה ועסקו בכישופים וקלקלו מידותיהם עד שהביא עליהם הקב"ה את העונש. אני סבור שדברי רש"י ז"ל רומזים על האסון הגיאולוגי הוזה של אטלנטיס. אמנם, הסופרים היוונים אינם יכולים לקבוע מתי קרה הדבר. מלומדים בימינו משערים שזה היה לפני ששת אלפים שנה, אך לפי דברי רש"י זה קרה לפני חמשת אלפים שנה בימי בניו הרשעים של אנוש: מחויאל ומתושאל. בימי אנוש החלו בני אדם לעבוד עבודה זרה כפי דברי הכתוב „אז הוחל לקרוא בשם ה'“ (בראשית ד, כ"ו). זאת אומרת, אז החלו לקרוא בשם ה' לגילולים ולעצבים שונים ועשו את שם ה' לחולין. ועליהם נאמר גם הפסוק בבראשית ו': „הנפילים היו בארץ וגם אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם“. הנפילים כאן — רמז לענקים שהיו בימי קדם ובפרט באטלנטיס שתושביה השחיתו דרכם.

לפני בוא האסון היו שם נביאים וחכמים שהכריזו מראש על האסון שעמד לבוא. ביניהם היו כנראה גם משה רבנו ויוסף שכבר אז היו חכמים ונביאים. חלק קטן האמין לדברי הנבואה ועזב את אטלנטיס והחלק הנשאר

נשמד וטבע בים עם כל היבשת. בראש אלו שעזבו את אטלנטיס ונמלטו ממנה עמדו שני אישים — משה ויוסף. חלק מהגמלטים נרד והגיע ל הודו וחלק הגיע למצרים. אלו הם שהביאו להודו את התרבות והחכמה וכן אלו שבאו למצרים הביאו והעשירו את תרבות מצרים הקדומה. כאן צפון הסוד מנין רכשו ההודים והמצרים הקדמונים ובפרט החרטומים את חכמתם העצומה, דבר שמפליא כל אדם מודרני. הם ירשו אותה מאנשי אטלנטיס! יוסף ומשה הגיעו מאטלנטיס למצרים ושם חיו בימי דור בני אנוש: מחויאל (על שם שנמחה ע"י האל) ומתשוואל (על שם שנתש אותו האל ועקרו בטביעה בים באטלנטיס).

ובכן, רבותי הקוראים! כאן אתם נפגשים עם ההיסטוריה הקדומה, עם תורת הקבלה ועם דברי רש"י ז"ל ונסתרות מבראשית מתגלות לפניכם. משה רבנו שהצליח להימלט מהטביעה בכל זאת רדף אחריו חוק הברזל של הגלגול. כל ההיסטוריה של משה רבנו קשורה עם המים. כשנולד נזרקה תיבתו בנילוס, וכשבקע את ים-סוף לפני ישראל הטביע שם את המצרים. המצרים האלו היו גלגוליהם של אותם הנשמות מתושבי אטלנטיס שהצליחו להימלט ולהתחמק מעונש הטביעה והם קיבלו את גזר דינם לאחר אלף שנה. הם הוטבעו על ידי משה שגמר עליהם את חשבון הגלגול שלהם. וכשהגיע משה רבנו קרוב לארץ כנען להיכנס לארץ ישראל נקנסה עליו מיתה בגלל המים... מכיוון שלא דבר אל הסלע להוציא מים אלא הכהו במקל. על הסלע הזה נחרץ דינו למות.

כאן מקום אתי לגלות לרבים עוד סוד קבלי על גלגוליו השונים של משה רבנו. חכמי הקבלה וגם הזוהר עצמו העידו שמשה היה גלגולו של הבל שנרצח על ידי קין אחיו. אחר כך התגלגל ב-שם בן נח וגם אז סבל מהמים של המבול, ועל זה יש פסוק מפורש הרומז על כך: „ויאמר משה אל ה' ואתה אמרת ידעתוך בשם וגם מצאת חן בעיניי" (שמות ל"ג, י"ב) ובפסוק י"ז תשובתו של הקב"ה: „ואדעך בשם וגם מצאת חן בעיניי" (לאחר מעשה העגל). ואחר כך נולד בגלגול של משה, וכל שלושת הגלגולים מרומזים בשמו: מ'שה ש'ם ה'בל (גם שתי אותיות ראשונות של משה בהיפוכן — שם).

ולפי האמור לעיל היה בגלגול נוסף קדום באטלנטיס ובמצרים בדורו של מחויאל לפני גלגולו בשם. וחוט השני של גלגוליו הוא המים... (ונולד ונפטר בח' אדר שמזלו בשמים מזל דגים שהוא יצור המים).

ומה בדבר יוסף?

גם יוסף לא נמלט מגזירת המים, אמנם בחייו לא סבל ממים אבל אחרי מותו ואחרי שחנטו אותו ויושם בארון במצרים (בראשית נ', כ"ו) נזרק ארונו והושקע לתוך מי היאור. במשך מאתיים ועשר שנים שהה שם בעמקי הגילוס ורק בערב פסח של יציאת מצרים העלה משה (חברו באטלנטיס) את הארון ונשא אותו לארץ כנען ושם קברוהו בשכם.

אכן, נפלאים מעשי ה' עם כל אדם בגלגוליו השונים ונפלאה חכמת הקבלה היודעת לגלות רזי ההיסטוריה בכל פסוק שבתורה.

סוד מדעי גדול של תורת הקבלה —

העולם כולו קיים רק בהפסקות!

בין ספרי הקבלה החשובים ביותר שחברו בדורות האחרונים תופס מקום נכבד הספר הידוע בשם: „לשם שבו ואחלמה“*, שהוא הספר המקיף ביותר על תורת הקבלה של האר"י ז"ל, וצופן בתוכו גם גילויים מדעיים מעניינים. הספר הנוכחי תפקידו רק להסביר לקהל הרחב את סודות ספר דניאל וחשבונות הגאולה ולא עניינים קבליים. ברם, מכיון שנאלצתי להתעסק בענייני התאריך העברי והתאריך של בריאת העולם לא אמנע עצמי מלהגיש לקהל הרחב את אחד הסודות המדעיים החשובים ביותר של תורת הקבלה על קיום העולם. סוד גדול ונפלא זה הוא:

העולם כלו וגם אנו בני האדם קיימים רק בהפסקות!! דבר זה נובע מתורת הקבלה האומרת, שבתחילה לפני היות כל גברא וכל נמצא היה רק האור האלהי של האין סוף הבורא ב"ה, וכשעלה ברצונו לברוא כל העולמות סילק את אור שכינתו לצדדין כדי שיהיה מקום וחלל לכל העולמות הרוחניים והגשמיים. אולם, סילוק זה שנקרא גם בשם צימצום לא היה סילוק גמור אלא רק בהפסקות. זאת אומרת, שגם כיום מסתלק האור וחוזר ומתנוצץ. ההפסקות הן כל כך קטנות בזמן שאינן מורגשות לברואים. אני מעתיק כאן מהספר הנ"ל פרק ט' קטע קטן מלה במלה: **

„... כבר אמרנו לעיל פ"א כי הסתלקות אור אין סוף מעצמו אל עצמו לעשות מקום להעולמות (והוא הצימצום) לא היתה הסתלקותו ועלייתו בבת אחת אלא רק לאט לאט ובבחינת 'מטי ולא מטי' וכן לא הסתלק משם בסילוק גמור אלא הוא רק בבחינת 'רצוא ושוב' שהוא 'מטי ולא מטי', ועל ידי זה נמצא כי הוא מתנוצץ וחוזר ומתנוצץ וכל ניצוץ הוא בבחינת נקודה ונעשו על ידי זה בחינת נקודות לאין מספר ועל ידי זה שהוא חוזר עליהם תמיד ומייחדם מצטרפים ונעשים לאותיות התורה הקדומה שהיתה בעצמות המאציל ית"ש...“ עכ"ד.

לאילו שאין להם מושג מתורת הסוד אפשר להסביר להם את הרעיון הנ"ל בשפה פשוטה: השפע האלהי המקיים את העולם כולו שופע בהפסקות, כי בלעדי זה אין אפשרות להתגלות העולמות. אור האלקים הממלא את כל המציאות

* מהרה"ג ר' ש. אלישוב זצ"ל.

** עיין גם בספר חיוני אמציתו מהרה"ג ר' אליהו מ. וולקובסקי זצ"ל.

נותן מקום להתגלות העולמות על ידי זה שמסתלק לשורשו ומייד חוזר האור כדי להחיותו — את העולם — שוב, כדי שלא יתבטל ממציאיותו. כל זה נעשה ברווח זמן קטן מאד עד שלא יורגש כלל לנבראים. העולם מתנוצץ ונעלם, מאיר וכבה ומאיר וחוזר חלילה. חוק זה מגיע גם אל המלאכים והשרפים וחיות הקודש. כולם, כולם, נעלמים ונבראים מחדש, כך כל ימי עולם. פסוק מפורש ביחזקאל מדגיש זאת: „והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק“. מכיון שכל העולמות, הכוכבים והשמשות והמזלות קשורים קשר ישיר עם הכוחות השכליים האדירים האלו (המלאך הגדול מטטרון כולל בחוכו את כל עולם החומר השמים והארץ וכל צבאם וכל האנרגיה העולמית מתוכנו בו ובכוחו) הרי יוצא שכאשר הם נעלמים גם כל היקום נעלם אחר יחד, וכשמתנוצצים שוב, כל העולם מתנוצץ אחרם.

חכמי ישראל חקרו ודרשו על מקור האנרגיה העולמית מהיכן הוא נובע. הם קבעו שהאנרגיה שופעת מהמלאכים ובהסתמך על פסוק מפורסם בספר דניאל: „ונהר דינור נגיד ונפיק מן קדמוהי אלף אלפים (מלאכים) ישמשוניה“ (דניאל פרק ז'), שפירושו בעברית פשוטה: ונהר אש נמשך ויוצא מלפניו אלף אלפים משמשים אותו. וכששאלו בגמרא מנין הוא יוצא, היתה התשובה: „מזיעתן של חיות הקודש“.

כל אחד יודע שהמלאכים אינם מרכבים מחומר גשמי שיזיעו. כוונת חז"ל היא שהכוחות השכליים האדירים האלו כשמודעזעים ומתרגשים בהתקרבתם לקראת השכינה לקבל שפע חיים ועוז הם מתרגשים ומכוח ההתרגשות הזאת מולידים כוח ותנועה בכל רחבי הבריאה, כאדם שמזיע מפחד והתרגשות. המדע המודרני קורא לכוח תנועה זו בשם אנרגיה.

אמנם, חכמי המדע משערים כי האנרגיה הרבה של השמש נובעת מכך שבתוך השמש עצמה מתחוללת ללא הפוגות בעירה פנימית. אטומים של היסוד הקל מימן נהפכים לאטומים של היסוד הליום. בתהליך הבעירה הזאת משתחררת אנרגיה רבה של השמש המוקרנת למרחבי מערכת השמש. תיאוריה זו היא רק בדרך השערה. דברים ברורים עדיין לא קבע המדע. אנו כאן מדברים לא על השמש שלנו אלא על האנרגיה העולמית כולה, שאינה מאבדת לעולם אפילו גרם אחד מכמותה. היא נעלמת ומתחדשת מאות מיליוני פעמים בשניה ולכן אינה מורגשת.

כל אחד יודע מהנסיון שמאורר (ונטילטור) המסתובב יותר מעשרים פעמים בשניה אין מבחינים בו את חלקי הכנף המסתובב, וכשהגלגל הזה מסתובב מאות פעמים בשניה אין מבחינים בו שמסתובב בכלל. לחושים שלנו נדמה שהגלגל עומד על מקום אחד וכאילו הוא חתיכה אחת. וכל שכן בענין כזה, כשרוחי ההפסקות בקיום העולם מגיעים אולי לחלק אחד במיליארד של שניה אחת.

במדעי הפסיקה המודרנית מצאתי דוגמא בולטת לכך. אחד המלומדים

הגדולים בדורנו בפיסיקה גרעינית ואטומית היה המנוח פרופסור נילס בוהר מדנייה, ממוצא יהודי (אמו יהודיה) שקיבל פרס נובל למדעים, ושביקר לפני כארבע שנים בארץ. הוא הוכיח בעזרת חישובים מתימאטיים גפלאים ובאמצעות מחשבים אלקטרוניים כי האלקטרון הזעיר מסתובב מסביב לגרעין האטום — הפרוטון — בערך שבעה מיליון מיליארדים בשניה (כהרף עין). דבר כזה אין שכלו של אדם יכול לתפוס. הוא הוכיח זאת כשניסה לברר מדוע אין האלקטרון גמלט ובורח מן הגרעין האטומי שעליו הוא מסתובב (ויש רווח גדול בין הגרעין ובין האלקטרון). הוא מצא שגרעין האטום, הפרוטון, מושך אליו את האלקטרון בכוח עצום של חצי מיליארד טון ורק הודות למהירות העצומה הזאת — שבעה מיליון מיליארדים סיבובים בשניה, אין הוא יכול להימלט מעצמו אלא אם כן יוכרח על ידי כוח חיצוני אחר. במהירות כזאת האלקטרון נמצא כמעט בכל מקום באותו רגע ממש. אני מדגיש „כמעט“ מפני שלמעשה אינו כן. משום כך נדמה למדענים שהאטום יש לו קליפה. למעשה, אין לאטום קליפה, אלא האלקטרון המסתובב סביבו במהירות כזאת נדמה לקליפה קבועה כדוגמת המשל שהבאתי בגלגל המאורר.

בימים האחרונים הודיעו על גלוי חלקיק אטומי חדש זעיר מאד, בשם: „אומגה מינוס“ שזמן חייו הוא רק חלק אחד מעשרת אלפים מיליארדים בשניה. ועתה, אם המדע החומרני המטריאליסטי של היום מוכיח שישנו קוטן כזה של זמן ושל רוח זמן בין סיבוב לסיבוב ושנמדד בעזרת חשבונות ומכשירים גשמיים, מדוע יפלא איפוא הרעיון הזה של תורת הקבלה שהעולם קיים רק בהפסקות של רוח זמן קטן מאד.

האם קיימים בעולם שני כוחות ?

יתכן שהגילוי הזה על קיום העולם בהפסקות נותנת תשובה לשאלות מדעיות שונות שאין עדיין עליהן תשובה, וביניהן, השאלה: האם, למעשה קיימים בעולם שני כוחות שונים ומנוגדים: הכוח המושך והכוח הדוחה, או שהם רק כוח אחד. על יסוד כל האמור, אפשר לקבל את ההנחה שקיים בעולם רק כוח מרכזי אחד הוא הכוח המושך ורק בשעת ההפסקות בקיום העולם שאין אנו מרגישים בהם ולאחר היעלמו של כוח המושך נדמה לנו קיומו של כוח נגדי כוח דוחה בהתנוצצות החוזרת.

על הקוטן הזה של חלקי חומר וחלקי זמן, יותר מאשר על הגדל של כוכבי השמים יש לקרוא ברגש את הפסוק המפורסם: „מה רבו מעשך ה' כולם בחכמה עשית!“

„המחדש בטובו בכל יום ובכל רגע ושניה מעשי בראשית!“

ת ם !

קורא נכבד! הפך ספר זה ברבים והבא את אור הגאולה לבתי ישראל!